FAITHFUL AND TRUE

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE LIBRARY
CALICUT.

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

March 1953.

THE
MALABAR CHRISTIAN COLLEGE
MAGAZINE.

1952—53.

CONTENTS

		Page
1.	Editor's Notes	1
2.	Principal's Report	4
3.	List of Prize-winners—1951-52.	7
4.	The Language Question in Educational Institutions-*O. Achutha Menon, M.A.,*	10
5.	Stray Thoughts on Friendship—*Miss M. P. Premi, Class II.* ..	12
6.	Fashionable Change—*L. S.*	15
7.	The Madura Excursion—*K. M. Jaipal, Class II.* ..	18
8.	I was Interviewed—*K. Ramana:han, Class II.*	22
9.	National Defence Academy—*Contributed*	25
10.	An Eclipsed Art—*P. Rabindranath, Class II.*	28
11.	The Almost Perfect Murder—*George George, Class II.* ..	32
12.	Democracy at Home—*S. G. Mambally, B. A., B. Com.,* ..	36
13.	The Witnesses—*Miss Rebecca Jacob, Class II.*	38
14.	Folk Culture in India—*M. P. Sridharan B. A. (Hons).,* ..	41
15.	Wordsworth for a Day—*Miss Premila, M. (Old Student)* ..	44
16.	Impressions of a Carnival—*An Old Boy*	46
17.	The Old Students' Day—*N. George Joseph, B. A. (Hons).,* ..	48
18.	In Memoriam	50
19.	Societies	51
20.	Athletics	57
21.	College Hostel	59

"I Know my sheep,
and am Known of mine"

Jesus Christ

Editor's Notes

We started the year in a rather wistful strain when we bade farewell to five members of the Staff. Our gloom was soon dispelled by the arrival of five new faces, all exuding the ardour of youth. They were formally admitted into our ranks at a tea party coaxed out of them by gentle persuasions. Variety is the spice of life and initiation ceremonies great fun but parting is such sweet sorrow. The young hands outnumber the old with just one or two precariously suspended in the middle. To be faithful to the old or swear allegiance to the new is their problem although they are aware of the wisdom of neutrality.

* * * * * *

The gaiety of College life was eclipsed by a tragedy when Samuel Thomas, Balaji, was drowned at Thengilakadav, where he had gone on an excursion with fellow students. Quiet, smiling Balaji, popularly known as 'the boy with the Alsatians', a friend of the old and helpless, was snatched from our midst while yet in his teens. But don't they whom the gods love die young?

* * * * * *

Our various associations have been more active this year – the reports of their activities are longer. Our students have distinguished themselves in oratorical contests held both in College and by other local organisations. They participated in the Quiz Programme for College students organised by the AIR, Kozhikode. The success of such 'Brains Trust' programmes over the air lie in their frequency; and from one precious Quiz programme once a year, the AIR may profitably oblige listeners with one every term.

* * * * * *

In response to an appeal by the World Health Organisation, we celebrated World Health Day on July 17, 1952. The meeting was presided over by Dr. N. Achuthan and addressed by the Municipal Health Officer. Students, surfeit with lectures in the class-rooms, would welcome a Health Exhibition on such a day, which would no doubt further more effectively the aims of the W. H. O.

* * * * * *

United Nations Day was celebrated with a mock session when representatives of different nations voiced their opinions each in his or her characteristic 'national' style. Worthy of note were Com. Hashimsky who believed that Malayalam was a Russian language and the French delegate whose speech in "frenchified English" did rouse cries of 'Vive la France!' from the Visitors' Gallery. This mock session would have been a greater success had the representatives appeared in their national garbs. In fact, we maintain that the United Nations Organisation – the real one of course – will meet with greater success if it were to discard the colourless uniformity of dress in preference to the gay national costumes. Every session will be more dramatic.

* * * * * *

The joint meetings of the Parliaments of Guruvayoorappan and Christian Colleges have not been very successful this year, whatever the Parliament report might say. Students of both institutions have evinced very little interest on these occasions. The entertainments were rather shabby, the dubious histrionics of the actors and actresses exhibited before a disinterested audience, quite reminiscent of the

Scriptural reference to casting pearls before swine. It is necessary that the entertainment programme on these occasions receive as much emphasis as the elocution contests get; and this can be done if the items are contributed by different colleges on the model of a "College Pudding".

*** ***

Independence and Republic Days were celebrated with the usual flag-hoisting ceremony and sports for the little children. We are glad to note that the Government are trying to mould the little ones into model citizens by a free gift of sweets—"messengers of prevailment on unhardened youth".

*** ***

Those who have gone out of this College seemed to take a greater interest this year in their Alma Mater than before. It was evidenced in the celebration of "Old Students' Day" the first of its kind in the annals of the Old Students' Association. Thanks to the untiring efforts and unstinted co-operation of the old and present boys, the full-day celebration was a success. In the matches between the old and present boys, the former annexed all the coveted trophies save that of the Tug of War, an item won by our boys through the great-hearted efforts of our coach whose inspiring and timely "Heave!" brought them the last-minute success.

*** ***

The rather mediocre performance of our athletes in the College Day Sports is a matter of concern. Athletes are trained not in spurts; and if round-the-year efforts are lacking, even those who are born sportsmen will fail to establish new College records. In tune with this mediocre performance was the work of our amateur cameramen; this has led to a total black-out of sports-snaps from this year's magazine.

*** ***

We had a distinguished visitor in Dr. Thomas P. Clark, Head of the Department of History, University of Kentucky, who was on a visit to Calicut to deliver an extension lecture on "The Presidential Election of 1952". Dr. Clark addressed our students on "Aspects of American Life" and the questions that he had to answer were brought within a reasonable limit only by the intervention of the Principal, who presided over the occasion.

*** ***

Our College Day was celebrated under the distinguished presidentship of Mr. R. Prasad I. C. S., Collector of Malabar. The toast of the College proposed by Miss A. K. Meenakshi M. A., M. Litt., an old student, was responded to by Mr. M. P. Sridharan, a member of the Staff. We very badly missed the traditional heavenly downpour which is so much a part and parcel of our College Day celebrations.

*** ***

Our entertainments on the Old Students' Day and the College Day were really entertaining which is something remarkable in amateur theatricals. One redeeming truth that gratifyingly stood out during these shows was the loss of face that English has come to suffer since the advent of our cherished freedom. That really humorous play from the pen of no less a humorist than Mr. A. A. Milne, "The Man in the Bowler Hat" should have actually brought the house down especially when it was put over as competently as was done by our players. Yet no laughs came except one; and that singular phenomenon—you may rest assured—at the wrongest moment. All because the play was in English. Who says that two centuries of foreign domination have enslaved the spirits of the sons of India?

*** ***

Talking about the Malayalam ones, they were hits not on any linguistic considerations but just on their innate

stage-worthiness. The farce presented at Kunnamangalam in connection with the Adult Education 'Festival' was an adaptation of Tchekov's "The Proposal", and no amount of incompetent adaptation could mar the brilliance of the original. As for the one-act play on the Old Boys' Day, and the full length farce for the College Day, both were works of the ace-dramatist, Mr. M. P. Sivadasa Menon, whose plays spell the 'Open Sesame' to theatrical success.

* * * * * *

The casually tossed out references to College Magazines in Bloomsbury literature seem to ascribe an insignificant amateurism to them, among literary publications. We of course have tried to be different and better. And what is more, we think we have succeeded. Ranging from the essays which the most fastidious editor of an 18th century periodical would have thought twice before rejecting, our contributions cover a variety of topics coming up with the latest in critical writing. It is a matter of surprise that more originality is seen in the English section. The cliche-ridden nature of the Malayalam writings is only a reflection of the cliche-ridden way of thinking rampant among the adolescent minds. This may be the necessary evil of any renaissance; and haven't we been told that Malayalam is enjoying a period of renaissance?

As we go to Press, we understand that the College Oratorical Team has distinguished itself in the Elocution Competitions held by the Rotary Club, Kozhikode, for students of Colleges in Malabar.

Sri. K. T. Raghavan of Class II annexed the first prize in the Malayalam competition open to students of both Degree and Intermediate classes. Sri W. Jayakumar of Class I won the second prize in the English competition open to Intermediate students. We congratulate them and wish them further successes.

PRINCIPAL'S REPORT

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen,

We cannot look back upon the year without a sense of profound thankfulness to God for the mercy vouchsafed to us and to the world and for preserving the world from being devastated by another war. It cannot, however, be called a period of peace for it looked as if one by one the lights were going out on the world which seemed to be in the grip of a grim military mind. If the immediate danger of a world-wide conflagration has been averted, we may thank the several international bodies like the United Nations Organisation, in the working and even in the guidance of which our Republic continues to play an important part.

The peace that has till now been preserved for us by Providence is looked upon by many as the calm which precedes the storm. But to us has been given the faith that these threats of violence and these fears will disappear in the dawn of a new era of friendship and peace. May we not look to the future with the fervent hope that, in the words of the hymn that was sung at the commencement of this function,

"Nation with nation, land with land,
Inarmed shall live as comrades free;
In every heart and brain shall throb
The pulse of one fraternity.

Man shall love man, with heart as pure
And fervent as the young-eyed throng
Who chant their heavenly psalms before
God's face with undiscordant song."

Today we lift up our hearts to God in praise and thankfulness for helping us in our work of training the young men and women entrusted to our care and of imparting to them a definite type of education which tends to refine their minds with enlightenment and their character with goodness, thus fitting them for the service of God and man. And so while we look back with gratitude to God for what He has done by this institution, it is our hope and prayer that it may go forward to a new period of service under the guidance of its Lord and Master.

On an occasion like this it is customary to give a short account of the working of the College and I shall place before you a survey of our activities during the year.

The strength of the College classes is 276 including 51 women students, of the High School 1083 with one division less than last year and the Higher Elementary School, 126. The personnel of the teaching staff has undergone a few changes. Mr. T. M. Purushothaman Nedungadi, B. A. (Hons) was appointed Lecturer in English and Mr. M. P. Sridharan, B. A. (Hons) Lecturer in History. Messrs K. Reghunathan B Sc. and Paul K. Varid B Sc. were appointed Demonstrators in Physics and Chemistry. and Mr. Sabastian Mambally, B. A , Tutor in English. Messrs S. Hutton B. A., B. T. and A. R. Viswanathan, B. A., B. T., were appointed High School Assistants, Mr. M. Narayanan Nair, assistant in the Lower Secondary section and Mr M. Pangunni Nair, Junior Malayalam Pandit.

108 students appeared for the Intermediate Examination in March 1952, of whom 58 passed, 15 being placed in the first class. 137 pupils sat for the S. S. L. C. Public Examination. 93 were declared eligible for admission to the College.

The other sides of College life are not neglected. The College offers many and varied opportunities for athletic activities and ample facilities are provided on the playground for developing the beauty and strength of the body as well as the virtue of team spirit. Besides the compulsory physical training, there is provision for Football, Hockey, Volley ball, Basket ball and Badminton, and for badminton and tene-koit for the women students. The School participated in the District Schools' Tournaments and won the Hockey cup. In the Annual School sports, the School won the "Super Senior" shield and the championships for the Senior and the Junior Divisions.

The College Parliament, the Literary Association, the Science Association and the History Association, all had a busy year. There were weeks when every evening there was some meeting or other. The associations were also able to conduct a large number of debates and discussion meetings. That these debates were useful is seen in the creditable performance of our budding orators in the oratorical competitions in which they participated. At the joint sessions of the Parliaments of the Guruvayoorappan College and of this College, our students won the first prize in the English elocution and the first and second prizes in the Malayalam elocution. The College Parliament celebrated the 24th of October as the United Nations Day with a mock debate which served to highlight the way the United Nations Organisation functions today. The History Association took its members on an excursion to Madura and reports indicate that it was a most successfully organised affair.

The activities of the College Branch of the S. C. M. began with a meeting on August 23rd when the Rt. Rev. T. G. Stuart Smith, Bishop of North Kerala spoke on "The Christian Attitude to life." The Association had the privilege of welcoming Mr. Kenneth B. Smith one of the student delegates from the U. S. A. to the World Conference of Christian youth at Kottayam in December. A fancy sale on a small scale was conducted by the members of the S. C. M. for raising funds in aid of our Social Service programme.

Adult Education Classes have been organised by the Social Service League of the College and are conducted under the supervision of a member of the staff. The Social Service League has more than thirty active members and the Adult Education Classes are conducted by them in shifts. In view of the poor attendance at our Night School classes, especially on account of the number of Reading rooms in the neighbourhood, each of which is conducting a night school, the Social Service League decided to shift its main work to one of the neighbouring villages. Thus this year a night school was started in Kunnamangalam on the 9th mile on the Calicut-Wynaad Road. The classes are conducted thrice a week by our students, who go there by bus. We have worked the Kunnamangalam night school for four months and the progress made by the adults is very satisfactory. The League conducted a variety entertainment at Kunnamangalam a few weeks ago and this has helped to popularise the hitherto silent work that has been done by our boys at the night school. The success of this activity is due mainly to the enthusiastic efforts of Mr M. P. Sridharan, our Lecturer in History.

50 children are given a free noon meal on every working day, the expenses for which are met by funds specially raised

for the purpose. The College also runs a canteen.

I am thankful to the Old Students' Association for their enthusiasm in the cause of the Institution and for the help and co-operation which the Association has extended to the College. The Association organised an "Old Students' Day" on January 26th and invited the students of the Senior Intermediate and S. S. L .C. Classes for the function. There was a joint gathering of past and present students in the morning, when some interesting speeches were made by old students and present students. The function closed with a tea-party and an entertainment. We hope that this will be an annual function and that it will be a great help towards fostering a spirit of fellowship between the past and present students. I should like to take this opportunity to express my gratitude to Mr. P. P. Hassan Koya, the President of the Old Students' Association, the members of the Executive Committee and to all the members, for the hearty co-operation they have extended to me during the past year.

We have to record with deep regret the death under tragic circumstances, on November 8, 1952, of Balaji-Samuel Thomas, one of our students in the Senior Intermediate and the youngest son of Mr. & Mrs. T. M. Thomas. He was one of a party of lecturers and students who went on an excursion to Thengilakadav, about 12 miles east of Calicut. While playing in the river, he slipped and fell into deep water. After a long search he was brought up in an unconscious state and immediately rushed to the hospital, but on the way he breathed his last. Balaji was loved by his College mates and lecturers and by everyone who came into contact with him because of his winning ways and of his readiness to serve others. He was often seen in the company of pets, especially his alsatians. He was an ideal companion and a good student.

I should take this opportunity to express my sincere thanks to the Headmaster and to all my colleagues on the staff who have readily and heartily co-operated with me in every way in the successful working of the Institution during the year. I should also thank the students both of the School and College for their uniform courtesy and good will, especially the student volunteers and those taking part in the entertainment, who have worked to make this evening function a success. My thanks are due to Mr. N. G. Joseph, General Secretary of the Y. M. C. A. for the services he rendered to the College by conducting Scripture classes and morning prayers. I have also to thank Miss A. K. Meenakshi, one of our old students, who has very kindly consented to propose the toast of the College.

The success of our College Day this year is in large measure due to the esteemed and distinguished president of this evening. Ever since he took up office as the Collector of Malabar, it has been our hope that one day he would join us in celebrating our College Day. That this hope has been fulfilled is, indeed, a matter of abiding gratification and on behalf of the Old Students' Association, of the staff and students of this institution and on my own behalf, I thank you, Sir, most sincerely for so kindly consenting to preside on this occasion. Ladies and gentlemen, I thank you all for accepting our invitation and for your presence here this evening.

COLLEGE DAY
1953

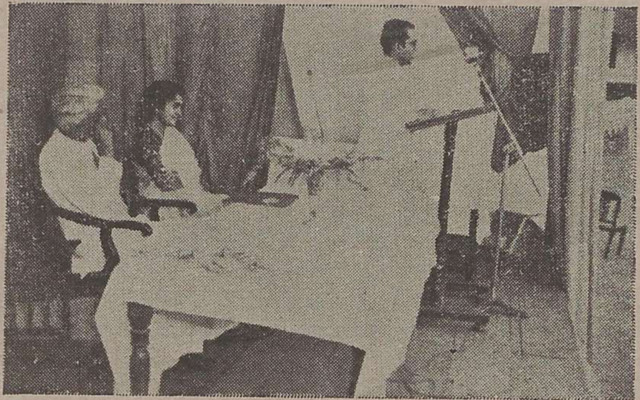

THE PRESIDENTIAL ADDRESS

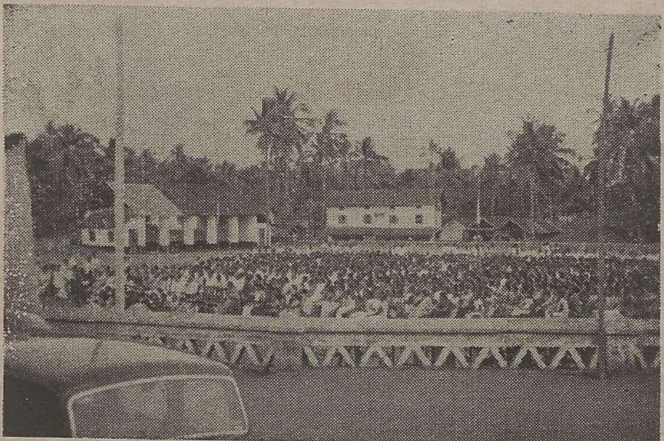

THE AUDIENCE

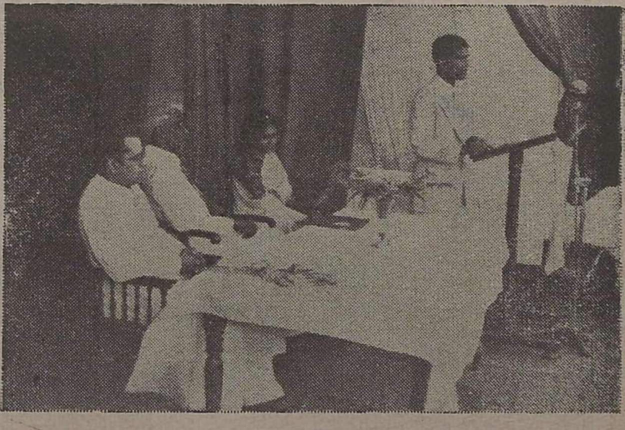

RESPONSE TO THE TOAST

List of Prize-Winners 1951-52.

Class I.	Proficiency in English:	P. Revindranathan
	,, Malayalam:	Miss. RITA MATHEWS
	,, Sanskrit:	Bhaskaran, M.
	,, Mathematics:	Jacob, C. S.
		Jose, K. Ipe
		Radhakrishnan, A.
		Revindranathan, P.
		Selvaraj, E. M.
	,, Physics:	P. Revindranathan
	,, Chemistry:	P. Revindranathan
	,, Modern History:	Damodara Variar, P. V.
	,, Indian History:	Miss. REBECCA JACOB
	,, Logic:	Kunhikutty K. K.
		Venkitaramanan, T. V.
Class II.	General Proficiency:	Joseph, C. I.

Special Prizes:

Sarojini Prize: Proficiency in History: (instituted by Mr. K. Kunhikrishnan Nair in memory of his daughter Sarojini who died while she was a student here).	Miss REBECCA JACOB
Gundert Prize of Rs. 40/- General Proficiency: (awarded to that student of Class II who, not having failed in any subject, obtains the highest number of marks in the annual examination of Class I).	Revindranathan, P.
Old Students' Association Scholarship of Rs. 50/- (awarded to that student of Class I who joins from the College High School and who, not having failed in any subject, obtains the highest number of marks in the S. S. L. C. Examination).	Rajendran, P. K.

Old Students' Association Prize of Rs. 25/-: (awarded to the woman student who obtains the highest number of marks in the annual examination of Class I).	Miss. PREMI, M. P.
C. K. Ramdas Memorial Prize: (instituted by the friends of the late C. K. Ramdas, one of our Old Boys, awarded to that student in Class I who obtains the highest number of marks in English and Malayalam together, in the S. S. L. C. Public Examination).	Narayanan Nair, C.
Benjamin Pavamani Prize: (instituted by Mrs. Pavamani in memory of her late husband Mr. Benjamin Pavamani, one of our old students, to be awarded to two students, getting the highest number of marks in Mathematics, one in the S. S. L. C. Examination and the other in the Intermediate Examination).	Rajendran, P. K. Joseph, C. I.
Arthur Henry Prize: (instituted by the late Mrs. Henry in memory of her son, one of our old boys, who died in Ethiopia, for proficiency in Logic).	Kunhikutty, K. K. Venkitaramanan, T. V.
Nedungadi Prize: (instituted by Dr. Nedungadi Trust to two deserving students, one in Class I and the other in Class II,.	Bhanu Nambiar, M. K. Class I Bhaskaran, M. Class II
Old Student's Prize of Rs. 100/- per year: (instituted by an old student who wants to remain anonymous, awarded to the most deserving student belonging to the Thiya community).	Miss. P. DEVAKI
Balaji Prize: (instituted by Mr. & Mrs. T. M. Thomas in memory of their son	Revindranathan, P.

Samuel - Balaji - who died on Nov. 8, '52, awarded to the student who gets the highest marks in Mathematics, Physics and Chemistry in the annual examination of Class I).

Malayalam Association Prizes:

1. Elocution:	1st Prize:	K. T. Raghavan:	Class II
	2nd Prize:	O. Bharathan:	Class II
2. Essay writing:	1st Prize:	O. Bharathan:	Class II
	2nd Prize:	K. T. Raghavan:	Class II

FILLER

I'll hunt thee vibgyors on the blue of the deep,
And sweep thy heart of its cobwebs in a heap;
Will you then not leave thy bosom to boyish Cupid's sway?
Will not then the jessamines blossom in the twilights of May?

I'll fetch thee corals from the blue of the air
And dance to the strains of Memory's music fare;
May I not then on thy long dark locks my homage pay?
Will not then the jessamines blossom in the twilights of May?

P. C.

The Language Question in Educational Institutions

It is conceded that with the great change in the political set-up of our country certain consequent changes in the educational set-up are necessary. In accordance with the spirit of the constitution of the Indian Republic, English is to be replaced by Hindi which is accepted as the national language. It is agreed on all hands that an independent country must have a national language which helps to act as a unifying force.

Till a few years ago, in the secondary educational stage which is to be considered as the pivot of the educational system, English was more or less the first language. The South Indian was an adept at quickly learning this foreign language and this enabled him to gain access to considerable knowledge about literature, science, law, medicine, commerce etc. and he was in the forefront. Thus, South India produced men and women of great intellectual attainments in various spheres. In secondary schools now, more prominence is given to the regional language, the study of the official language of the Indian Union is made compulsory and the standard of English is lowered. It must be noted that in South India there are many regional languages while in North India the main regional language is Hindi. In regard to educational institutions any area in South India becomes practically a trilingual area while North India continues mainly to be a bilingual area as before. This sudden transition into a trilingual area has affected the standards in educational institutions. There is a lowering of standards. But there are many who would like to call it an apparent lowering of standards.

It must be admitted that the regional language cannot be relegated to a secondary place. It must also be admitted that the secondary school course must be made self-sufficient so that the students can finish their course there, if they so desire and enter various professions. Again, this course must enable students to follow higher courses of study in the University. Before replacing English by another language that language has to produce the needed literature in the various branches of learning and until such time the system of teaching of English at the secondary school stage should be such that the students would be in a position to accept easily English as the medium of instruction in the University stage. Of course it is the duty of every Indian to try to obtain a working knowledge of the federal language.

In the University stage English will have to be continued as the medium of instruction for a fairly long period. If any one says that English is to be eliminated because it is a foreign language it is only a prejudiced and emotional view, and not an intellectual and practical view.

The practical value of this foreign language cannot be underestimated. Access to knowledge, especially higher knowledge in all branches of learning, is easily available through this medium. Any number of good books on various subjects for higher studies are available in English. If it is accepted that science can help in the solution of the country's various problems the role of English language cannot be belittled. The teaching of advanced sciences and the communication of the

results of research will be adversely affected if English is replaced, as in science flexibility in the expression of meanings and precision of expression are matters to be taken into account. Formerly students were sent to foreign countries for post-graduate education. It is now being felt that all facilities should be provided in Indian Universities for post-graduate education and that specialists in branches of learning should be invited to India to give higher training to students here. Better results are of course expected. All this is possible only if the standards in the various slabs of the educational system are upgraded instead of being lowered, and English is retained as the medium of instruction in the under-graduate and post-graduate courses. So far, if any University accepted an Indian language as the medium of instruction, the students of that University suffered in the various all-India competitive examinations and this affected the future prospects of those students.

It is encouraging to note that the Central Government has begun to realise that the standard of English should be improved and that this international language is the only efficient channel for communicating ideas with the external world.

Again, in this battle of languages going on in this country the true conception of education in a higher sense cannot be forgotten. Until such time as the economic condition of the people improves, there will be a demand for a system of education mainly intended to prepare a student for earning his bread, but actually knowledge can not be a substitute for bread. The training and the refining of the student's mind must be a very important factor, and if this is accepted there cannot be any dislike for any medium of instruction. Whatever is good for the country must be accepted whether it is found here or elsewhere and whether it is found in an Indian or in a foreigner.

O. ACHUTHA MENON, M. A.,

Stray Thoughts on Friendship

"Friendship, peculiar boon of heaven,
The noble mind's delight and pride,
To men and angels only given
To all the lower world denied".

So said Samuel Johnson and we have little reason to disagree with him if he meant to use the term *men* not in a strictly biological sense. Friendship is a blessing; one of the pleasures of life, to be sure, for "they seem to take the sun from the world, who withdraw friendship from life."

The worth of true friendship is greater than wealth or honour. It can be counted one among the essential human values, and that is why poets of all ages have been fascinated by it as a noble thing. Yet one can safely assert that the flowering of friendship took place in the Middle Ages. Many a story in Decameron or II Pecorone or Gesta Romanorum tells us that the medievalist had polished friendship into a fine art. Dark in whatever else sense it might have been, certainly the medieval age was not dark in friendship. Quite the contrary one should say; for, it was in the light of those friendships that Shakespeare sketched his Antonio and Bassanio, the aristocrats of Venice, his Valentine and Proteus, the Gentlemen of Verona.

So a man may have wealth, honour, and resources, but what joy is there without friends, "the most valuable and fairest furniture of life"? A person without friends is cursed. None cares for him save himself, and evidently his life will be dark and gloomy. It was so with Pope. All that he could ask of life was his, but there were few whom he could call friends; one should venture to say that there lay the reason why he found life "a long disease".

It is impossible to keep away from friends, when once we have experienced the pleasures of friendship. From childhood to old age, we are always happy in the company of friends. The very toddling babies are influenced by company One can sense a vast difference between the baby cradled and tended all alone and the one brougnt up in a Child Welfare Centre. To the old it is clearly a pastime, which makes them forget their approaching exit. "Blessed are they who have the gift of making friends, for it is one of God's best gifts", and when he said this, the author of Tom Brown's School Days certainly knew what he was talking about.

Fine as friendship is, there is nothing irrevocable about it. Unlike habits, they are difficult to make but easy to break. Duels were never fought between strangers and enemies but between those who once were fast friends, or those who belonged to the same Club or salon. Fresh friendships prevent the flow of life from being stale and putrefied. The sage of the 18th Century Coffee clubs, of course I mean Dr. Johnson, with his uncanny commonsense knew this fact and said that we should always "keep our friendship in constant repair." If you persist in being a one-friend person, and if you believe in bringing the Casabianca spirit into the field of friendship, then there is every chance of your being outmoded and hence cast away.

But this does not mean that each and everyone, good or bad, should be our friends. The selection of friends deserves much care and attention, for a man's

character is generally gauged by the company he keeps. After all, birds of the same feather do flock together. It is seldom that a man fastidious and immaculate in his daily habits picks up the friendship of a Bohemian, or a pious one that of an agnostic or an old man that of a young lad.

As Dorian Gray's friend, Sir Henry Wotton will have it, all influence may be bad; but it cannot be denied that for good or for bad, friends wield a great influence over one's personality. Occasions offered to enlighten and ennoble one's self by the advice or request of a friend are as numerous as those offered to be tempted and deviated from the path of virtue. A wrong choice of friends will only toll the knell of a person as a social being. Good and noble friends inspire us to raise ourselves by imitation and emulation.

Daily company is no warranty for friendship. So we ought to know a person before choosing him as our friend. It does not stand to reason to say that just because two or three men are working in the same place or are neighbours, they should be friends. It is equally unreasonable to say that men of the same rank or occupation should be friends. Real friendship should pierce through the outer defence of status and society and look for true kinship. The friendship of Shaw and Tunny is an instance in point.

A discreet selection of friends is not an end in itself. What is essential is the ability to keep them. The affections we have for them should not be mere fleeting fancies flickering for a moment. There are some for instance, who constantly change their friends. Once they may be seen in the company of very many people, and next, with only one or two of them, if not with "self-sufficing solitude". In most of these cases, the basis for friendship may be wealth. This always results in failure, every fluctuation in the local Wall Street affecting the graph of feelings. It is very often seen that a person's wealth acts as an incentive for others to get chummy with him. Taking a tip from Mr. Sampath of R. K. Narayan, somehow or other they strike up a friendship with this "guy on the velvet". Surrounded by friends and surfeited by their friendships, he spends all he has on them, the parasites sticking on so long as there is any juice to be drained out. It is only when by some misfortune, he becomes reduced to a state of poverty that he realises his friends' faithlessness. He will have none to console him or help him in that state. It is only then that he realises the vanity of his friendship. A little more care on his part in the selection, and the glories of friendship would have been his. Impervious to flattery and honeyed words, he should have avoided the pitfalls of sycophants to reach the bliss of friendship.

Even though one may not have friends, it is alright so long as he has no enemy. For, as Emerson puts it,

"He who has a thousand friends,
has not a friend to spare,
And he who has one enemy,
shall meet him everywhere."

This does not necessarily mean that ill-feelings too are to be reciprocated. What we should actually do is to treat him bearing this always in mind that some day he may become a friend of ours. Indifference is no solution to this problem. What is required is tact or diplomacy to smoothen out the rough edges of misunderstanding and deeds, rather than words, will come in handy for this. Moreover in the cultivation of such friendships, one should always be wary of condescension. Sympathy without condescension (which as some say, only a woman can give) is the healing balm for for may a blister.

True friends can never be parted from each other. If our friends are "grappled to

our souls, with hoops of steel", nothing in the world can part us. Some hold the opinion that true friends are those who never part from each other, are always together, and who indulge in the liveliest talk. But this belief is erroneous for, friendship though something divine, may have false facades. It may spring up more in distant hearts than in two ever near. Often in times of distress, the friend far away may turn out to be "the indeed one" than the one nearer. Joined existence either is no index of the union of minds – the real strength of friendship. "Real friends though absent are still present, though dead, still alive."

As for 'the gift of the gab' contributing to healthy friendships, one cannot but beg to differ. If the ace conversationalist —a neo-Johnson, a neo-Coleridge and their like not excluded – were to start his performance on the beach when the moon sleeps with Endymion,

"When the winds are breathing low
And the stars are shining bright"

when in short, all the Wordsworth in you is surging up, his very conversational talents will spell the ruin of any friendship. The telepathic communication of two personalities which is required here is the most sublime of all forms of friendship. It is no time for any talk, however exquisite the flow may be. Voice must fade away and let feelings seep into the atmosphere

Sometimes the worth of friendship is realised only when the cold hand of Death comes between two friends. During their lifetime one's friendship for the other may not be revealed completely. This latent spark will come to be noted and appreciated all the more when the friend is nought; an example of being conspicuous in absence, perhaps.

We should choose our friends not for what they have, but for what they are, and it is only then that friendship will be a success. And friendship must be made a success. Did not Cicero say: "We have received nothing better from the immortal Gods, nothing more delightful, than friendship"?

M. P. PREMI
Class II.

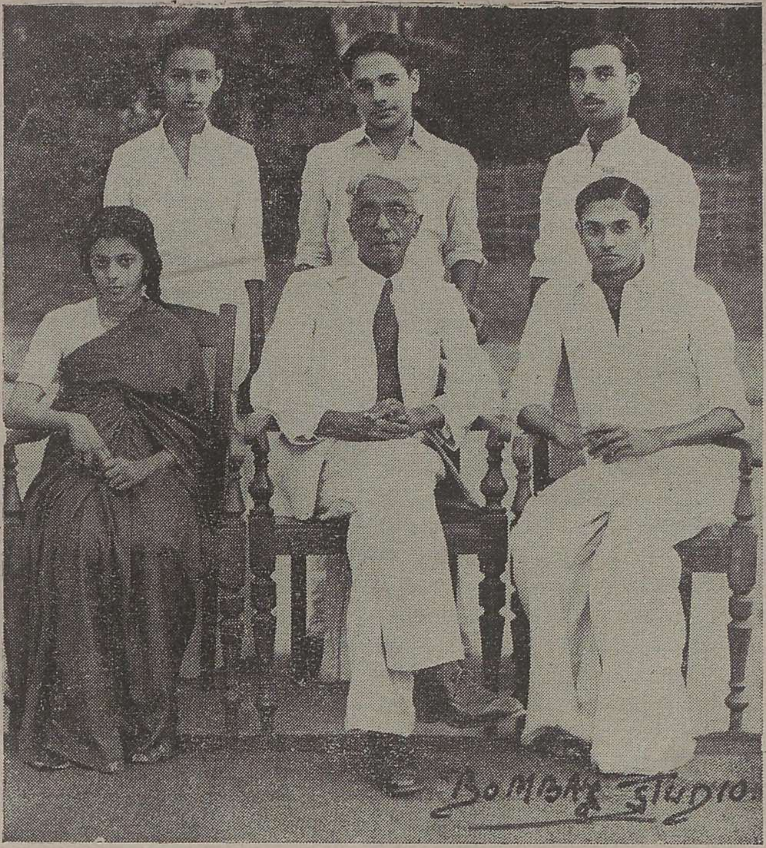

COLLEGE ORATORICAL TEAM

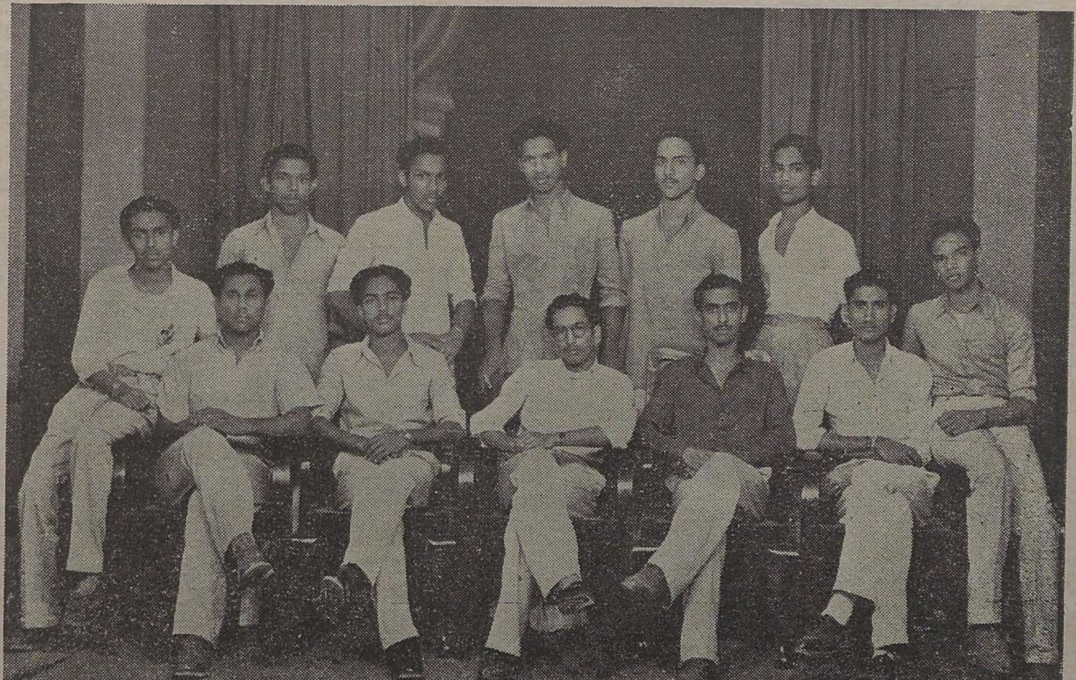

CAPTAINS AND VICE – CAPTAINS OF COLLEGE TEAMS

Fashionable Change

Fashions change with a pace that only inconstant matter can equal. They change with the same suddenness as the myriad colours in a sky when the sun sets beyond the sea or the distant hills.

Centuries before Christ, long before the Greek atheletes ever pitched on the fig-leaf, the British fashion, in clothes was to paint bodies blue. No young Brittanicus would pass for respectable without a smear of woad blue that served the purpose that clothes came later to serve. That was Britain; in India they tried various experiments till they accidentally hit upon cotton. One young goddess attempted to set the fashion of making a Honolulu skirt out of the chopped limbs of sinners. The patches of clotted blood lent additional colour. Her bosom she corsetted with a garland of severed heads from the same source and with the same colour appeal. This fashion soon died out, fast indeed it may be imagined, for sinners were few and far between in India that was Bharat. The father of this young goddess whose coiffure was for long the reigning fashion in hairdo in the Tamil Cinema, set the fashion of winding the barks of obliging trees round the waist. He could have wound them round his neck, but it is stifling in the tropics. Besides the marked slope of the torso on to the waist and the gradual rise of the hips, comparable to a diagram representing the volumetric change that accompanies the passage of water to ice, suggested a natural clothstand. It was the inveterate search for finer and still finer barks of trees that set man on the exciting and adventurous path at the end of which lay the mysterious plant that bore cotton blobs for flowers.

From cotton to cocoons was one path of development–the strictly vegetarian path. Silk would never have been discovered anywhere but in China, for only the Chinese know the potentialities of a worm. In China, Republic or Kuomintang, even a worm fails to turn before making its spiced appearance on some specimen crockery in a Chungking restaurant. If Indians were merely told that silk can be made out of cocoons, if they were not told that hot water poured on cocoons produces silken blobs, they would have gone on feeding the cocoons on forests of mulberry trees, and still not made silk. By themselves, the application of hot water to the chrysalis would have eluded the Indian for that would be a defiance of the Edicts of Asoka. Such defiance comes not too easily to India. But even cocoons are strictly not non-vegetarian, considering the decisive role that mulberry leaves play in the making of silk.

There is a non-vegetarian path of development in cloth fashions. No particular geographical territory stands out in this. But if there were even an innocuous branch of the S. P. C. A. in the meadows of Flanders, wool may never have been made. For the little boy who plucked the wool of the backs of his sheep, did so fearlessly with no S. P. C. A. to haunt him; and he did it not to bless humanity with tweeds and Scottish tartans but just to carry on his private yet stern war against the quantitative increase of black sheep in his fold. Long before this craze for justice spread to the Scottish Highlands the non-vegetarians in Africa and America were experimenting with the colourful plumes and down of distinguished birds from such

as geese to guan. Stitched in a fashion not very remote from the quills of the shuttlecock, the plumes of ostriches were at first worn at the waists, till, perambulating, they landed on top and established the flamboyancy of Victorian hairdo. The glory of ostrich quills, equally of ivory, is resplendent not matched with brunettes and red-heads but the ebony black of torrid skins. That should account for the flimsiness of ostrich feather superiority in Western fashions. But the shift away from ostrich feathers and the decay of fashions in bird plumes was not confined to Africa. The Red Indian, galloping confidently across the prairies of America, long before Columbus became a standard bearer of Spanish wanderlust, wore a head-dress that centuries later won the admiration of John Buchan, who never looked a true Lord Tweedsmuir but when he had donned the headwear of Hiawatha.

Yet it was in the land of non-violence that the non-vegetarian development in clothes made striking advances. Here in India, the men who squatting on Sindhu banks, created a script that baffles even the most resourceful of South Indian, to be precise, Dravidian archaeologists, discovered cotton; after discovering cotton they wenton to discover that the hides of beasts made excellent fashion. Polka dots were available if the leopards in the hills could be bagged; the old gold and deep brown of the Bengal tiger could be used even as uniforms by a football team that preened itself to look as ferocious or as jingo as the Hyderabad City Police XI. Besides all the excitement of Rudraprayag or Kumaon could be had for the taking. Or is it some softer colour that meets the eye, some azure blue that tickles the fancy? Then rove your eyes over the wide and colourful range that are for you to master in the forests, in the fields, or in the bluest of blue skies. You will turn back surfeit with fulsome colours; your mind, a little while back so neat and trim, will turn into a riotous easel, with only a Bacchanalian orgy of colour to relieve the disorder and confusion that are dominant. No wonder then that the non-vegetarian fashion in clothes persists with such tenacity down the corridors of ages; the hounds of passing tastes may pursue, but tiger-skins and those of deer will always be with us.

Fashions change not only in the realm of clothes; they change even in the execution of capital punishment. The Romans of an Augustan evening crowded the Coliseum to pass judgement on the skill of starved lions making mince-meat of persecuted Christians. This fashion was abandoned only when Androcles knocked the bottom out of it in the inimitable way in which Aesop has described it. While fashion ran its course thus in Rome, Open City, the eastern provinces of the Empire fashioned a contrivance called the cross.

The Spanish Inquisition which for a few centuries set the fashion for all Europe in prayer as well as in murder, abandoned Roman pratices, and called upon Prometheus Unbound to reduce the witches on the stakes to shambles. Across the English Channel, past the white cliffs of Dover, in the stately homes of England, men and women tried to set the fashion of the sharp hatchet. The English King, whom all the gallant charges of Rupert's cavalry could not save, rested his royal head on the butcher's board, and gently put his beard out of the way. All this was chivalry, for the age of economists had not yet come. But all this was cottage industry doomed to sterility and decay compared to the mass methods introduced by the kind and unpretentious Dr. Guillotin. As the wide blade came down on such tender napes as that of Marie Antoinette, there were many in the Parisian crowds who did consider that after all, if there were no bread, cakes could be equally serviceable.

The scarlet of flowing blood may appetise the producer of a modern Hollywood technicolour film; it was running out of fashion in Victorian days when men wore long whiskers the better to conceal sharp razor cuts reaped in the course of some youthful shave. Fashion soon turned to a mere rope, which coming down in a knot held the condemned limp and disfigured; the early rise of the jute industry in Calcutta was due to the world-wide demand flowing from the new fashion in executions.

But fashions somersaulted soon enough; Thomas Alva Edison created the first sparks of electricity and it was only a matter of time before the electric chair made its entry. This again is not the end of fashion in execution. With its vast potentialities, the modern state can, still change; it can use potassium cyanide or even large doses of morphia. But fashions are best not anticipated; they must have no gradualness about them; they must firmly declare against Fabian methods and resort to qualitative change with the same suddenness as simmering milk over a constant flame.

Is fashion like the Karmachakra of Lord Buddha, a wheel that takes the same monotonous turns revolving round the same axis, whose area and circumference are someway related to the celebrated II of the Greek alphabet? Or is it just a line each point within which attests the preceding and the suceeding generations between which as a link in the golden chain of history the present stands.

The history of man is the study of perpetual movement, of change. Men perish in the attempt to remain static and constant. But history triumphs because it recognises in changing fashions the impetus to life, the antithesis of death.

L. S.

With Apologies to Shakespeare

Farewell, a long farewell to all my fashions!
This is the state of man: today he puts forth
The tender leaves of figs; tomorrow trousers;
And bears his blushing blazers thick upon him.
The third day comes a shirt, a yankee shirt
And – when he thinks, spineless sissy, fully surely
His "jackets are ripping; ain't they?"—nips his looks,
And then he falls as I do.

P. N.

The Madura Excursion

This is but a frank account of an excursion – a delightful recollection of incidents. It is no "emotion recollected in tranquillity". It reports adventures not unexpected, worthy of mention.

The History Association had picked out the Puja Holidays for the excursion. And the destination was Madura. If the members of the Association were beaming upon everyone else in the College, it was not on account of the Puja holidays. They knew that they were destined to set up a new record in College excursions - in the matter of distance covered.

At last the scheduled date for our departure - the long awaited 26th of September had arrived. The earlier part of the day sped away fast. At 12 noon we, numbering exactly twenty, Messrs M. P. Sridharan and T. M. P. Nedungadi, both members of the Staff out of the counting, found ourselves at the Calicut Station, boarding the 'Mail'. The railway concessions were in order, the tickets were bought, and everything seemed in order. But there was just one hitch. Mr. Sridharan, "our foreman who had the liberty to stir the fire" was not to be seen anywhere on the platform or in the train. There was a moment of an Alfred Hitchcock suspense. We raced the platform up and down, our heartbeats doing double quick work. The thrill had its climax in our boss suddenly rushing in and darting into the train as it left the station.

"After the first powerful plain
manifesto
The black statement of pistons,
without more fuss,
But gliding like a queen."

None of us then dreamt what an excellent excursion it would turn out to be.

Once in the train, we did think about the city we were going to visit. Madura, ancient and historical city, was once as famous as Damascus or Dacca for its cotton cloth. Imperial city of the ancient Pandyan Kingdom, it once had attracted merchants and artisans from distant Rome. In the era of South Indian colonisation, Madura had spread culture and learning to the islands of the Pacific, had maintained relations with the mainland of China, and cities and kingdoms in the Malayan archipelago had been founded in her name. Marco Polo had lottered in her streets. And in more modern times, the Nayaks of Madura made it the cynosure of Tamilakam.

We had among us a few '*karmayogis*' who were concerned more with the journey than with the destination. They sure had taken "Their Chocolate Bus" and Robert Lynd seriously. One of them, not much later than we had left Calicut station, hummed a tune. That faint start was enough. Consequently everyone of us rather shouted out songs, all the jovial ones in our repertoire. Mr. Nedungadi, the musician as well as the main photographer of the company,

entertained every soul in the compartment with his merry numbers, one of which —പായമക്കാനി—was outstanding, cheerfully backed up by a powerful chorus, whose baritone was Hemachandran.

Thirst had overtaken us as a matter of course but the tender coconuts of Tanur were equal to the situation. One point of interest about Tanur Railway station, where the time allotted for the halt of the 'Mail' is absolutely nil, is its trade. The tender coconut business, especially, is entirely free trade, *laissez faire* in political parlance. Those who drank, had it free, for they never had time to pay for it; those who paid did it free, for they never drank anything. This we learnt from experience, bitter for some.

We proceeded with our concert till we steamed into Shoranur. There the cameras of Messrs Nedungadi, Vijayan and Dhar did good work; that is, if the clicking of shutters several times is any criterion. A cup of tea gurgled down our throats and off we went ....

We had to change train at Olavakkot. We made enquiries of the Station Master about the train we were to board. His non-chalant reply was characteristic of one of Emett's creations in The Punch. He pointed to a couple of bogies standing on the lines next to Platform No. 2, and said : "If they are not being shunted to Palghat just now, they will take you to Madura." We thought for a moment; we realised that we were on the metre gauge of the Southern Railways.

From Olvakkot the train we boarded gave us a compartment all to ourselves, but that we managed AFTER considerable arguments with the many saffron-coloured passengers, all of whom were pilgrims to Palni. While some of our party preferred sleep, '*a la* portraits of Picasso', others chose cards,—and let it be confidential, one at least chose answer papers—and thus the 'moving' night was spent with dreams on one hand. and high mental and physical activity on the other.

We reached Madura as Goddess Ushas greeted us with outstretched arms. Madura! a city it really is! As we strolled down the wide streets and the broad pavements, (remember, we were from Calicut) of that metropolis, we were set a-wondering by the towering buildings, wondering what strides this city had taken down the corridors of ages. For a time, we forgot the past; we got into the city bus and headed on to the American College, where thanks to the Principal, we were allowed to lodge for the duration of our stay.

The impressive gate opened to a very tidy and trim long path, tucked in at the edges with red bricks, which promised a gaunt building at its termination. On both sides of the path were massive lawns. laid out in taste. Yet despite all anticipation, the magnificent sight of that stately building was a delightful surprise. And the building itself turned out to be beyond all these promises held out by the lawns.

Aliens, we were who had just alighted in this city, and in this new College. But we were soon at ease, as we were most warmly welcomed to the College Hostel by the Warden who delighted in providing us with every possible facility. He even sat down in council with us and dictated our programme for the stay. It was a packed one, and was arranged not according to hours but minutes. We had hardly time to have our bath—the shower

baths in the Hostel having been opened to us—when we had to start. We were informed that we could visit the renowned Madura Mills, it being the "Ayudha Puja" day, when all the machines and every bit of the establishment would be open to the public. We became part of the milling crowds that moved in and out of the gigantic structure of those workshops; some tried to explain how the machines worked, some gave the output figures, but most of us were historians, and the more things were explained, the more they eluded us and the more amazing, strange and exciting they looked to us.

We came back to the Hostel, walking the long road in the noon-day sun. We wanted some rest and recreation, but the programme had by this time begun to take the proportions of a Frankenstein monster whom we had created but who was dictating to us and had us at its beck and call. It now took us by the hand and led us to the Meenakshi temple, one of the most famous of South Indian temples, the temple that gave Madura the name of 'Holy City'.

The bus dropped us just before the main entrance to the temple, the most imposing of the four entrances. Being the Puja day, inside the temple the pilgrim crowds were huge, and we could only make a cursory survey of the structure. Most of the time was spent listening to the fables, legends and gossip about the temple which one of the 'guides' regaled us with. These fables and legends increased tenfold if the payment of the guide's fees was promptly made. What with the crowds and our disability to get on well with the guides, we decided to come back the next morning and study the architecture of the temple. We had entered the temple, in strict union, for one slip in the company would mean a person lost for hours. Yet it did happen. The thrill of the tour was provided by one fellow of our company who strayed and stayed away for hours and made the rest anxious almost to the point of reporting to the police station. Modesty triumphing over egotism prevents me from mentioning his name. The temple was crowded with men, women and children, who often swarmed the corridors (especially the sections of the temple 'market') from inside, and thus made entrance impossible. The more people went out, the more entered. We came back to the Hostel, tired and determined to go to sleep. But we were not allowed to, what with chess, the harmonica and a pack of cards.

The next morning we went back to the temple, walked round and round, and looked into every idol and every pillar of this edifice. Imposing as it looks from outside, its art is sophisticated. The repetition of figures of course exhibited the remarkable control over style of the artists ; but the overflow of emotion and the fulness of feeling that can be seen in every line of tha Tanjore or Mahabalipuram creations are lacking. The age that produced the Madura temple must have been an age of restraint, almost of Puritan restraint. One could sense it in the attempt to show sculptural skill in animal forms, and in the attempt to escape from depicting the beauties of the human forms.

From the temple to the Thirumalai Naik Palace is a short cut of a furlong; and as we approached this great building, we had not the slightest idea of the overwhelming impression of awe and wonder that it was going to give us. Its pillars and facades suggested the familiar Greek lines; its domes and ceilings bear the unmistakable stamp of Indo-Muslim architecture and the two minor towers at the entrance speak of Portuguese influence. It is the greatness of the Nayak palace that it combines these distinct architectural influences,

yet it breathes oneness and stands as one architectural unit.

From the Palace we went to the Teppakulam. Tradition says that this tank originated from out of the stone quarries that had to be created for building the Naik Palace. We hired boats and were for music while rowing. There were too many Ghantasalas among us but no Lata or Geeta as some might say; and so no 'shrieking'. The whole afternoon we spent in the *mandapam* which stood in the middle of the tank. At dusk we rowed back to the road and found that our programme wanted us to visit some of Madura's colleges. We saw the new buildings of the Thyagaraja College; and then the National College. We had a tiring day, the sands of our finance were running out, and besides we were to leave Madura that night. It was difficult to accept the dictation of the programme which made it plain that we could not stay beyond that night. All argument with the Frankenstein was in vain.

But the journey back was not bad; we managed to extract the last bit of merriment out of the excursion. On the 29th of September, late in the forenoon, as the Jalarpet—Calicut Passenger steamed in at Calicut station, a weary, multi-coloured batch of students was seen getting off the train. Tired faces they had, all of them; but their eyes sparkled, for the Chancellor of the Exchequer of the excursion, Mr. K. V. Vijayan, had in-, formed them that the Budget allowed for a 'break-up lunch' at the 'Lucky' The waiter who attended on us seeing our merry mood, and our hold-alls, asked us: "Where do you intend going?" "Going? Why, we are returning home!" "But watching you eat in that mood, no one would say that this is a return trip!"

Well, you hear that? That's what we looked like. The next class-day even Bhaskaran Nair had a request to our two lecturers: "Please, Sirs, how about another one?"

K. M. JAIPAL
CLASS II.

I was Interviewed

I did not know why, but I was feeling on top of the world. I thought the interview just a trifle. Information gathered assiduously both from men who had been in the line and from that indispensable "Modern Interviews" was perhaps behind this feeling. I received the call; I went for it.

I was not alone. There were fellow-travellers; twenty-one of them. They put us up in a long hall and fed us on Chappathi and rice—there were other dishes too but everything had that " Army Quality" about it, all over. We demurred; but the authorities assured us that the food had 'nutrition value'. Yet most of us preferred taste to nutrition.

Besides the nutrition diet, they had a Club for us. It certainly boasted of indoor games. The club was maintained, as we were proudly told, on the contribution of one rupee which every candidate paid, whether he was selected or not. I had an idea that the secret behind the frequent calls for interviews and candidates was this club. I told this to my fellow-travellers. But they, who had richer experience than I could claim, told me that the rupee was the price we had to pay for the privilege of being interviewed. No mean privilege, as you will gather.

In the afternoon we were hustled off for the tests. Each one of us was given two precious minutes to prepare and two equally precious minutes to talk on. We gave our solutions courageously to such problems as the Food Problem, the Korean Problem on which discussions are being carried on for months and months by experts. These problems have confounded even experts. But for four minutes we rushed in where angels have feared to tread all their lives.

At the personal interview, I was questioned about the discipline in the College; I talked about the attendance for the Physical Training classes. Then came the question on the distance between Palghat and Kozhikode and on the nature of the road that runs between these two centres. I gave him the distance by rail, and informed him that unlike the distance between Ernakulam and Quilon, the whole distance was railed, and was comfortable travel by train. By the spark in his eyes, I knew he had treated my answer as a memorandum about the Ernakulam-Quilon rail link. Was he impressed? Or was he?

" Which paper do you read regularly? "

I thought for a while. That was enough. "The question paper at the end of every term." He seemed to have been mighty pleased with my answers. I knew I had risen in his estimation. Then he turned to what magazine I read. Not a moment lost, I replied: " The College Magazine". He must have been highly impressed with me, for the next he asked

me was my suggestion for the solution of the Kashmir problem. Being rather honest, I answered that as I was preoccupied with my studies, I had little time to attend to these matters of international importance. In fact I did not even know whether Dr. Graham, the last time he went to Geneva to conduct tripartite talks, went by plane or not. Regretfully I informed him that as far as the Kashmir Question was concerned, I had not yet formed any fixed opinion on the matter. He shook hands with me; it was warm and almost seemed to say, "On such disarming frankness is the Indian Army built up." His reassuring smile held out a promise of at least a Captain's rank. But "a man may smile and smile and yet be a villain." Ah, me! I was double-crossed.

Then it was the turn for the psychological tests. Any person is apt to be confused while doing a job, unless he is told why he is doing it and for what purpose he is doing it. All the questions for the psychological tests were so many bolts from the blue. And they came within an allotted time.

The first was the ninety question test, which had to be answered in forty five minutes. Here are some types: "1,2,3,4,5 ..... what is the next number?" or "A, B, C, D, E,...... E is the fifth letter from A; what is the fifth letter from P in P, Q, R, S, T, U, V?" or "Sound travels at the rate of 1100 feet per sec; what will be the distance covered after five seconds?" The question paper consisted of ninety such questions. The purport of these questions and what the Board can make out of our answers are for Psychology.

Then came still another crazy test; some figures full of straight lines, arrows, triangles, circles, squares etc. The first figure had some geometrical connection with the second, the third with the fourth or any of the last four. We had to jot down which of the last four was connected with the third. A very simple operation. I had seen such figures and questions only in the Children's Corner of the Illustrated Weekly of India and I don't know what they have to do with the selection of the future officers of the Defence Services of the Indian Republic. Moreover it is a long time since I relinquished my membership of the Young Folks' League, and whatever I had learnt under Aunty Gwen is all forgotten. By the way I have a hunch that these figures were supplied by some pseudo-surrealist *a la Picasso* in a weak moment.

This was not the end of the tests. I was shown a word like "Garden" for thirty seconds. For thirty fleeting seconds, I was allowed to gaze at this word and then in three minutes I had to write a sentence on it. We were not informed what kind of sentence, simple compound or complex. "Garden"—with an exclamation mark added, this in itself could make a complete sentence, but the literary ability of the men who correct this may give them different views on the matter.

Then a slide was shown to us through a magic lantern. The lantern had performed service beyond all others of its kind and bore a close resemblance to the one used by its inventor Friese-Greene. So it is left to the readers to visualise the results. One slide was that of a man and a woman and another one of a boy climbing up a rope. We were shown that for thirty seconds, and had to write a short

story on that in the record time of three and a half minutes. But I have some respect for the technique of the short story and that form of literature to write one so fast. As for the slide, a man and a woman have been the topic from the time of Homer to the time of Dylan Thomas. That slide could mean anything from Adam and Eve to Ava Gardner and Frank Sinatra. Volumes have been written on this topic and still it remains a mystery. Either this is done in a sentence or in an endless epic.

The last of the tests was to describe my own character. It had to be written from what I had heard about myself from others. I am by nature very reluctant to make myself the topic of conversation and moreover allergic to egotism. And few people have shown an interest to discuss me. It would have been much better if the Board had asked me to sketch its character. I want to do it, and how!

But then there may be another interview!

K. RAMANATHAN,
Class II.

Lady of the Ramparts

Scale the stairs with gentle steps
And curb the sidelong darts,
Issues of the shell-blue eyes,
O! Lady of the Ramparts!

Toe the top, and stay aloft
To tease a thousand hearts.
Tresses be thy banners high
O! Lady of the Ramparts!

P. N.

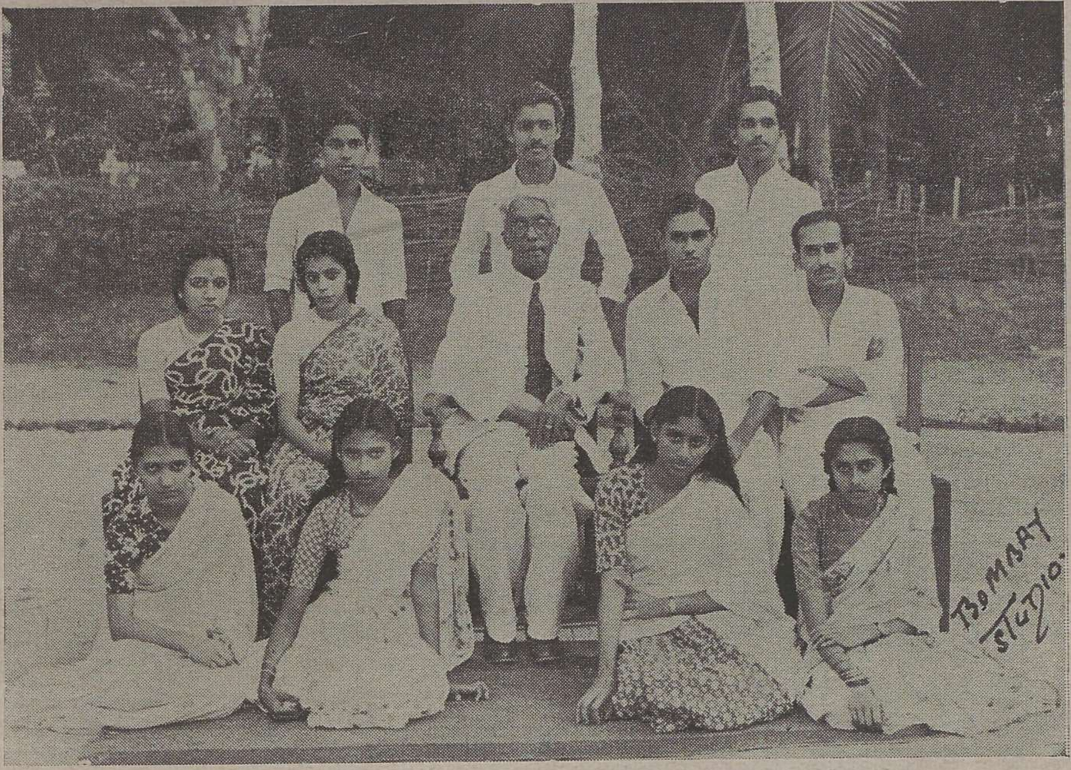

CABINET OF THE COLLEGE PARLIAMENT

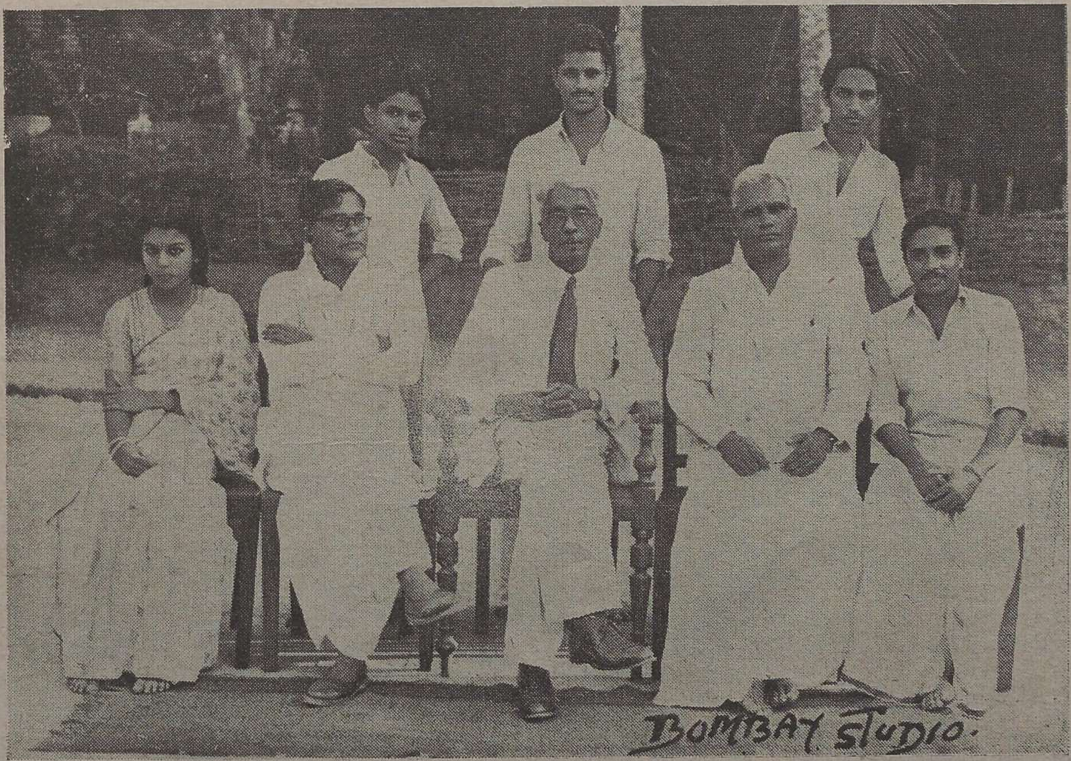

OFFICE-BEARERS OF THE MALAYALAM ASSOCIATION

National Defence Academy

1. Like a big question mark the problem of choosing a career faces the new matriculate and his parents or guardian. What next? The answer to that question is not so easy in a country like India where schools turn out matriculates by the thousand and when opportunities for productive employment are restricted by our limited technical and industrial development. Quite a large number of those coming out of schools drift into colleges and universities for higher education irrespective of the fact whether they have any inclination for it or whether they will benefit by a general education which does not give a specific direction to their life.

2. But quite often it is not so much lack of opportunity as lack of correct information that accentuates the problem of finding a career. Few, for instance, would know that the Armed Forces offer a wide variety of careers suited to a long range of educational and other qualifications. Generally, when we think of a career in the Armed Forces we think of the fighting soldier. Fighting of course, is an essential part of the Armed Forces training, but there are lots of other jobs to be done and it is here that opportunities exist for young men who have the necessary aptitude for them. It is proposed in this article to describe briefly how these opportunities can be availed of.

3. The main channel for joining the commissioned (Officer) ranks of the Armed Forces is through the National Defence Academy at Dehra Dun. The Academy, established in its present form in 1949, is the translation into tangible shape of the lessons learnt during World War II, which amply demonstrated that success in warfare depends greatly in inter-Services co-operation. In its joint Services Wing, therefore, the Academy gives combined preliminary training to cadets of the three Services—Army, Navy and Air Force. As the premier Services training institution of India, and the first of its kind in the world, the Academy sees to it that its standard of training is in keeping with the great traditions of our Armed Forces and that the new officers that it turns out are fully equipped, mentally and physically, to play the important role, in the country's defence, that they will be called upon to play.

4. Admission to the Academy is open to all citizens of India irrespective of their caste, creed or class and subject only to the minimum educational and other qualifications prescribed. Merit is the only criterion for recruitment.

5. Selection for the Joint Services Wing are made through the Union Public Service Commission, followed by interviews by Services Selection Boards. The educational qualifications required are Matriculation or its equivalent and the minimum age limits are: For the Army and Air Force, 15 to 17½ years; for the Navy, 15 to 17 years.

6. On passing out of the Joint Services Wing, after two years' training, cadets go to the training establishments of their respective Services, those of the Army joining the Military Wing of the Academy. Direct admission to the Military Wing is also allowed in certain cases and special facilities are provided for joining this Wing to members of the National Cadet Corps and to graduates in technical subjects. Details regarding the

recruitment of these categories of cadets can be obtained from any recruiting office.

A word here about the method of selection. As has been stated, the first step is a qualifying examination held by the Union Public Service Commission. Next come the interviews by a Services Selection board. It is here that the method of selection has undergone a complete reorientation since 1943. The new method is more scientific and has been so devised as to enable the selectors to obtain the best material as well as to give the candidates an opportunity to reveal the best in them.

Under the old system, selection of candidates for commissions was made through a personal interview by an officer or a board of officers. During their brief interview, lasting about 20 minutes, candidates had to be judged not only on the basis of their present worth and ability but also on their potentiality for develpment as leaders of men. The system had many drawbacks. However sympathetic the interviewers might be, the candidates could not be put at their ease in 20 odd minutes and hence correct assessment of their ability was difficult.

Under the new system candidates are interviewed by Services Selection Boards which consist of specially trained officers. The tests are spread over a period of three to four days. Candidates are comfortably accommodated and arrangements for their messing is made by the Board during the period of interview. On the first day they are left to themselves to settle down in their new surroundings and to get to know each other. On the second day the tests begin and last for three days. They comprise of series of indoor and outdoor tests to assess the psychological make-up and leadership potentialities of candidates.

The testing staff of a Selection Board consists of: the President or Deputy President who are experienced officers and have a good idea of the officer material we want for the Armed Forces; a Group Testing Officer who is specially trained for the purpose and administers most of the indoor and outdoor tests; a Psychological Officer who takes certain intelligence and pshychological tests. Each member of the Board writes an independent report on each candidate from his own point of view. The testing staff of the Selection Board are not permitted to discuss a candidate amongst themselves prior to the final conference, when each member puts up his views on the candidate. After a discussion, a candidate is finally graded, views of each member of the Board having been taken into consideration.

It will thus be appreciated that each case receives due consideration and the fact that more than one person are concerned in deciding the fate of each candidate, each one of whom separately gives his report, obviates any chances of favouritism or foul play.

What is life like at the Academy? It' is neither all work nor all play but a balanced combination of both. The basic idea is to prepare the cadets for a life of discipline, for leadership of men, to make them healthy and energetic and to create in them a zest for the career they have chosen. While emphasis is on military training, due attention is paid, side by side, to academic subjects. On the other hand, there are plenty of outdoor and indoor games and sports and facilities for the cultivation of interesting hobbies such as music, photography, dramatics, mountaineering, hiking, 'shikar' etc. and a number of clubs provide a variety of extra-curricular activity in addition to developing an *esprit de corps* among the cadets.

While at the Academy a cadet's expenses, except pocket money which is not likely to exceed Rs. 30/-, are borne by Government. Cadets whose parents' or guardians' income is below Rs. 300/- p. m. and are unable to meet this pocket expense even, may be granted financial assistance by the Government of India on the recommendation of the District Magistrate of the district concerned.

And what does the future hold for a cadet trained at the Academy? On successful completion of training Army cadets are granted commissions as 2nd Lieutenants. Navy and Air Force cadets get commissions in corresponding ranks on completion of their training in their respective training establishments. A 2nd Lieutenant starts on Rs. 350/- per month plus allowances amounting to Rs. 130/- and upwards. Promotion up to the rank of Major is by time scale and thereafter by selection.

But what is perhaps of greater importance to one's future and to that of the country is the opportunity for national service and whether you join the Army, Navy or Air Force, you belong to an organisation that commands the world's respect and your own country's affection and confidence.

(Contributed)

Sanjeevan was leaving the military school. He was the best cadet and it was his last test. The Commanding Officer asked him: "The time is midnight. The wind is chill. You are the sentry on duty. Suddenly from behind, two hands slowly fold round your neck. What will you do?"

A conscientious cadet, Sanjeevan replied promptly: "I will tenderly remove the hands and say, 'Not now, babe'"

An Eclipsed Art

Beauty is beloved ; it is beloved of me, as it is of you. This emotion, not unmixed with a certain degree of awe, is often attributed to our aesthetic sense. We do even claim that by sensing the beautiful, we are really patronising art. But I can prove with the least effort the hollow nature of this claim.

If mere sense of beauty were responsible for this love, should not a rose be as dear to us? We who discover red roses on a girl's cheek are surely conscious of the rose's beauty. Moreover it smells sweet too. However sensitive our aesthetic sense may be, I am sure it has never sensed any fragrance in Eve's daughters apart from those piercing odours of stale cosmetics or oriental perfumes. The case of Satyavathi, 'the matsyagandhi', it need not be contended, is a very rare exception—and indeed is there a law without exceptions? The fact however remains that we love feminine beauty better than the rose. Why? Because the fair sex is loquacious. Perhaps I am mistaken in saying that they have no fragrance. There is in them the fragrance of their outstanding powers of talk. They can take the whole of mankind by their talk. Talking upon sweet nothings for any length of time, they can command your admiration, respect, reverence, and love. We, men are too vain and conceited to recognise their achievements. But at times when the company is dull and silent, do we not heartily regret that we are no good at conversation? And who can say that men do not entertain a secret envy for these 'talkative females'? Shakespeare was certainly envious of this invaluable asset of women when he wrote:

"Silence is only commendable
In a neat's tongue dried
and a maid......"

He was to have stopped there. Suddenly he became aware of the wrath of women he would be exposing himself to; of course he knew that hell hath no "fury like woman scorned." So he went on to add 'not vendible' and provoked the fury of a feeble down-trodden minority alone. Yes, at this point of loquacity, man has seen quite an overmatch in his mate. No wonder if he humbles himself to the state of a mongrel cur at her feet!

Why, then, should he marvel at her powers of talk so much? Because he has come to understand that silence is the negation of the very life. He has learnt from nature how noise contributes to the fulness and richness of the world. The sea is always restless and noisy; birds and beasts too are the same. A new state of pleasant silence cannot be devised for mankind. Man is but a part of the living world and as such he has to abide by the laws of nature. The first and foremost law of nature is to keep moving and where is movement without noise?

To make noise is then an elementary necessity of man. Even "Rishis" who preferred a life of solitude, did this by chanting their mantras and prayers aloud. But to keep alone and go on making noise seem unnatural to cultured man. Lunacy is the euphemistic term given to this. As for the ordinary human beings, the medium chosen to create a noisy atmosphere is conversation.

Nobody can lay down any particular rule for conversation. "The object of conversation is not to communicate ideas, but it is to keep up a buzzing sound", wrote Robert Lynd. Buses make a buzzing sound, mosquitoes do the same; the noise when wind passes over dry grass also is a buzz. Is it possible to include all this in a particular framework? Indeed the buzz over the dining table or at the night club is best appreciated if it is shared by common sympathy. That is why subjects like weather provide an excellent beginning for the conversation. In the parlour of Mrs are assembled, the women of the neighbourhood just for some merry talk and easy time. Nobody having anything particular to say, weather comes in handy as a preface: "O, my! how terribly hot it is?" starts one.

"By Heavens! look how this kid here is sweating!" snaps in another.

"O! to be in Coonoor, now that summer is here" A third one: "I wish I had bought that weather wholesale and brought it over here."

"Really?" joins a young bride, "my husband (she continues when her affected wonder subsides) writes from Darjeeling that he had to get three blankets the other day and yet the cold is so awful. And do you know (she adds with much interest and without pausing for breath) the price? Prohibitive, I should say! Sixty rupees each."

"Sixty!" wonders all and in the typical Crawford Market manner they go on to discuss rising prices or decontrol, each one trying to enliven the company by her inexhaustible store of anecdotes and personal experiences; how the sudden rise in the price of cucumber shocked her almost to a heart-failure and so on. See how subjects of common sympathy stir up the company.

This may not be the case always. Often subjects of common sympathy are difficult to be unearthed. Three men over a cup of tea; there are two of them who had been in the College together. They go on sharing for a while the happy experience of recalling their college days—and indeed mankind has a peculiar endearment to reminiscences to which distance lends an added allure.

"The Principal? Can you expect such sociability from a man of his status?"

Thus they go on discussing the lecturers, throwing themselves heart and soul into their topic.

"And what about the — Lecturer?"

"The man whom we nicknamed 'adolescent tendency'"?

"Yes, yes, adolescent tendency!" they laugh together.

"The thought of him has filled me with a sense of remorse ever since. How nice a gentleman, yet what cruel remarks we used to pass about him in secret!"

"You remember that day when somebody laid a caterpillar on his chair? What harmless fun did he provide that day with his ill-placed fury and — " thus their care-worn hearts are getting momentarily warmed up and awakened by the wine of reminiscence. All this time, the third person is showing his impatience by his frowns and occasional dips into the watch.

"Off with your silly talk" jumps in the fellow exploiting his familiarity, "I am simply bored", and with that comes the tragic end of one of those very rare occasions of an agreeable noise. Who do you think is the bore here? Do you consider the two who are heartily enjoying the conversation mere twaddlers? The fact that the third person cannot stand a bit of agreeable talk makes him the bore here. Let us grant that he is not interested in the topic. Even then, should he

not be civilised enough to appreciate the art involved in their harmonious talk? He is really a very disagreeable fellow, unfit for society.

But the most conspicuous example of such kill-joys is to be found among men who lack the talent for talk and are obliged to remain the listeners of society. The champion talker of the company is narrating in all earnestness some incident in which perhaps his own self appears lime-lighted. For one thing it is not in these listeners to appreciate his sincerity. But what is more loathsome is the way these people – utter failures as conversationalists, themselves – wink at each other with suggestions of contempt and derision and smile an irritatingly condescending smile as if they mean: "It is purely out of human sympathy that we listen to the boring talk of this emptiest-headed chatter-box here." Such people are the black-legs of society. They can be best compared to the fox which decreed: "The grapes are sour". It is mere frustration expressing itself in them as scorn and indifference for the achievements of others. Still it will be possible to detect in the heart of their hearts a pathetic inferiority complex, a deep regret that they are not good conversationalists.

Need I hesitate any further to declare that noise is the pulsation of life; that conversation is the awakening nerve which helps society recover from its stupor?

I do not want to alarm anybody when I say that the sublime art of conversation is getting more and more eclipsed with the progress of this mechanical age. Mankind as it were is 'speeding up' its attitude towards life and its experiences are indeed most disheartening. Man, it seems, has set out on an endless journey. In the midst he seldom finds patience or leisure to sit quiet and chat for a short while, with his fellow-travellers. "This disease of modern life with its sick hurry and divided aims" is thus showing itself as a real threat to our favourite art. Men of blunt taste are even attempting to blackmail it. Lovers and patrons of conversation cannot remain idle when eminent persons like Cowper begin to wield their prejudiced pens against our heroes–the conversationalists. Arise, awake friends, and raise your voice above all: "We want protection to this ancient art of conversation." Meanwhile let immense petitions and memoranda be presented to the authorities concerned suggesting steps to be taken immediately. Here are a few:

1. Politicians and leaders should be trained to be good-humoured and loquacious.

Speech-making is a very close ally to conversation and very often one becomes a handmaid and even a part of the other. Encouraging one is thus an encouragement to the other also. Unfortunately our politicians take care to encourage none. "The dearth of good-humoured story-tellers" among them is yet another thing to be bewailed. Politicians are as Mr. Adam Adil (of all people!) puts it "a sombre crowd". In this disheartening state of affairs our hopeful eyes are centred on one great man alone. Pandit Nehru may not be very good humoured but he spares no pains in producing a marvellous lot of lengthy, eloquent speeches, nay exhortations. He is setting an example to be followed. But we should not be content with this alone. More time should be devoted by him and other leaders for the manufacture of lengthy speeches and for talking at others.

2. Women who are the most active among talkers should be specially encouraged.

Providing them with extensive amenities for social work will serve a double purpose since most of the social work these days, is remarkably accomplished in the parlours of society dames. Our Government really deserve to be congratulated on

their excellent plan of training social workers from among women. Even if some paltry sum has to be spent on their count, it should not be grudged. To speak the truth, only the women social workers do care now-a-days to fulfill the social duty of talking. Along with congratulating them for their excellent service, I recommend them more leisure from their domestic obligations and undertakings so that they will find themselves free to "warble the woodnotes wild" incessantly.

3. Story-telling should be popularised. A spicy story is the very spine of conversation. These unwritten stories, always characterised by a pleasant exaggeration make the narrators "society stars". From old grandmother downwards these story-tellers have an individuality of their own. Their stories abide by Browning's dictum of being "always old and new". This quality is miserably lacking in many of these "written" stories that invade the press and readers every day. Unfortunately however, the story-teller is not given his proper status in modern society. This flaw has to be rectified immediately. Selecting the Story-teller Laureate and honouring him with awards is only one of the urgent measures needed. Allowing professionalism in story-telling will help attract men to this trade. Competitions also can be held and tempting prizes awarded. I do not recommend another five-year plan to promote all these, for the solitary reason that one is already hung around the common man's neck, like the Mariner's Albatross.

The method adopted by foreigners in encouraging story-tellers is to be emulated. Take for example, the Burlington Liars' Club. That Club is holding a contest open to liars who humour their company with their exaggerated stories. Recently it selected one Mr. Harry Cummings (of Texas) to occupy the throne of world champ liar and awarded him a diamond studded medal. And what do you think was Cummings' fantastic story? It was about the size of mosquitoes in Japan. He said that it was with much difficulty he believed those 'six-footers' who approached his bed to be mosquitoes. "Suddenly" he continued "I heard one of them say, 'Do you think we should eat him here or should we carry him home?'," After a minute's consideration the other replied: "Let's eat him here. You know very well that if we take him home, big mosquitoes will take him away from us". Who would not go all the way to Texas—and even don the sombrero—to enjoy his pleasant company? Yet another story by B. H. Lycan (of Portsmouth) will provoke your smile and leave you wondering at the marvellous powers of fat talk and tall lies: "Recently I had a cottage to paint and no ladder; I therefore broke two or three thermometers, rubbed my feet and legs with mercury and as the day was sunny and the mercury rose I started painting all the way to the eaves. Then I walked over to the roof to a shady side, painted that way down as the mercury began sinking."

RABINDRANATH P.
Class II.

The Almost Perfect Murder

I admit I was rash in having bought it. But what else could one do? What better investment than real estate? And it was a jewel of a house too. Right on a good road, not too far away from the business centre. The wide sandy beach was not more than a five minute walk. Look at it from any angle, it was tops. I bought it, and I admit I was rash. It had been rented last for forty rupees a month. I did some mental arithmetic and found that at this rate, Rs. 480 a year would be mine.

I put in an advertisement and sat back expecting enquiries to stream in but believe it or not, not even one came, for the whole of the first week. Then a few fellows began to approach. I would show them round the house. They would nearly sign an agreement but would come in next day to call the deed off. My friends had a wise look on their faces, but what did I care for those know-alls? Anyway the house remained vacant for six months.

I thought it was time I did something. I tried selling it, but that too never seemed to go beyond the enquiry stage. At last I gave up my dreams of Rs. 40 a month and condescended to Rs. 33. I know it was agreeing to be robbed. The house next to mine fetched forty-five chips for its owner, and mind you, mine has electric lights. But luck was against me. It forced me down to Rs. 30 and then ah me! to 25. At this moment walked in Govinda Menon.

My heart leapt. Here was somebody who was not superstitious. He called on me and asked me whether he could have a look around the house. Could he? In fifteen minutes I had him there and took him right in. No one could but be impressed when I switch on my high pressure sales talk. If my friends tell you that the only person I impress is myself, you can be sure that they are being envious; mere puppets in the hands of the green-eyed monster.

I ought to have known that there would be a snag. It came. He shot the question at me: "Who was your last tenant?"

"Mahavir Timber Syndicate" I said and could have bit my tongue off for having said it. He must have known it immediately. Who wouldn't with all those newspapers splashing the news as if it were some August 15th or something like that.

"Oh, the company that crashed?" said he. "So this is the place of Mahavir's suicide?"

I nearly wept. "Look here" I said "he was an old fool who for once had taken the easy way out. The house has nothing to do with it." I thought it was the end of the bargain. I locked up the house in silence that could be cut with a knife. I put the key in my pocket. Then G. M. asked from behind: "What about the rent? How much do you want?"

"Twenty five rupees" the answer amost fell out of my mouth.

"When do I move in?" asked Menon.
It took some time for me to realise that he had rented the house. "You mean to say that you are taking the house?" I asked sort of incredulous.

"Now itself, if you don't mind."

I made a belated attempt to curb my eagerness, but he seemed indifferent. I touched him for an advance and got it. Twenty-five crisp ones. The age of miracles was on the way.

Govinda Menon was a clerk just transferred to our town by some superior officer. A messenger of God, I would say. He also thought that he made a good catch. He did get the house cheap. He was in his middle thirties. Within a week his family was there. His wife was a typical country girl. And he had three kids, two boys and a girl. I made it a habit to drop in on almost all evenings. The children were sprightly and rather liked me. Perhaps because of my pockets bulging with sweets.

Menon interested me because he was unusual. He looked slightly disappointed and his wife looked much the worse for the heavy household duties. I could understand their troubles in having to live in the town on a meagre salary. Menon would talk of himself, his work, but his favourite theme was how Dame Fortune scrupulously avoided him. He wanted to be a Bachelor of Arts but four precious marks never permitted him. Of course I took this with a pinch of salt. He hailed from an aristocratic family of Palghat. He seldom spoke about his wife or her people but once it slipped out that she came from Veranjipuram. Though I tried my best, I could not glean anything besides. I liked them, yet I always felt that there was more in this than met the eye.

Very soon I had to leave the town for three months on my business tour. The fifth of every month brought me twenty-five rupees without any fail. I even thought of slightly increasing the rent within a year or two.

My tour took me to Veranjipuram. My sister was there and all on a sudden I remembered that this was the home town of Mrs. G. M., Veranjipuram turned out to be a smallish place where everybody knew everyone else and knew the skeletons in the cupboard as well. My sister was alright and my nephew was also okay, but for the habit of pilfering all the loose change in my pockets. I kept the small coins always out of his reach thereafter and dreaded the day when he would know paper currency as well.

I lost no time in asking my sister about G. M., She was surprised that I knew him. I lit a cigarette and leaned back feeling secure and with pleasant anticipation of a juicy scandal. It took her three hours and a lot of digressions to give me some information. But it was worth it. I recalled the frustrated expression on Menon's face. Well, minus the digressions here goes the story.

G. M. was the scion of a family, wealthy and influential – in the past of course. He grew up a spendthrift, true to type. He was intelligent but somehow got stuck at the Bachelor of Arts hurdles. He thought it beneath his dignity to make a second attempt. So he joined the Provincial Government service and was paid Rs. 40/- a month. But our Menon had other irons in the fire. This may be an age of democracy, equality and what not. But there are still people to fawn on you if your great-great-grand father – the one who was hanged – was married to a real live princess or something equally improbable. Menon knew it and obviously made good use of it for he married the daughter of the richest man in Veranjipuram. That man sure was rich. G. M. never knew why he was rich or for

that matter how. He took his wife to Badagara where he was posted and he spent his salary in a couple of weeks. Of course the next thing he did was to write to his father-in-law. The father-in-law was supposed to lend a helping hand. This father-in-law did nothing of the sort. G. M. wrote again. No reply. He went in person. He was duly thrown out. The whole village listened to the old man exhorting upon the spendthrift modern youth, G. M. providing the illustration. They never met afterwards but the father was not the one to regret it. He saved a lot of expense.

Business called me away for two weeks and as soon as I called on my sister on my way back, she started talking. And that means she started talking about Govinda Menon.

He had been there again. The old feud was patched up. "You know, G. M. has reconciled with his father-in-law. What do you know? He has even taken him home to stay with him" cooed my sister.

"Stay with him?" I cried. And I was so excited that the smoke of the cigarette went in the wrong way, and kept me coughing while sis droned on. The old man, it seems had fallen ill one fine morning. Who else but G. M. rolls up, clasps the old man's feet, and puts over a big repentance act, in other words, played the complete prodigal. The old man refused to melt at first but he mellowed when it was suggested that he was to be taken along with G. M. for expert medical advice. The old man hated to spend the three rupees he had to on the local *vydier*. So when G. M graciously suggested treatment at town and what was more important at G. M's. expense, the old man fairly jumped at it - out of his sick bed.

I was dumbfounded. I was so dazed that I allowed my nephew to filch two rupees thirteen annas and six pies before I left the place.

Way back home on the train, I thought it out. (Train is the place to think things out if you know what I mean). It was sheer murder. Look at it this way. Whoever took that house of mine had some old man dying there within six months. Now you see daylight, don't you? I mean why I stepped down from Rs. 40 to Rs. 25. There were three cases of families arriving and leaving within six months minus a beloved old father or a dear old mother. The last but one tenant tried to be smart. He removed his old man before the climax came. The father was removed to the hospital. A week at the hospital made him sound and healthy and he came back to the house. Within that week of his return, as illuck and my house would have it, he had a relapse and he died - before they could remove him to the hospital again.

I used to think that if one in the family died under that roof then the spell would be broken and that the rest would stay happily ever after. But nothing so sensible ever occurred to them. The last one was a limited concern. Now a spell is not supposed to attack a limited firm which has only a legal existence. But perhaps this one was the exception to prove the rule. Mahavir Timber Syndicate took it and within the six months, the Company declared four annas seven pies in the rupee. To crown it all Mahavir, a grand old man on the wrong side of sixty, committed suicide in the top room. Of course, it became the talk of the town.

No one would take the house because they had heard the story somewhere. All except myself and that explains how I bought the house. I had read about the Mahavir incident in the newspapers but never knew that this was the house which

boasted of the record. Now here was G. M. taking his father-in-law there, an old man over seventy. It was plain murder.

I called on G. M. as soon as I was back in town. My worst fears were realised. The old man was sinking but he was putting up a tough fight. And he could afford to do it with his horsey constitution. He was only piling up the bills, but what did G. M. care? His wife was the only child and she would inherit a rich legacy. Three doctors were in attendance. G. M. was doing it in fine style; get the old crony before the all-important six months were out and then call three of the best doctors in town. He talked in a respectful funeral voice about the condition of his father-in-law, but sure he was smiling. Why shouldn't he? He had the perfect murder scheme.

I used to call everyday. One day I found that things were heading fast towards the critical stage, the denouement. The old man was fighting for breath. I decided that it will not be done in front of me without my doing something about it. At once I called G. M. aside, and told him of Dr. Koran. He was a retired Professor from the Medical College. G. M. thanked me and he asked me to fetch the doctor myself. It was a tough job, making Dr. Koran move. He harped upon the fact that he was sixty and that he had positively retired. But I switched on my high pressure talk, this time about duty and saving a life to win a passage to heaven. I took Dr. Koran with me. I led him inside the house. We came to the staircase. He demurred saying his heart was not what it was and stair-climbing was not the ideal tonic prescribed for weak hearts. He climbed it though scrupulously he paused for breath every two steps. He examined the old man and was not very hopeful. But he sent the servant to fetch some new anti-biotic. In an hour the servant was back, and the doctor gave the injection. Believe it or not, the old man began to come round. Within fifteen minutes the old man was alright but hope died in my breast when everyone around said that it was the last flicker of the dying flame.

We escorted Dr. Koran down and at the bottom of the stairs he sat down a bit. We showed him to the nearest chair. He did not speak. Then in a rather low voice he asked for a cup of water. Govinda Menon went to get it. Before he was back I saw the doc grasp his chest in pain, slump forward, and gasp. His body stiffened in a minute. I shook him but there was no response. As I felt his pulse, G. M. returned with the glass of water. I told him: "It is a case of heart failure". A medical man would have said: "Coronary thrombosis".

GEORGE GEORGE

CLASS II

Democracy at Home

Democracy is a difficult and complex concept. Contradictory interpretations of democracy are given by American and Russian thinkers. What is democracy for Russia is termed dictatorship by others and what is democracy for America is called bourgeois capitalism by people elsewhere. This crisis in thinking can be avoided by removing the political bias in the interpretation of democracy. Agreement has first to be assumed on the basis of the democratic spirit, which is essentially the development of the personality in man. It is in this context that the influential value of democracy at home (a badly neglected sphere of practical democracy) has to be emphasized before its national significance is pointed out.

A little of comparative thinking will convince anyone that the element of natural development from household economy to national economy is conspicuously absent in the political organisation in a democracy. Thus the family has not developed as a democratic unit. On the contrary when on the national scale there is a great emphasis on a democratic set-up often the family is allowed to stagnate as an undemocratic unit.

The family is not only a unit of society; it is also a unit of government. The origin of this unit lies in the free consent of the husband and wife to live together. The natural development of the family with the addition of young ones takes no note of the opinion of the new-comers who are to live together for a large part of their lives. Hence it is all the more important that there should be the democratic spirit at home. The Home government should not be the monarchy of the father or the mother; or the Oligarchy of the elder brothers and sisters. It has to be the government of the members, for the members, by the members! It is only such an emphasis on domestic democracy that will eradicate any sort of slave mentality and nurture in the members, including domestic servants, conviction in the dignity of human personality.

Unfortunately stable family governments are becoming scarce because of the incessant attacks of the social evils of the modern era. For stability the three aspects of governmental organization, legislative, executive and judiciary have to be emphasized with peculiar significance. Often the family legislature is not organized with the result that the rulers frame autocratic laws without consulting the powerless members. After all the Home Legislature can afford to be the ideal legislature where every member has a place. Who knows whether the youngest member in the family household will not turn an original speaker at the weekly Family Meeting and influence the Family Time Table which will represent the domestic law? But alas! for the present it remains a quixotic imagination.

Again perhaps it is the extreme instability of the family Executive that causes chaos in many of our domestic governments. As a rule a set of members called domestic servants bear the brunt of executive duty. Those with a historical bent of mind will remember the slaves of the ancient democracies. But it is a grave crime to insist on any form

of 'slavery' even though polite, in the modern household. There must be sharing of responsibility and remuneration as well as of thoughts, feelings and aspirations. This will sustain the belief of the members in the dignity of human labour and personality. The domestic servant is not for the service but the domestic service is for the servant – quite reminiscent of the Scriptural doctrine–the Sabbath Is for Man and not Man for the Sabbath.

Blind leadership is the curse of the age both in the family and in the nation. The world is now being driven to a crisis because of the "block spirit" of the American and the Russian political philosophies. India for her part is working out her own new political philosophy which has unique characterestics. She won her freedom after one of the strange bloodless revolutions of world history. And now she has to face innumerable social and economic problems. In solving her problems she has to avoid the capitalistic bias of American democracy and the 'slavery' of Russian democracy. Our countrymen cannot anymore remain politically idle and tolerate social and economic slavery. But we cannot also ignore the fundamentals of our philosophy of life, based on the dignity of the individual developed at the family level.

Great responsibility therefore falls on the rulers of our households, the benevolent autocrats of the traditional Indian household. Times are changing and foreign ideas have begun to influence the imagination of our youth. Unless the home is made the basic unit of democratic organization the situation will prove to be hard for the average social thinker, organiser or worker. No doubt domestic democracy has significance even in our activities in the cultural and economic spheres.

For India where the concept of decentralization is given an important place, to get immediate economic betterment, greater significance has to be seen in small scale domestic industries as is done in countries like Japan. A democratic set up at home will make it at the same time a cultural unit, and a social unit with its religious, industrial, educational and other implications. The absence of such an emphasis has led us to such stagnation and lethargy that even when a National Five Year Plan is proclaimed, our family democrats have nothing special to say or do and so days drag on in unending monotony devoid of enthusiasm for even national activities. Sir George Schuster, a recent distinguished visitor to our country pointed this out in one of his speeches.

It will be conceded that our families are now cradles of slave mentality because slavery is almost inevitable in the present state of affairs. Invariably a well-to-do family has a host of servants and in a poor family all the members are slaves in the sense that they depend on others for subsistence. Unless the spirit of independance and self-reliance is cultivated in all families the future indeed is gloomy. When slavery on a national scale in the form of a political philosophy faces them, people will be easily led to submit to the fancied attractions of foreign ideals. For the present we can only raise our voices and say with the philosopher "Charity begins at home" and add, democracy also.

S. G. MAMPILLI B. A., B. Com.,

THE WITNESSES

V. S. Pritchett, the noted critic and short story writer, writing in a recent issue of 'The American New Statesman and Nation', remarked: "A generation that has not read The Bible *will* find a great deal of English literature and especially poetry incomprehensible and they will be obliged to pick up their references painfully as they go along as those of us who have no classical education have to do when we meet classical allusions; but I think the decline in Bible reading has been exaggerated".

Perhaps Pritchett had "The Witnesses" in his mind when he wrote this. For it is a modern poem inspired by The Bible and dealing with the characters in the New Testament.

"The Witnesses" by Clive Sansom snatched away the coveted prize in the Poetry Competition held by the Arts Council of Great Britain in the Spring of 1951. It was the Arts Council's attempt at starting a new kind of literary patronage. High priests of modern English criticism, Sir Maurice Bowra and his kind, were the judges, and this poem on these old stories, they decided, was the best. Thus "The Witnesses" is another example of the revolution that is taking place in the realm of English poetry. As a matter of fact, poetry is an art – not merely an art, but one ranked in the very front rows of the fine arts. The definition of art is "Skill as applied to subjects of taste". Taste is not the same for all. Varying from man to man, from place to place and from time to time, it has no universal standards. And so the style of writing poems – an art in itself – cannot but submit to changes. And at the same time, this style differs from poet to poet.

Look back into the history of English poetry and it does not take much time to realise the rhythmic swing of the literary pendulum from classicism to romanticism and then again to classicism. It was one such reaction that brought poetry from the smug self-complacency of the Victorians to the never-ending and desperate searches of the modern poets. With no ideals to fight for, with no goals to fix their eyes upon, they began to wander, "a lost generation". They had "shape without form, shade without colour", and this formlessness slowly and steadily spread its tentacles to grasp not only the matter of the poems but their manner also. Ere long, the studied obscurity of Ezra Pound and the deliberate digressions of Eliot became the features of modern poetry. Most of the imitators, like all imitators, mistook the shadow for the substance. The reasons for the essential dignity of the masters were not appreciated. Perhaps the obscurity and formlessness were accepted by the imitators because to them they came natural and also handy.

"The Witnesses" suggests a reaction from this morass of half-baked ideas and ill-expressed fancies. This new poem is solid. It is clear. Written in conventional metres, with a real regard for rhyme and assonance as factors contributing to the music of poetry, it deals, as already mentioned, with a noble

theme. Digging a "wasteland", austere in its baldness, for the hidden stench and filth is no task for the fine fingers of Clive Sansom.

About the theme; it is a collection of evidences, autobiographical in nature given by witnesses, those who had witnessed some aspect or other of the life of Jesus. They are all here; the haunted Judas, the hot-headed Herod, the Jesting Pilate; John with his devotion and Andrew whom he made a fisher of men; even the inn-keeper's wife, the shepherd in Nazareth, and the Pharisee are here. But there is the strong vein of one Personality running through all these small and separate pieces, animating them, giving them a continuity and imparting to hem a sublimity. This presence of a central impulse makes the whole poem vigorous and strong.

Yet this is not to suggest that the form is outmoded, the diction worn out. Then, instead of being a dynamic piece of art, "The Witnesses" would have been a mere school exercise. The theme is old; the form is not 'modern'. Agreed. But both have been revitalised by the prevailing climate of thought and sensibility. Moreover, the poem gains in dramatic quality since all the witnesses are individualised. The rustic and dull-witted wife of the inn-keeper and the madman of Gergesa are drawn in such firm lines that they can anyday hold their own with such inherently intense dramatic portraits like those of Pontius Pilate and Mary of Magdala. Or take Martha of Bethany for an example, who grumbles,

"It's all very well
Sitting in the shade of the courtyard
Talking about your souls.
Someone's got to see to the cooking".

Yet one should say that the philosophical strain trespasses at times as when the inn-keeper's wife says:

"..... The world is a sad place,
But wine and music blunt the
truth of it."

The diverse characters and these diverse opinions in short paint for us a very good picture of the Holy Land at the time when Jesus strode across it like the Colossus that he was. These various opinions obviously spring from various motives. The Pharisee knows too well that Jesus,

"He threatens your finances,
The temple dues, remember,
Those plump white profits
On sacrificial lambs,"

yet he would gladly join in with the Sadducee to "witness his stoning with the profoundest satisfaction", for the society of the Pharisee has no greater threat than Jesus.

"The man endangers our
very existence
As a nation. Threatened with
submergence
By waves of heathenism,
our single hope
Lies in the observance of
religious ritual
The badge of Juda."

If the word "Mother" is the greatest one word poem in the language, then the author has succeeded in making Mary a synonym for mother. In the character of the doveseller we find self-justification at its worst. Caiaphus is also smitten by the same weakness; and it is he who carries through the deal with Judas, over which he exults:

"... ..The fruit hangs ripe for picking.
One of the Nazarene's followers,
a man called Judas,
Offers the evidence we desire—
no enemy
Like a disappointed friend! — private
conversations
Meant for their ears alone.
Yes, words enough
To dam for ever the breath that
spurted them.,"

In Boy Mark's witness, we see the feelings of a sincere and true heart when one whom he loves is in danger. There are two stanzas describing the scene at Gethsemane:

"These words I heard on the
moonlit hill:
'Father, hear thy son!
Remove this cup, and yet Thy will,
Not mine, be done'
"Now, on his brow, great pearls
of sweat
Glisten like drops of dew
Silently, under Olivet,
My tears are falling too"

The beautiful descriptive ability of a poet, of the thoughts and emotions of various types of men, in the simplest of words, is manifested in the poem. The few words in which the poet expresses the ecstatic joy of the you that the Pool of Siloam is arresting:

"And when I stooped
To wash it away,
In the water I scooped
The day was day!"

Each piece presents a kaleidoscopic picture of some man or woman associated with Jesus. The brevity of expression is exquisitely employed in portraying the discreditable past of Mary Magdalene. And what a regeneration! Momentous, simple and powerful.

"I wiped my lips and bound my hair
And to men's surprise
No longer walked through the
Street of Doves
With sidelong eyes."

The transformation was perfect, it was complete: "I was a woman once more—"

A little child said of Jesus:
"Like poem his talk was:
The words that he said
Were strung in the sunlight
Like pearls on a thread —"

One feels like saying the same of Clive Sansom's work.

Miss REBECCA JACOB,
Class II

Folk Culture in India

A revival of interest in Indian folk culture is markedly seen at the present day. The collection and publication of *Vadakkan Pattukal* and similar ballads by the Madras University is only one instance of the interest shown by our universities in the research and study of folk culture. In keeping with this revived interest, magazines and journals carry academic articles on different aspects of folk festivals and the traditional practices associated with them. The present essay is concerned with the significance of folk culture to the study of Indian history.

What precisely is meant by 'folk culture'? It is a term widely applied, bandied about from both platforms and soap-boxes and is therefore in need of a scientific definition. Folk culture is commonly considered to be the "culture of the backward elements in civilised societies." However inadequate such a definition is, it does emphasise that folk culture is something that exists side by side but apart from the generally accepted or advanced culture of any society; that therefore it contains elements of conflict with the dominant culture in any civilised society. To illustrate: The *Kuttichathans* and *Gulikans* and the festivals associated with these "devil-dancers" can be considered to represent 'folk culture' in our own day because the culture that they represent is not the accepted culture of our society. The interest in folk culture lies precisely in the fact that there is always a conflict between folk culture and the culture of developed society, and this conflict exists because of the weaknesses of the advanced culture of the given society. The student of Indian history will fail to form a correct or complete picture of the society of any period of India's past if he does not possess knowledge of the different folk cultures of India.

Yet folk culture is essentially the idiom of cultural expression current among the people in a feudal society, such as prevailed in medieval Europe or in India till the advent of the British. In other words, the existence of folk culture presupposes a self-sufficient and static economy, where agriculture and handicraft are closely linked together and where society is divided into small groups, one above the other in the order of social position and influence. It has become the practice to identify feudal culture with the culture of the manorial houses, or the monasteries or universities of Europe; or taking India, to identify the temples, the viharas, stupas and chaityas with all that is culture in India's feudal past. It must be conceded that this culture, however advanced it may be, is only the culture of a section of society, and the fact that there exists folk culture, side by side with this culture in time, is proof that large sections of society lay outside the influence of the advanced culture. Students of Indian history who today study about the social and economic conditions of the Brahmanic period, or the Mauryan or Gupta Age will do well to remember that apart from the culture of which they find so much in authoritative text books, there is a folk culture of the same periods which has not been fully explored. Only a study of

these folk cultures will give the student a complete picture of these forgotten strata of society. Such a study will show how in the course of long centuries, this folk culture and the people who created and developed it, influenced social and historical development for good or for bad.

It will be correct to say that in all communities of feudal society the folk culture is an expression of the tension that exists between court or temple culture and the popular modes of cultural expression. In feudal society all strata of society from the serfs to the landlords and the royalty accept the main structure and organisation of society because the centralisation of society achieved by court or temple promises greater social security to the people in contrast to pre-feudal society; but at the same time within this accepted framework, there is always tension between different castes and groups. That tension is seen in folk culture.

Illustrations of this point can best be appreciated against the general background of Indian social history. The original Aryan settlers brought to India a religion of Nature worship which could not immediately take root among the people of a country who were imbued with the culture of Harappa and Mohenjodaro. The pre-Aryan culture of the indigenous peoples was preoccupied with the concrete struggle for existence and they were familiar with the myth and ritual of the soil, a culture which centred almost entirely around dramatic identifications of desire—desire for rich crops, for successful procreation, and for everything else essential for a life of plenty and the conquest of environment. This is seen in the worship of the Mother Goddess, of the Linga and of a prototype of Siva, familiar to all students of the Indus Valley civilisation. When the Aryans established themselves as rulers thanks to their fast moving horse-drawn chariots, the *ratha*, they were rulers divorced from the soil and the indigenous peoples. They developed – it was inevitable that they would develop – their religion in the direction of metaphysics and speculation. The conflict between the conquered and the conquerors shifted from the battlefields to the field of theology. The conquered continued to flaunt their old forms of worship while the conquerors went on creating their advanced culture. The nature of this conflict between the Aryan invaders and the indigenous peoples and the assimilation of aspects of this folk culture by the advanced Aryan culture helps the Indian historian - or should help him - to delineate the terms on which Aryans and Dravidians agreed to build a new composite society.

As a minority community the Aryans had no intention of forcing their ideas on indigenous populations; yet whenever Brahmin oppression was acutely felt, there was a tendency for the conquered to rally behind the indigenous myths and rituals as a subtle and perhaps unconscious means of expressing their protest. But when these popular protests became a threat to the social structure, the conquerors had no alternative but to make a compromise—first by tolerating the indigenous myths and then later assimilating them into the orthodox religion. In this way myths that began as popular heresies almost invariably ended as incorporations into the Hindu pantheon, and it is this process of revolt and assimilation that account for the exceptional complexity of Hindu mythology with its innumerable gods and goddesses.

It may be suggested that Buddhism was an expression of this aspect of revolt

inherent in folk culture. Buddhism took the shape of popular revolution against Brahmanic priestcraft, and swept across India on the revived memory of the lost group-life of the conquered peoples, proclaiming the equality of man and calling upon man to seek perfection in his own way without the intervention of the priest, irrespective of caste or convention. The philosophy of Buddhism taught "salvation by knowledge, but it was not the same abstract knowledge cultivated by the earlier Brahmin philosophers. Drawing its strength from human activity, it substituted practical scientific knowledge in place of abstract and codified knowledge which had lost all contact with reality." But Buddhism which began as a revolt was later made respectable enough to make Buddha yet another of our gods. Revolutions similar to Buddhism, each one religious in form but social in content, and expressed richly in folk culture took place at later stages of Indian history. They were later assimilated. It is against the background of this wider historical process of revolt and assimilation between Aryan and pre-Aryanism that the folk culture of India must be studied. And it is in being able to throw light on this process of revolt and assimilation that the significance of folk culture lies.

Historians in India are today engaged in the discovery of the pattern of Indian history. Some claim to see that pattern in the development of the doctrine of non-violence or in a general sense, of Indian philosophy; some claim to see in the history of India the development of India's fundamental unity; still others her federal existence. But no attempt will succeed which fails to take note of the persistence of the folk tradition in Indian society; and only a complete study of the Indian folk culture will lead to the reconstruction of Indian history on scientific lines and help to delineate the pattern of India's social and political development.

M. P. SRIDHARAN B. A. (Hons)

Wordsworth for a Day

"Up, up my friend and quit your books

....

Let Nature be your teacher"

Unconsciously Shanker was repeating these lines and covering his face with his palms, he began to think. Yes, his favourite poet was Wordsworth. He was yearning to be a Wordsworthian scholar. Numberless volumes of the poet's work lay scattered about him in his room. He wanted to be a Wordsworth and that was his ambition in life.

He woke from his reverie and watched from the window the human sea, off for the day's labour. The Wordsworth in him was roused and clenching his fists, he turned his face away to avoid seeing the fret and fever of the city life.

Once more he was at his desk and he glanced over those lines again. He knew well that it was nature that made the poet what he was. He decided to quit his books and study from the book of nature. In his "Life of Wordsworth", the beautiful Lake district of England lay stretched before him. He imagined himself standing on one of the precipices in the twilight with the blue skies above and the sparkling waters of the lakes below.

That night when he closed his eyes in slumber, he dreamt that he was rowing over a blue lake in the moonlight, with the majestic roar of the waterfalls and the songs of the nightingale keeping him company. He never knew where he was, till he saw "Kashmir" written in Hindi on the side of the *Shikara*. He woke from his dream muttering to himself: "Kashmir, the paradise on earth". He got up at the break of day and gazed outside his window. The fresh morning breeze cleared his thoughts and he decided that Kashmir would be the spot of inspiration for him. He was a man of action and wealth. In a few days, he was speeding towards Kashmir. The lovely countryside, with its tall poplars and cypresses, seemed to beckon to him. He took great care to choose his hotel and was happy when he saw one suited to his taste, in the midst of nature at its best. The running brook, the lofty gray haze of the majestic mountains, the pearly dew drops on the smart sprouts of grass-blades, all made him feel like a poet of nature and he really considered the vernal wood yonder capable of imparting lessons of moral good and evil more than all the sages of the universe.

A glimpse of the lake through his window urged him to read Wordsworth's 'Prelude' – that rowing adventure of the poet as a boy in stolen boat – and it made a deep impression on his mind. He remembered his dream and was thrilled at a new idea that flashed across his mind. That night, he decided, he would have the same adventure as the poet and who knows? — he too may be able to write another 'Prelude'. At midnight, he came out of his room in his hotel, and stood by the lake. There was a pale moon; all around was silence; only the ripple of the waves and an occasional song of a distant nightingale disturbed that solemn hour. He looked around and thought that anyone could be a Wordsworth if only one were born and bred in such a lovely place.

He got into one of the boats and soon found himself rowing on the lake. As he rowed on and on, he heard the rumble of a nearby waterfall; he slowly directed his boat to the banks and stepping out, went in search of the waterfall. He reached a precipice and looked over the edge of doom, and saw the sounding cataract. Had not a sounding cataract haunted Wordsworth like a passion, years ago?

He did not know why but this sound filled him with awe and instead of pleasing and inviting his mind made his blood run cold. Nature seemed to be furious and it frightened him. A thousand ghosts would not have made him more panicky. His thought was to run for dear life, for he felt that an unseen fiend was dragging him towards the edge of the precipice.

He retraced his steps and reached the banks where he had kept the boat. He heard voices and saw some men advancing with lamps and torches. Suddenly they pounced upon him. He was about to step into the boat, when a sudden blow made him reel and fall to the ground. Before he lost his senses, he heard a voice: "The rogue! He had the cheek to steal my boat!"

When he opened his eyes again, it was dawn. He was lying on the banks while the spray from the waterfall laughed at his face. A sharp pain at the nape of his neck reminded him of his Wordsworthian adventure. A deep sigh escaped him and he muttered to himself "Poets are born, not made"

Miss Premila M.
(Old Student.)

TO SHANKER!

Poet of Nature, Thou hast yet to know
That stolen boats seldom sight Parnassus;
And Garrods and Raleighs mould a Wordsworth.

E. B.

Impressions of a Carnival

The Drones' Club-- the Drones to be exact - were having one of their yearly ebullitions, and happening to be in the neighbourhood one day, I just strolled in. They called it their "Grand Carnival". I was rather curious to see what it was all about, never having been to one before, although almost all our local Clubs and Associations held each their own annual Carnival. The Drones' Carnival was my first, and it shall be my last. I am satisfied for a lifetime; having grown 'sadder and a wiser man'.

Not that there was anything seriously wrong with the way it was conducted. What got my goat was why they should have given it such a flaunting name as the "Grand Carnival". It would have been more to the point to have called it the "Parish Mothers' Annual Tea-Drinking Party" or something of the sort, and then I would unstintingly have given the Drones all the kudos they deserve.

I don't know who was the originator of the Carnival idea, but whoever it was must have turned over in his grave at this Drones Club affair. On second thought, I should say, he must be most energetically rolling over and over in his grave at each of these modern interpretations of his Dream Child. The Saturnalia of the Romans was mainly, so to say, materialistic. The Latin warriors were more interested in catering to their *stomachs* than to their souls. The Carnivals that the Popes instituted, - and these, in fact, are the only genuine articles — were primarily meant to edify the plebeian mind.

These modern Carnivals belong to neither of these categories. They fill neither the Upper Storey nor the Middle Temple. They ought never to be given that name. A 'fete' or a 'show' would be all right, and people with commonsense, who could afford to call a spade a spade and not a steam-roller, always do that. That is how we have these Flower Shows and Dog Shows and others of that motley ilk, the former where canines are not allowed, and the latter where only dogs are admitted, with owners attached of course. These seem to be rather indispensable adjuncts to our civilization.

There were not many items in the Drones' Carnival. The highlights were the songs and dances and the amateur theatricals.

Of the first I won't say much, as I lay no claim to be an expert in the line. They were definitely tolerable. But I have rather decided views about the latter. Not to mince words, they were first-rate flops. What obviously was meant to be a tragic, touching scene brought the house down with laughter, while the comedian's chestnuts were received with great roars of silence.

There were besides, diverse little sideshows which do not merit particular mention.

The greatest point of attraction, however, is yet to be told. The Drones had got up a number of games of skill — or chance, have it what you will — where chaps knocked down bottles or putted a ball into a tin-can, and did other such various feats. Those who were successful were awarded prizes. Of course, they had to pay first for entering the game. I could see a number of young blades in this

miniature Monte Carlo, intent as if they had staked a kingdom or a bride on the result.

The last port of call, which certainly was not the least, was the Drones' Buffet. It was enough to make our old friend start his acrobatics again. No longer were to be seen the fountains running with wine, or oxen roasting whole on a cheerful fire. Old man Ahasuerus, the Wandering Jew, would, I thought, have something to say about this, after the Bacchanalian revelries he witnessed in his younger days. The strongest drink was a rather dubious coffee; and the food would not have satisfied a hungry worker-bee. But it would have made Pope Sextus weep for joy. It was all part of the Carnival Spirit.

And this finishes the inventory. It was this storm in a tea-cup that caused so much excitement, and proved a six-days' wonder while it lasted. I was not amused.

An Old Boy.

The Old Students' Day

This year, for the first time in the history of our OSA, a " Day " was observed with great gusto. In the past, it was customary for old students to meet once a year, usually on the evening after the College Day Sports. At such meetings, bare business was transacted over a cup of tea. They were tame affairs, and passed off unnoticed except by those few who were present. The OSA Committee this year decided to change the old order, and may I say, ring in the new.

The Committee said that no more should our annual gathering of old students be tacked on to the College Day Celebrations, thus denying it the limelight, but that we must have a full day's program, all our own. This decision obtained the blessing of the authorities of the College, and so Republic Day - January 26 - was also christened Old Students' Day for our College.

In taking this decision, the Committee had in mind another important consideration. Our OSA had so far worked in isolation, with no contact of a real nature with the present students of the College or its Staff. To the students in the Senior Intermediate Class, and the S. S. L. C., the OSA, if at all they knew of such a thing, was an unembodied spirit, just a name. The Committee realised that such a situation was most unsatisfactory, especially when it knew that the present senior students will become its constituency in a few months.

A sub-committee was formed with the purpose of arranging this one-day celebration. It was to be a celebration in which the present senior students would also participate.

The celebrations began with a meeting of the old students and the present senior students with Mr. P. P. Hassan Koya, the young and enthusiatic President of the OSA, in the chair. There were quite a number of old students, and a much larger number of present students. Several old students spoke, including a lady, on what College life was like when they were students themselves. Some of the experiences narrated, and incidents and anecdotes recalled by these fairly old "Old Students" amused the young men and women. The fact that the audience (those of you who know a student audience would bear me out) remained most receptive throughout the entire morning session, which was composed of speeches, showed that this program had been well-received.

After lunch the OSA met at 3 o'clock, for its business session. This was a brief session, which chose the officials for next year by re-electing those of last year, with only one minor change. This session also passed the Accounts, which were duly audited and presented.

Then came the Tea given by the OSA to the present senior students. There were about four hundred and fifty persons, and it was so arranged that there was apparent disorder all about the place. The eatables were in a nice-looking paper-box, and these were stacked on tables kept in different spots on the Verandah. Cups and saucers were similarly arranged, and tea was available only at two or three fixed points. All this meant moving about, first to get your box of eatables, then for your cup and saucer, and then for your tea. All this meant informality, and good fun too!

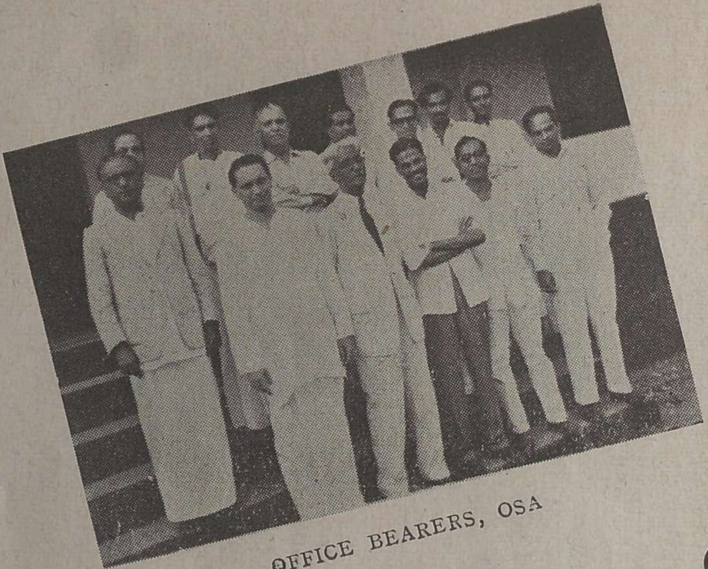

OFFICE BEARERS, OSA

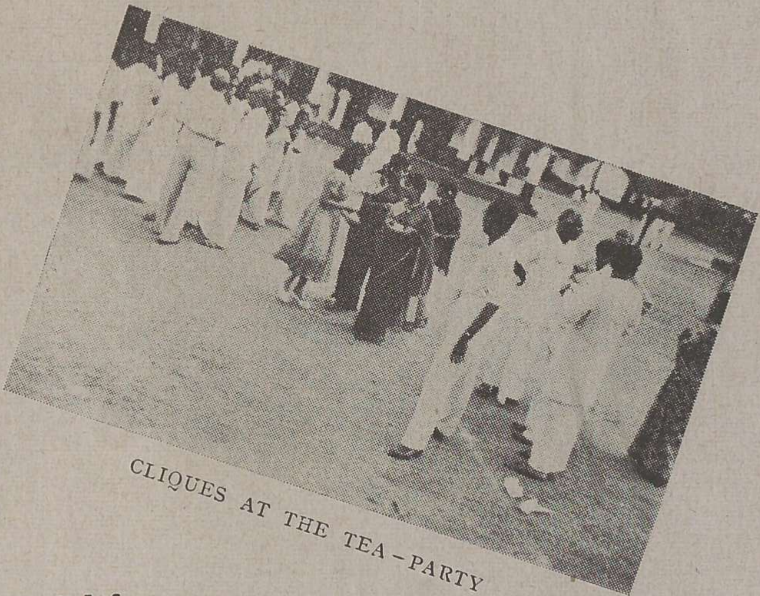

CLIQUES AT THE TEA-PARTY

OLD STUDENTS' DAY 1953

ALL OVER A CUP OF TEA

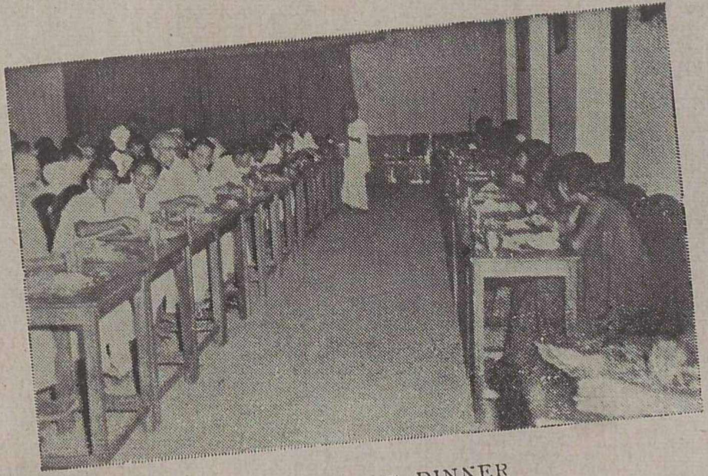

REUNION AT DINNER

This account of the Old Students' Day would be incomplete if I did not pay a glowing tribute to the way in which the present students cooperated with us. After tea, they put up an excellent program of entertainment, which was highly appreciated by all. The Celebrations ended with a subscription dinner which was attended by about a hundred persons.

As we finished our dinner and went our several ways, we might have thought of this aspect or that event in our Celebrations. Perhaps some of us felt criticisms surging up within ourselves, against the way tea was served, or the taste of the rasam at dinner. It is sufficient for us to realise that we were participating in something new and good which we hope will be continued in the years to come.

Note: To those who get puzzled in this age of abbreviations, let me tender this explanation: OSA when reasonably expanded reads "Old Students' Association".

N. GEORGE JOSEPH, B. A., (Hons)

IN SEARCH OF TEA: ON OLD STUDENTS' DAY.

* IN MEMORIAM *

★ ★ ★

Samuel Thomas – Balaji – was the youngest son of Mr & Mrs T. M. Thomas. He was a student of the Senior Intermediate class of our College and was one of a party of lecturers and students who went on an excursion to Thengilakkadav on November 8, 1952. He slipped and fell into the water while playing in the river, and though he was brought to the bank in an unconscious state and rushed to the hospital, he died on the way.

Tall and quiet, Balaji had a smile for one and all. A boy so eager to help the old and helpless is rarely seen. On his way back from College one evening, he was seen getting off his bicycle all on a sudden to help an old woman in her fruitless attempt to pluck some flowers beyond her reach. The good deed done, he went his way oblivious to the looks of surprise and admiration of the passers-by. We do not know how long the woman had been trying to get the flowers but it was only Balaji's kind heart that went out to her in her difficulty. The day before his death he was seen helping an old man who had just alighted from a bus to a nearby house. Although it was long past 10 in the morning and pretty late for College, he waited for the man to come out and considered his job done only after he had helped the old man into a bus that would take him home.

Balaji was always seen in the evenings sauntering along flanked by Judy and Laddie, his two inseparable canine friends. How can one forget Balaji's assuring smile—as if to say that his Alsatians were as friendly as their master, while these dumb creatures looked up to him, wagging their tails in approval?

Suddenly and under tragic circumstances was this dear one snatched away from us. The College today is poorer for his loss.

"I know he will awake
And smile on me as he did yesterday;
And he will have some gentle word to say,
Some kindly deed to do, for loving thought
Was warp and woof of which his life was wrought.
He is not dead. Such souls forever live
In boundless measure of love they give."

★

BALAJI — SAMUEL THOMAS

SOCIETIES

STUDENT CHRISTIAN MOVEMENT

The movement started functioning this year with great gusto. A student committee consisting of the following persons were elected to carry on the work of the movement:

Mr. G. George......Secretary

Mr. P. C. George .....Asst. Secretary

Miss Enid Pushpavathi......Treasurer

Miss R. Jacob .... Women's Representative, Class II.

Mr. P. E. Thomas...Men's Representative, Class II.

Miss Prabhavathi Chandran...Women's Representative, Class I.

Mr. Mammen Mathai..............Men's Representative, Class I.

The inaugural meeting was held on 23rd August 1952. Rt. Rev. T. G. Stuart Smith, Bishop in North Kerala delivered the address. He spoke on the challenge of Communism to Christianity and on the methods of meeting this challenge.

We had the distinction of having in our midst Mr. Kenneth B. Smith, an active member of the Student Y. M. C. A – the U. S. counterpart of the S. C. M – who had come to India as a delegate to the World Conference of Christian Youth held at Kottayam. He advised us to work earnestly for the fulfilment of the S. C. M. role in everyday life. The gathering that evening was deeply moved when he obliged us by singing two Negro spirituals.

The next meeting was held on February 1, 1953 when Mr. George Joseph B. A. (Hons)., Secretary of the local Y. M. C. A., who was a delegate to the World Conference of Christian Youth, addressed us on the "Story of the Conference and my impressions of it".

We got up a small-scale Fancy Fete on December 19 and 20 in aid of the Pemmal Leper Colony conducted by the Madras-Vellore-Chidambaram S. C. M. This would never have been the success it was but for the whole-hearted co-operation and untiring efforts of Christian and non-Christian students. To all those who have helped us in these many ways, we owe a deep debt of gratitude.

In addition to these activities, not the least important is the weekly devotional meeting which we hold regularly on Wednesdays in the College chapel, where we are joined in worship by a few non-Christian students too. We may also humbly record that we made a small contribution out of our mite to defray the expenses of the Remembrance Day service of the World Christian Youth Conference held at St. Mary's Church, Calicut.

We pray God to give our successors the tenacity of purpose, the firmness of will and fidelity to the faith to accomplish what we have left undone.

G. GEORGE,
Secretary.

SOCIAL SERVICE LEAGUE

The main work of the League this year was in the field of Adult Education. We began with great handicaps; first, we had no trained workers to conduct the night school, Mr. Appu Nambiar who had attended the Adult Education Training Course conducted by the Director of Public Instruction, having left the College to take up work elsewhere; then, we faced the problem of thin attendance at our classes. When we began our night school here at College, in the last week of the first term, we had six students, and about 30 student-teachers. The attendance began to thin towards the end of the second term and came down to four. This thin attendance is partly due to the fact that there are a few night schools being conducted by different organisations in the neighbourhood of the College. They too have the same problem of thin attendance. This deplorable state can be altered only if there is one central night school in the area, where our Social Service League members can also go and work. In spite of these difficulties, we have kept alive our night school here at College, and that is a matter of some satisfaction.

In one sense this year was eventful to our League because we branched out in a new and right direction. We opened a night school in a village some nine miles away from Calicut and very near Kunnamangalam. We began with fourteen adults, and throughout the year we had a steady attendance of twelve. The classes were conducted thrice a week, and in spite of many weaknesses in the organisation and running of this school, we may claim that this promises to be one of the achievements of the League. The night school at Kunnamangalam would never have succeeded in the measure it has done were it not for the sustained help of Messrs K. P. Padmanabhan, M. Karuppan and P. Balakrishnan Nair. My thanks to them are here recorded.

The Adult Education Centre at Kunnamangalam was formally inaugurated at a meeting on Pongal Day, 1953. Our College Speaker, Mr. O. Bharathan presided over this function, and Sri Thayatt Sankaran addressed the audience, gathered in the main hall of the Kunnamangalam High School. The meeting was followed up by a Variety Entertainment, the highlight of which programme was the Malayalam rendering of Tchekov's "Proposal." To all those who assisted us in the work of organising this function, on behalf of the League I express thanks.

It is our hope that with next year we will be able to undertake schemes apart from Adult Education work. We had planned this year to organise a Sociological Study Group and a faint beginning was made when we organised a two-day camp of our workers at Kunnamangalam during the Michaelmas holidays. This Sociological Study Group will, it is hoped, start regular functioning next year. We also hope that next year we may be able to join with other local social service leagues in such work as cleaning up the open drain at Vellayil.

Our difficulties would have been multiplied manifold and our work largely left undone were it not for the steady support and guidance of our Principal, to whom all of us offer our sincere thanks. The Social Service League and its members will also remember with gratitude the help that Mr. T. M. P. Nedungadi rendered on many occasions.

I thank all the members of the League who have given me their cooperation in large measure and among them I may mention K. P. Padmanabhan, M. Karuppan, Sanjeevan, Moideen Koya, Janardhanan Nambiar and Balan Nambiar Ch. Some of them will leave us at the end of this

year, but the Social Service League may face the new year with the confidence that it will have the services of another band of devoted workers.

M. P. SRIDHARAN,
Lecturer in Charge.

*** ***

COLLEGE PARLIAMENT

The activities of the Parliament were inaugurated on 13th August 1952 by Sri. B. C. Verghese M. A., Dr. H. S. S. Lawrence, Lecturer in Psychology, Government Training College, Calicut, presided on the occasion. On the 26th August, the Parliament met to debate on a resolution moved by Mr. K. M.. Hashim: ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഭാഷാസംസ്ഥാനം പുനർവിഭജനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. Mr. K. T. Raghavan led the opposition. This session of the Parliament was adjourned to 22nd October when the resolution was passed. The debate served to show that we had no dearth of orators; although it must be stated that the maiden speeches were not received with the tolerance that they deserved.

The organisation of the Mock Debate on UNO Day was one of our achievements. The "General Assembly" began with a resolution moved by Com. K. M. Hashim calling for the admission of Republican China. This was heatedly debated; the American delegate Mr. Jayakumar making a speech that almost upset the mike arrangements. After an impassioned appeal for admission by the delegate from Republican China, Mr. A. Radhakrishnan, the General Assembly got into a revolutionary mood and called for the admission of Red China. Having done this, the General Assembly proceeded to discuss: "The Kashmir Demilitarisation Problem. India was represented by Sri O. Bharathan and Kumari Rebecca Jacob; the case for Pakistan was presented by Mr. P. Revindranath and Miss Prasanna M. K. The debate looked almost interminable with delegates from Iran, Iraq, Phillipines, Egypt and even Chile participating! But statesmanship saved the day. The Pakistan and Indian delegations agreed to a joint resolution calling for the setting up of a Commission that would organise futher discussions between the two parties.

We carried on the tradition of organising Joint Sessions of the Parliaments of our College and Guruvayoorappan College. The first session held on 7th November was presided over by our Deputy Speaker, Mr. K. M. Hashim. Miss M. P. Premi and Mr. O. Bharathan, both students of our College, won the first prizes in the English and Malayalam oratorical contests respectively. The Variety Entertainment on the occasion was provided by the students of the Guruvayoorappan College. The second joint session was held in the Main Hall of our College on 16th January 1953. Miss Elizabeth Koshi, Speaker of the Guruvayoorappan College presided over the session. In this session too, the first prizes for English and Malayalam elocutions were won by students of our College, Miss M. P. Premi winning the prize for English elocution, and Mr. K. T. Raghavan, the one for Malayalam. We presented a short programme of variety entertainment. The success of the two joint sessions, particularly the one held at our College, is due largely to Mr. T. M. P. Nedungadi who was almost a friend, philosopher and guide for the Parliament on such occasions.

Messrs K. T. Raghavan, P. Revindranath, W. Jayakumar, and Miss

Premi deserve to be congratulated for maintaining the high traditions of the College Parliament by winning prizes in a number of oratorical contests. They will surely remember with gratitude the vast help which the College Parliament gave in developing their talents for public speaking.

The valedictory address of the College Parliament is yet to be organised and we approach it with mixed feelings. For who can help regretting that the College Parliament is about to close its activities for the year?

The Cabinet of the College Parliament was composed of:

O. Bharathan (Class II) : Speaker
A. Raghunath (Class II) : Secretary
C. Chandrasekaran (Class II): Member in charge of Reading Room
Miss M. P. Premi (Class II) : Lady Speaker
Misses Vimala Chandran & Rebecca Jacob (Class II) : representatives
Mr. K. M. Hashim (Class I) : Deputy Speaker
Abraham John (Class I) : Asst. Secretary
Ram Mohan (Class I) : Member in charge of Reading Room
Sybil Cambil : Deputy Lady Speaker
Misses Prabha Chandran & Bhanumathi Amma (Class I) : representatives

I must express the thanks of the College Parliament to the unfailing advice and considerate assistance which the Principal gave us at all times. To all those who cooperated with the Parliament and helped in its work I offer thanks.

May the rusting harvest hedgerow
Still the travellers' joy entwine!
May the rusting harvest hedgerow
Please other men!

O. BHARATHAN,
Speaker.

***　　***

MALAYALAM ASSOCIATION

The activities of our Association this year were characterised by much vigour. Holding regular meetings and conducting literary competitions was our program for the year.

The election of the office-bearers of the Association was conducted in the first week of August 1952. The following were the members of the Working Committee:—

Mr. J. F. Thaddaeus	—	President
,, C. S. Ezhuthachan	—	Vice-President
,, A. V. Harihara Iyer	—	Treasurer
,, M. Sreedharan	—	Secretary
,, K. Karuppan	—	Asst. Secretary
,, P. Balakrishnan	—	Member
,, M. Radhakrishnan		,,
Miss M. P. Pankajam		,,
,, P. C. Kunhamma		,,

The inaugural function was held with great gusto on 27th August 1952. Sri A. P. P. Namboodiri, Lecturer in Malayalam, Farook College presided. Sri. M. V. Devan inaugurated the Association with an address on : കലയുംഅതിന്റെ വളച്ച്യും.

Mr. T. M. P. Nedungadi presided over the first ordinary meeting. The problem "ഭാഷയിൽ ചെറുകഥയുടെ കൂമ്പടഞ്ഞുവൊ?" was heatedly discussed. Many speakers participated in this debate. At a meeting held on the 14th January under the presidency of Sri K. T. Raghavan,

a speech wes delivered by Sri Thayat Sankaran, an eminent short story writer on "കലയിലെ പ്രചരണാത്മകത്വം". The valedictory address of the Association was delivered on the 25th February 1953 by C. K. Mohammed Koya, one of our old students. The subject of his address was "ചങ്ങമ്പുഴ കവിതകൾ".

It is our regret that we could not get Sri. G. Sankara Kurup and Prof: Mundasseri to address the Association, although we came very near doing it. We wish better luck to the Association next year.

The literary competitions were held just before the College Day. Messrs K. T. Raghavan and O. Bharathan stood first and second respectively in the elocution competition. In the essay competition, Messrs O. Bharathan and K. T. Raghavan stood first and second respectively. Prizes were distributed on the College Day.

Our heartfelt thanks are due to the lecturers and students who helped us in our work.

M. SREEDHARAN,
Secretary.

*** ***

SCIENCE ASSOCIATION

The Association will look back on the past year with justifiable pride in its steady work throughout the year. It had been our earnest effort to provide the members with the opportunity of cultivating the talent of public speaking and of hearing the speeches of eminent men in the field of science.

The General Body first met on 14-7-52 with Mr. O. Achutha Menon, M.A., ex-officio Vice-President of the Association in the chair and elected the office bearers. The composition of the Working Committee was:

Mr. J. F. Thaddaeus .... President

Mr. O. Achutha Menon }
Mr. U. Narayanan } Vice-Presidents

Revindranath P...... Secretary

Somasundaran Y..... Asst. Secretary

Raghunathan A..... Treasurer

Jayanarayanan U. & Miss Mariyamma Mammen: Members

The Association was inaugurated by Sri V. P. Kannan Nair, Vice-Principal, Government Training College, Calicut. The Inaugural meeting was presided over by Dr. B. S. Bhimachar of the Central Fisheries, Calicut. Discussions on "The Need of Scientific Approach to our food problem" and "Science and World Peace" were held at two meetings, with Messrs T. M. P. Nedungadi B. A. (Hons) and Sebastian Mampally B. A., B. Com., presiding respectively. A symposium on "Modern Science is a threat to spiritual progress" was held on January 19th, 1953 with Mr. M. P. Sridharan B. A. (Hons) in the chair. The association had an opportunity of hearing Mr. Koman Nair of the Kerala Polytechnic, who gave us an account of "Radio Broadcasting and Reception". Mr. Sunder Kini of the Govt. Oil Factory, Calicut presided over the last meeting of the Association and Fr. Vergotini delivered the valedictory address. A social function under the guidance of Mr. J. F. Thaddaeus, our President, was organised on 23rd February which was characterised by much mirth and merry-making.

The tragic death by drowning of Balaji Samuel Thomas, our friend and a member of the Association was a great shock to us. In his dear memory the Association has decided to give a prize to

the student of Class II who scores the highest aggregate of marks in Mathematics, Physics and Chemistry in the University Examination of March 1953.

Let me take this opportunity to thank all the patrons of the Association in and outside the College who have helped us in our various activities.

P. REVINDRANATH,
Secretary

*** ***

HISTORY ASSOCIATION

The inaugural address of the Association was delivered early in the first term by Mr. M. P. Sivadasa Menon M. A., and the first job which the Association took on hand was the organisation of a 'historical excursion' to Madura. All those who were members of this excursion will treasure this experience. Allow me to call it a feather in the cap of the Association.

Mr. M. Parameswaran Nair M. A, presided over a meeting of the Association on 8-10-52 when Mr. I. G. Menon M. A., spoke on 'Planning for Peace'. We had the opportunity of listening to Mr. Kenneth B. Smith, who spoke to us at length on "The American Revolution". This meeting was more than a meeting; it was a seminar! Early in the third term we organised a discussion on "British Influence on the Study of Indian History." The discussion was initiated by Mr. P. T. Srinivasan and a number of speakers participated, among whom may be mentioned our History lecturer, Mr. M. P. Sridharan. On 29th January 1953, Dr. Pavamani M. A., Ph. D., delivered a most interesting lecture on "My Experiences in the United States." This meeting was presided over by Mr. T. M. P. Nedungadi B. A. (Hons)., A year of satisfactory work is about to end, and we approach our valedictory address with pride.

The Association bade farewell to Mr. Appu Nambiar M. A., in the beginning of the year who left us to take up work elsewhere. Towards the end of the year, when it was time for us to bid goodbye to our lecturers, Mr. U. Vijayaraghavan B. A. (Hons)., our Logic lecturer left us to join Government service. The Association had thus to organise two farewell functions, and to the members who co-operated with us in this work, thanks are to be rendered. The composition of the Committee elected for the year was:

Mr. J. F. Thaddaeus - President.

Mr. M. P. Sridharan - Vice - President.

Mr. P. K. Kunhikrishnan - Secretary; Mr. K. M. Hashim - Asst. Secy; Mr. E. R. Sukumaran, and Misses Padmini Chittayagam and Rebecca Jacob represented Class II on the Committee; Mr. K. Sivadas and Miss Parvathikutty K. represented Class I. It is my privilege to thank them for their unstinted work for the Association. May this Association organise many more excursions, and many more seminars is the wish of all of us who will bid it goodbye this year!

P. K. Kunhikrishnan,
Secretary

*** ***

ATHLETICS

Football:

The latter half of the second term saw the beginning of Collegiate Soccer tournament for colleges in Malabar. Our first encounter was with Government Brennen College on their home ground. This was a fast encounter in which our defence shone to excellent advantage, Sanjeevan and Moideen Koya, being in form. We lost the game because of our weakness in the forward line. We have at least the satisfaction that we lost to a team that reached the final round in the Collegiate Soccer for the whole of the University.

The composition of our team is: Frederick William; Bharathan O, and Sanjeevan P; Hashim, Moideen Koya, Goray; Sachidanandan, Ramachandran, Sivadas, Vijayan and Chandran.

We played more than ten matches in all of which we fared creditably. If the team is able to build a forward line which is more opportunist and develops a little more understanding, it can go much farther in the Inter-Collegiate Soccer Tournament.

P. P. SACHIDANANDAN,
Captain.

*** ***

Hockey:

This year we played more than twelve matches, all of which we won. We had therefore high hopes of our team. In the Inter-Collegiate hockey fixtures, we lost to the Guruvayoorappan College by a solitary goal. This defeat was all the more unexpected because in friendly matches played against them, we had beaten them by clear lead.

Towards the end of the second term, we entered the Asher Memorial Tournament, which was played on the Victoria College ground, Palghat. Our team had the services of two players from our High School. The first fixture was against Kerala Polytechnic which we won. We lost in the final round to the Agricultural College, Coimbatore, by 2-1. In this keenly fought game, Sivadas, Cheriyathan Moideen Koya, and the captain played a great-hearted game.

The team was composed of: Hashim; Stanley Edakadan and Goray; Moideen Koya, Ramachandran. Francis Raphael; Sanjeevan, Anantakrishnan, Sivadas, K. V. Vijayan and Eapen Chacko.

I express thanks to Mr. Sebastian Mambally, our English Tutor who gave us valuable tips. My thanks are also due to Mr. P. C. Mathew, our Physical Director.

M. ANANTAKRISHNAN,
Captain.

*** ***

Basketball:

We may proudly say that our Basketball team is the best among colleges in Malabar. In the Inter-Collegiate fixtures for Basketball, we defeated the Brennen College, the Guruvayoorappan College, and the Government College, Mangalore. We reached the Zonal Finals where we lost to the Sacred Heart College, Thevara. They defeated us by a convincing margin and we regret that they, who defeated us, lost in the Presidency Finals.

I am proud to write that in our team, almost every player has distinguished himself in some other branch of Sports, such as Hockey, Football and Athletics. The team was formed out of the following: Sanjeevan, Moideen Koya, Janardanan, Sadanandan, Ramachandran V. K., Hashim, Damodaran Nambiar A. C., and C. S. Thattarakkal

With the passing of the year, the team will lose three of its pillars of strength–the Captain, Sanjeevan and Sadanandan. But we have great hopes in young Janardanan, and we hope that in the year to come the team will maintain the high tradition of Christian Basketball.

MOIDEEN KOYA M. K.,
Captain.

*** ***

Volley Ball:

Interest in Volley Ball was on the decline and we succeeded in forming a tolerable team only after some effort. We won against the local Government Training College, but we lost matches to the local Fire Service Team and the Kerala Polytechnic. We even lost to the Old Boys' Team. In the Inter–Collegiate Tournament we lost in the first round to Guruvayoorappan College. The team was composed of: Muhammed Ali A Y, Sreedharan Adiyodi, Sankaran T. V., Divakaran, Padmanabhan Adiody, and Kunhikutty K. K.

Next year the team will lose some of its hitters like Muhammed Ali and the captain but we are sure that greater interest will attach to this game which is fast becoming one of the popular national games.

May I express thanks to Mr. P. C. Mathew and Mr. T. Velayudhan for their unfailing support.

K. K. KUNHIKUTTY,
Captain.

Badminton:

We played five matches this year in all of which we may claim to have done well. The matches aginst Guruvayoorappan College and the Y. M. I. A. were our best games and we won comfortably against both these teams. Lovers of Badminton are bound to regret that no Inter–Collegiate Tournaments are conducted in Badminton. We hope that this state of affairs will change in the not distant future. Our team was composed of Revindran P. N., Muhammed Ali, Divakaran, Kunhikutty and P. K. Kunhikrishnan Nair.

This report would be inadequate if I did not mention the co-operation and encouragement given to us by the Physical Director Mr. P. C. Mathew and Mr. T. Velayudhan. My heartfelt thanks to them.

P. N. REVINDRAN,
Captain.

*** ***

Tennis:

We formed our Tennis Club after the monsoon. The monsoon, whatever its other blessings is always looked upon with disfavour by Tennis enthusiasts. This year we have a bigger membership. Yet we lost our matches against the Ol dBoys' Team and the Guruvayoorappan College. In the Inter-Collegiate Tournament also we lost to the Guruvayoorappan College. Our tennis stars are Jose K. Ipe and V. K. Ramachandran. Though a beginner, V. K. Ramachandran plays well, and with steady and scientific work, is sure to do well.

The Physical Director Mr. P. C. Mathew has taken great interest in giving special coaching to all members of the Club and but for his deep interest the difficulties of the Club would have been almost insurmountable. To him I express thanks on behalf of the members.

A. P. HEMACHANDRAN,
Captain.

K. SADANANDAN NAIR

SENIOR INTER

COLLEGE CHAMPION, 1952 - 53.

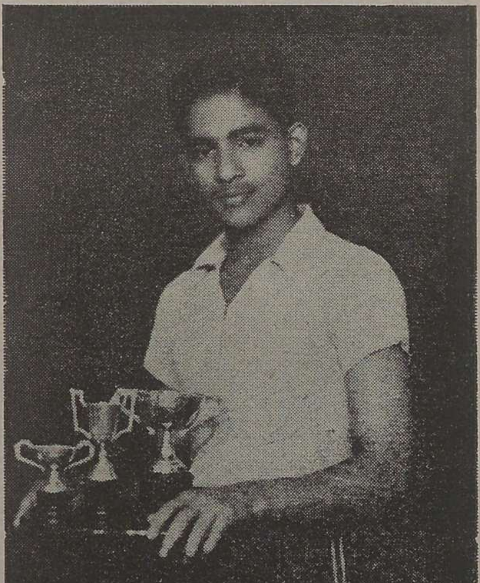

ABRAHAM JOHN

JUNIOR INTER

K. SIVADAS

JUNIOR INTER

JUNIOR CHAMPIONS, 1952 - 1953.

COLLEGE HOSTEL

The Seniors came back to the hostel on 9th June, and waited eagerly for the arrival of the Junior boarders, to see what new faces and what new minds were this year coming in. There were only 17 of the Juniors - a smaller group than last year. But in imbibing the Hostel spirit of common life, they were not backward. They soon got used to the ragging and have now, towards the end of the year begun to rag even the Senior members.

The office-bearers were elected at the beginning of the year; Sri K. K. Kunhikutty was Secretary, with Balan Nambiar Ch., Revindran P. N., Kunhikrishnan Nair P. K., Haridasan Nayanar V., and Karunakaran Nambiar as the Mess-Committee members. But towards the end of the second term, like any other democratic organisation, or to be more precise, like the French Parliament, we decided to change our Secretary. Mr. Revindran Poyil was called upon to take over the Secretaryship at a general meeting of the citizens on 11th November 1952.

Our Reading Room has improved this year, with the addition of a few journals. We have also formed regular teams for football, hockey and even cricket. Cricket is played under great handicaps, without pads or gloves, or even a good bowler; and even without any other coach than the famous Tanur cricketeer, Chandrasekharan. Most hockey players have hockey sticks, and those who do not possess them are satisfied with sturdy umbrellas. Among indoor games, the inevitable carromen board is there; playing cards is strictly forbidden and those who are caught by the Warden indulging in this mischief become a source of income to the hostel coffers.

As for the mess, we have a dinner every month in the usual course. Attempts were made to change this tradition and set up the precedent of one dinner every week, but the rising mess bills soon led to a decline of this movement. The mess has been very good to us this year, has fed us well and many of us are going back with extra pounds and stronger muscles.

Tournaments were conducted in all games in connection with the Independence Day celebration. It was during one of the hotly contested fixtures in football that young Gangadharan K. P., a junior hosteler, fractured his shin-bone. He had to be removed to the hospital where he was in plaster for near two months. We are happy to have him back, safe and overhauled.

The Independence Day celebrations were presided over by Mr. T. M. P. Nedungadi B. A (Hons)., our English Lecturer. We organised a grand tea party and followed it up by a variety entertainment. But our best celebration was "The Hostel Day" which took place on 22nd February 1952. Miss V. Thaddaeus was the Chief Guest and the prizes were distributed by Mrs. J. Theophilus. We have almost immortalised this occasion with a group photo.

It is the tradition in our Hostel that our Principal makes a friendly visit and raises a few rupees by fines imposed on those caught red-handed in breaking elementary rules of the Hostel by loitering in the corridors at study-time, or by sleeping with the lights switched on. This year the Principal has not yet made the

visit, and we are afraid that a long-established tradition is almost on the point of being broken. But taking deep interest in our life in the hostel, he has more than once called up some of the hostelers for the dreaded interview in the Principal's room.

On behalf of the general body of the hostelers, I express thanks to our Warden, Mr. Julius Theophilus. We will always remember his interest in us, and will cherish his winning manners. The time is approaching for the Seniors to bid good-bye, and for the Juniors to wait for the coming of *their* juniors. Then will they become the senior hostelers. Thus life goes on, yielding place to new.

P. REVINDRAN,
Secretary.

മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്,

സാഹിത്യമണ്ഡലം.

വിഷയസൂചിക

			ഭാഗം.
1.	വേദനയുടെ ഗീതകങ്ങൾ	ഒ. ഭരതൻ	1
2.	സാഹിത്യചിന്തകൾ	കെ. ടി. രാഘവൻ	3
3.	സമാധാനം നേടാൻ കഴിയും	ഇ. പി. ശ്രീധരൻ	9
4.	മക്കളില്ലാത്ത വിധവ	എം. നവീനചന്ദ്രൻ	14
5.	ചങ്ങമ്പുഴയും പുരോഗമനസാഹിത്യവും	ടി. കല്യാണിക്കുട്ടി	16
6.	"ഇന്നത്തെ അന്താരാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയം പുനരാലോചിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്"	എൻ. വി. കുഞ്ഞിരാമൻ	18
7.	ചുമരുകൾ സാക്ഷിനില്ക്കുന്നു	ഒ. ഭരതൻ	23
8.	ശ്രീ ഉരുപുണ്യകാവ് ക്ഷേത്രം	സി. യം. വാസുദേവൻ നമ്പീശൻ	28
9.	മലയാളത്തിന്റെ കഥാകൃത്ത്	സി. ചന്ദ്രശേഖരൻ	30
10.	ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടുകൾ	സി. യം വാസുദേവൻ നമ്പീശൻ	32
11.	തിരഞ്ഞെടുപ്പും വിദ്യാഭ്യാസവും	അബ്രഹാം ജോൺ	34
12.	വെള്ളത്തിന്റെ കഥ	കെ. എം. ഹാഷിം	37

വേദനയുടെ ഗീതകങ്ങൾ

ഒ. ഭരതൻ. ക്ലാസ്സ് II

[1952 നവെമ്പർ 8-ാംനു- ശനിയാഴ്ച അത്യാഹിതം സംഭവിച്ചു! അന്നു കാലത്തേ കുറെ കുട്ടികൾ പിക്നിക്കിനു പോയി. തെങ്ങിലക്കടവിൽ! അവിടെവെച്ച് വിധിവൈപരീത്യത്താൽ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ബാലാജി ആഴമധികമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുവെച്ചു മുങ്ങിയമൎന്നുപോയി! നാല്പതു മിനുട്ടുനേരത്തെ പ്രയത്നം കൊണ്ട് അബോധവാനായി വെള്ളത്തിന്നടിയിൽകിടന്ന ബാലാജിയെ കൂട്ടുകാർ കരക്കുകയററി! കാറിൽ കയററി ആശുപത്രിയിലെത്തുമ്പോഴേക്കും അവധിയററ കൂട്ടുകാരേയും, പെററമ്മയേയും, രണ്ടു സോദരികളേയും, അച്ഛനേയും, ചേട്ടനേയും ഇവിടെ വിട്ടുംവെച്ചു സേമുവൽ തോമ്മസ് പരലോകം പൂകിയിരുന്നു!

പിറേറന്നാൾ 12 മണിക്കും, 2½ മണിക്കുമിടയിൽ ശവസംസ്കാരം നടന്നു.

ആ പരേതാത്മാവിന്നു് എൻെറ ബാഷ്പാഞ്ജലി!!]

ഒന്നു്:-

മൃത്യു! നീ നിർത്തൂ നിൻെറ
ചാപലം! ചാരത്തതാ
മത്ത്യത മാഞ്ഞീടാത്ത
മാലിനാൽ കേണീടുന്നു!
ഉദ്ബണ, മൂഹാതീത
വേദന കൊടുമ്പിരി-
ക്കൊാള്ളുവതാമാരംഗത്തെ
യെന്തിനു സൃഷ്ടിച്ചു നീ?
തുടിക്കും ചിത്തം; ബാഷ്പ
മൂദിക്കും നേത്രം; നമ്ര-
വദനം നിൻചുററിലും
കാവൽനില്ക്കുകയല്ലീ!
എന്തിനു രചിച്ചു നീ
നരകം—നാകത്തിൻെറ
പൊൻകനി കായ്ച്ചീടുന്ന
കല്പപാദപം വെട്ടി!
എന്തിനു ചിക്കെന്നു നീ
താഴ്ത്തിയത്തിരശ്ശീല-
യിന്നിയും ശേഷിപ്പുണ്ടാ
നാടകം കുറേഭാഗം!!
നകന്തു ജീവന്മധു;
നിത്ട്യം വലിച്ചെറി-
ഞ്ഞുടച്ചു നീയാപാത്രം;
ഭീതിദം നിൻസാന്നിദ്ധ്യം!
മൃത്യു! നീ നിർത്തൂ നിൻെറ
ചാപലം! ചാരത്തതാ
മത്ത്യത മാഞ്ഞീടാത്ത
മാലിനാൽ കേണീടുന്നു!!

രണ്ടു്:-

കൂട്ടുകാരൊപ്പം കൂകി
വിളിച്ചും ചിരിച്ചുമ-
ക്കൂട്ടാളി കൂട്ടം വിട്ടു........
കൺകളിലിരുളാത്തങ്ങി!
മധുരോന്മദം മധു
വാസ്വാദിച്ചീടാൻ നീ ചെ-
ന്നണഞ്ഞാൻ വിലയത്തെ
നൽകിടും പ്രസൂനത്തിൽ!

സുഷമാവണഞ്ഞു നീ,
യറിയാ തമസ്സാലെ-
മറച്ചൂടിയതെന്നു; ത
റിയാതാരും പാരിൽ!!
കൂട്ടുകാരൊപ്പം തുഷ്ടി
നേടി നീ പറന്നു; നിൻ
കൂട്ടുക്ക് തീരാദുഃഖ
മേകി നീ മടങ്ങീലാ!
ചിരിക്കാൻ രമിക്കുവാൻ,
മന്നിനെസ്സുഖത്തിന്റെ
ലഹരി പിടിപ്പിക്കാൻ
പോയവർ കരയുന്നു!
കൺമയങ്ങിടും വെള്ളി
വെളിച്ചത്തിലും കാണാം
കാതരമിരുൾ; കൂരിരു
ളിങ്കലോ പുലർവെട്ടം!!
കൂട്ടുകാരൊപ്പം കൂകി
വിളിച്ചും ചിരിച്ചുമാ-
കൂട്ടാളി കൂട്ടം വിട്ടു......
കൺകളിലിരുൾത്തങ്ങി!!

മൂന്നു്:-

ഒരു നോക്കിരുളെന്റെ
മിഴികൾ മൂടീ കാലും
കരവും വിറച്ചുപോയ്!........
"ബാലാജി"കരൾക്കേണു!!
മാല ചാർത്തി, ഞാനെന്റെ
മറവിക്കൊരിക്കലും
മാച്ചുവാനരുതാത്ത
സുഹൃത്തിൻകണ്ഠത്തിങ്കൽ!!
ഓർത്തു ഞാനാശക്യമാണതു-
മൽസഖാക്കൾത-
ന്നത്തലിൻ പ്രതിനിധി
യാവതു്-മനം നൊന്തു!!
എന്തിനെൻ വയസ്യർതൻ
പ്രാതിനിധ്യമേററു ഞാൻ
ചിന്തതൻ കടിഞ്ഞാണിൽ
കയ്യയഞ്ഞയഞ്ഞുപോയ്!
ഒരു നിശ്വാസം ലയി
ച്ചന്തരീക്ഷത്തിൽ; കണ്ണി-
ലൊരു നീർക്കണം തങ്ങി
നിന്നടന്നുറന്നീലാ
കരളിൻകോണിൽത്തങ്ങി
നില്ക്കുമച്ചങ്ങാതിത
ന്നരുമസ്മരണപോല
ന്തിനക്ഷത്രംപോലെ!!
ഒരു നോക്കിരുളെന്റെ
മിഴികൾ മൂടി; പാണി-
പാദങ്ങൾ വിറച്ചുപോയ്!....
"ബാലാജി"കരൾക്കേണു!!

നാലു്:-

മൃത്യുതൻ സ്വത്തും പേറി
വീടുവിട്ടിറങ്ങീനാ-
മാത്തമൂകതതിങ്ങു
മിടനാളത്തിൽക്കൂടെ.
നാലുനാഴിക ദൂരെ
ച്ചുടലക്കളത്തേക്കു
നീങ്ങി; നാമവിടേക്കു
നീങ്ങുവോരല്ലോ നാളെ!!
വേദവാക്യങ്ങളോതി
ക്രൈസ്തവാചാര്യൻ; ബേൻറ
വാദ്യങ്ങളാലാപിച്ചു
ശോകഗാനങ്ങൾ നീളെ!!
പകലും കൂമൻ മൂളി;
നിർമ്മലാശയനെന്റെ
സുഹൃത്തിൻപരേതനാ
ത്മാവതു് കേൾക്കുകയില്ലേ?
അംബരത്തിൽനിന്നർക്കൻ
നിന്നിമേഷമീക്ഷിക്കെ,-
യബ്ധിതൻ മാറിൽത്തല്ലി
യൂർമ്മികൾ വിലപിക്കെ,
തെങ്ങുകൾ തലച്ചുററി
നിഴൽവീശവേ, ഞങ്ങ-
ളന്ത്യമായൊരു പിടി
മണ്ണിട്ടാശവത്തിന്മേൽ!!

* * *

"നാളെ"യെൻശവക്കുഴി
മണ്ണിനാൽമൂടീടുമ്പൊ-
ളോർക്കുകെൻ സഖാക്കളേ—
"ഇന്നലെ"യിനേപ്പററി!!

സാഹിത്യ ചിന്തകൾ

കെ. ടി. രാഘവൻ, ക്ലാസ്സ് II

ഞാൻ പലപ്പോഴും ചിന്തിക്കാറുണ്ട്. പുരോഗതിയെ ഉന്നംവെച്ചുകൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു നേരിടേണ്ടിവരുന്ന എതിർപ്പുകളെപ്പററി. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ ചിന്തിക്കുവാൻ ഇയ്യിടെയുണ്ടായ ഒരനുഭവം എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു കയ്യെഴുത്തുമാസികക്കുവേണ്ടി ഈ അടുത്തകാലത്ത് ഞാൻ ഒരു ചെറുകഥ എഴുതി. കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത മാംസദാഹത്താൽ പ്രചോദിതമായി പലവിധ ദുർവ്വൃത്തികളിലുമേർപ്പെട്ടു ജുഗുപ്സാവഹമായ നിലയിലേക്കു തകർന്നടിഞ്ഞ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതമായിരുന്നു അതിലെ പ്രതിപാദ്യം. എൻെറ ഒരു പരിചിതനായ സഹൃദയൻ ഈ കഥ വായിക്കുകയുണ്ടായി. തുടർന്നുണ്ടായ കോലാഹലമൊന്നും പറയേണ്ട. ഭീഷണികൾ, ശകാരങ്ങൾ തുടങ്ങി ആ മാന്യ സഹൃദയൻെറ തോലുറയിൽ സംഭരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന ആഗ്നേയാസ്ത്രങ്ങൾ ഓരോന്നായി എൻെറ നേരെ ആഞ്ഞു വീശിത്തുടങ്ങി. ഇത്രയൊക്കെ ക്ഷോഭിക്കുവാൻ മാത്രം ഞാൻ വല്ലതും പിഴച്ചുവോ? സംസ്കാരത്തിൻെറ പുകപ്പുതപ്പണിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിലെ ചില ഇത്തിക്കണ്ണികൾ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന പേക്കൂത്തുകളെ കുറെയേറെ നഗ്നമായ രീതിയിൽ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ആ കഥയിലൂടെ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഇതാണ് അങ്ങേരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഞാൻ ചെയ്ത വമ്പിച്ച തെററ്. "എന്നെക്കണ്ടാൽ കിണ്ണംകള്ളനാണെന്നു തോന്നുമോ" എന്നു പഴഞ്ചൊല്ലിന്നും ആ മാന്യ ദേഹത്തിൻെറ വിറളിയെടുക്കലിന്നും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടെന്നു പിന്നീടെനിക്കു മനസ്സിലായി.

സാമൂഹ്യ പുരോഗതിയെ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടു കലാസപര്യയനുഷ്ഠിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ നേരെ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലെ ഇത്തരം പൂജാരികൾ അരിശംകൊള്ളാൻ തുടങ്ങിയതു ഇന്നും ഇന്നലെയുമല്ല. അക്രമങ്ങൾക്കും അനീതികൾക്കുമെതിരായി സാഹിത്യകാരൻെറ തൂലിക ചലിക്കാൻ തുടങ്ങിയ മുതൽക്കുതന്നെ ഈ ക്ഷുദ്രജീവികളുടെ എതിർപ്പുകളും ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ടു. അതു സ്വാഭാവികമാണുതാനും. ഇന്നേവരെയുള്ള സാഹിത്യചരിത്രം അതിന്നു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്. വിശ്വസാഹിത്യനായകനായ "ടോൾസ്റ്റോയ്" പൗരോഹിത്യത്തിൻെറ വഴിപിഴച്ച പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചതിനാൽ പള്ളിയിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. "ഉണർവ്വിൻെറ ഫലങ്ങൾ" എന്ന കൃതിയിൽക്കൂടി ആത്മീയമായ പല ആഭാസങ്ങളേയും കോപ്പിരാട്ടികളേയും തീക്ഷ്ണമായി വിമർശിച്ച അദ്ദേഹത്തിൻെറ നേരെ അന്നു പലരും ചന്ദ്രഹാസമിളക്കിയിരുന്നു. "ഇൻസ്പെക്ടർ ജനറൽ" എന്ന നാടകത്തിൽക്കൂടി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അഴിമതികളെയും അപനയങ്ങളെയും തുറന്നുകാട്ടിയ "ഗോഗലി"ന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തിൻെറ അതിരററ അമർഷത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻെറ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായ തകഴിക്കും, ദേവിന്നും, ബഷീറിന്നും വർക്കിക്കും മററും നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള എതിർപ്പുകൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. സാമൂഹ്യവൈകൃതങ്ങളെ അവർ തുറന്നുകാണിച്ചു. ഒരു നല്ല 'നാളെ'യെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻവേണ്ടി ബോധപൂർവ്വം മുന്നിട്ടിറങ്ങുവാൻ അവർ ജനതയെ ആഹ്വാനംചെയ്തു. ഇതാണവരുടെ തെററ്.

പക്ഷെ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ഇത്തരം എതിർപ്പുകൾകൊണ്ടു പുരോഗമനേച്ഛുവായ ഒരു യഥാർത്ഥ കലാകാരന്റെ തൂലിക ചലിക്കാതിരിക്കയില്ല. പൌരോഹിത്യത്തിന്റെ ഭീഷണാട്ടഹാസത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ഭാവന ചൂളിപ്പോയിട്ടില്ല. ആ ഭാവനയിൽക്കൂടി പുതിയപുതിയ കലാസൃഷ്ടികൾ കതിരിടുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. സംസ്കാരത്തിന്റെ പുറംതോലണിഞ്ഞ കരാളസർപ്പങ്ങളുടെ വിഷബാധയേററ് ദേവിന്റെയും തകഴിയുടേയും മററും തൂലിക മരവിച്ചിട്ടില്ല. മരവിക്കുകയുമില്ല. പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ടു പുരോഗതിയിലേക്കു പ്രയാണംചെയ്യുന്ന ജനസഞ്ചയത്തിന്നു ആശയും ആവേശവും നൽകിക്കൊണ്ടു അതു ഉത്തരോത്തരം ചലിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. പഴമയുടെ പ്രവാചകന്മാർ അട്ടഹസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ; മാമൂലിന്റെ ആരാധകന്മാർ കൊഞ്ഞനംകാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അവയിലൊന്നും ചൂളിപ്പോകുവാൻ പോകുന്നില്ല ഒരു യഥാർത്ഥ കലാകാരൻ. സാമൂഹ്യപുരോഗതിയാണ് അവന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇന്നത്തെ ഈടുററ ഇരുളിൽനിന്നും വാരുററ ഒരു പൊൽപുലരിയിലേക്കു കുതിക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന ജനസമുദായത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണവൻ. അവരെ പ്രബുദ്ധരാക്കുവാൻ, അവരുടെ സ്വപ്നമണ്ഡലത്തിൽ മൊട്ടിട്ടുനില്ക്കുന്ന ആ പുതിയ ലോകത്തിലേക്കു അവരെ നയിക്കുവാൻവേണ്ടി സ്വന്തം കഴിവുകൾ വിനിയോഗിക്കുവാൻ അവൻബാദ്ധ്യസ്ഥനാണ്. എതിർപ്പുകളെയെല്ലാം ചന്ദ്രോദയത്തിലെ ശ്വാനനിർഘോഷംപോലെ കണക്കാക്കിക്കൊണ്ടു അവൻ ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

* * *

ഒരു യഥാർത്ഥ സാഹിത്യകാരൻ എപ്പോഴും ജനപ്രതിനിധിയായിരിക്കും. ജനതയുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നാണ് ആയാൾ വികാരം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു. ഈ വികാരമാണ് ആയാളുടെ കലാസൃഷ്ടികളുടെ ഉറവിടം. ആ നിലക്ക് ആയാൾ ജനസമുദായത്തോടു അഭേദ്യമായവിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ബന്ധം ഒരു യഥാർത്ഥ കലാകാരന്നു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ജനതയുടെ സമഗ്രമായ ജീവിതത്തിൽനിന്നും താൻ സംഭരിക്കുന്ന അനർഘമായ ആ ശക്തിവിശേഷം ജനതയുടെ സമഗ്രമായ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരൻ നിർബ്ബദ്ധനാണ്. വളരുവാനും വികസിക്കുവാനും കഴിവില്ലാതെ കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ തീച്ചൂളയുംപേറി നടക്കുന്ന ഒരു ജനസമുദായമാണ് ആയാളുടെ സൃഷ്ടിക്കു പ്രചോദനം നൽകുന്നതെങ്കിൽ, അതിനെ അടിയുറപ്പിക്കുവാനല്ല, വേരോടെ പിഴുതെറിഞ്ഞു ഒരു നൂതന സമുദായത്തെ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനാണു ആയാളുടെ കഴിവുകൾ വിനിയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടത്. പരിതസ്ഥിതികളാണ് സാഹിത്യകാരന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്നു "ടെയിൽ" മുതലായ ചില നിരൂപകന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്; അതു വാസ്തവവുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ സാഹിത്യകാരൻ പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കു അടിമപ്പെട്ടു ജീവിച്ചുകൊള്ളണമെന്നില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികൾ താൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ജനതയുടെ സാർവ്വജനീനമായ പുരോഗതിക്കു പ്രതിബന്ധമായിനില്ക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആ പരിതസ്ഥിതികളെ ഒരു യഥാർത്ഥ സാഹിത്യകാരൻവെല്ലുവിളിക്കുകതന്നെ വേണം. അതിനുള്ളൊരു പോരാട്ടമായിരിക്കണം ആയാളുടെ ജീവിതം അല്ലാത്തപക്ഷം സാഹിത്യകാരനെന്ന സ്ഥാനത്തിന്നു യാതൊരു വിലയുമില്ല.

പൈശാചികങ്ങളായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നാണ് ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യഘടന. ഊണരിയില്ലാതെ, ഉടുതുണിയില്ലാതെ, ഉറക്കറയില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന ജനലക്ഷത്തിന്റെ രോദനങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. രാജ്യത്തിലെ വിഭവകേന്ദ്രങ്ങളെല്ലാം ചൂഷകരായ ഒരു പിടി ആളുകൾ കയ്യടക്കിവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഭൂരിപക്ഷത്തിന്നു വിശ്രമമില്ലാത്ത വേലയും ന്യൂനപക്ഷത്തിന്നു വേലയില്ലാത്ത വിശ്രമവും എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ നില. വിശപ്പിന്റെവിളിക്കുത്തരംപറയുവാൻവേണ്ടി നമ്മുടെ സഹോദരികൾ ചാരിത്രം ക. ണ. പൈസയായി മാറുകയാണ്. എല്ലുന്തിയുലഞ്ഞ മാത്തടകൾ — അതെ; ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പേക്കോ

ലങ്ങൾ—നിത്യേന നമ്മുടെ മുമ്പിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു. ഇതൊന്നും പ്രകൃതിനിയമമല്ല. ആമാത്തുകൾ മാംസളങ്ങളായിത്തീരുന്നതിൽ പ്രകൃതിക്കു യാതൊരാക്ഷേപവുമുണ്ടാകാൻ വഴിയില്ല. പക്ഷെ ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യനീതി അതിന്നനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഭാഗത്തു ഭൂരിപക്ഷം ജനത ഇഞ്ചിഞ്ചായി മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മറുഭാഗത്തു ഒരു പിടി ആളുകൾ മാത്രം ഐശ്വര്യത്തിൻെറ മണിവേദിയിൽ വിലാസലാസ്യംചെയ്യുകയാണ്. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യഘടന വരുത്തിവെച്ച വൈകൃതങ്ങളാണിവ. നൂററാണ്ടുകളായി നിലനിന്നുവരുന്നതും അക്രമത്തിലും അനീതിയിലും അടിയുറച്ചതും മനുഷ്യരാശിയുടെ സാൎവ്വജനീനമായ വികാസനത്തിന്നു തടസ്സമായി നില്ക്കുന്നതുമായ ഇന്നത്തെ ഈ സാമൂഹ്യഘടന തട്ടിത്തകൎത്തു സ്ഥിതിസമത്വാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു നൂതന വ്യവസ്ഥിതി സ്ഥാപിച്ചാൽ മാത്രമേ മാനവസമുദായത്തിന്നു ഭാവിയിൽ ആശക്കു വഴിയുള്ളുവെന്നതു തൎക്കമററ സംഗതിയാണ്.

ഈ നിലക്കു ഒരു യഥാൎത്ഥ സാഹിത്യകാരൻെറ കടമ എന്തെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. സാഹിത്യകാരൻ തികച്ചും മനുഷ്യസ്നേഹിയാണ്. മനുഷ്യമഹത്വം ചവിട്ടിമെതിക്കപ്പെടുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുക ആയാൾക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. അക്രമങ്ങൾക്കും അനീതികൾക്കും എതിരായി പോരാടുവാൻ ആദ്യമായി കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങേണ്ടത് ആയാളാണ്. കാരണം ആ പോരാട്ടത്തിൽ ജനതയെ ആവേശംകൊള്ളിക്കുവാനും അണിനിരത്തുവാനും ഉള്ള കഴിവു ആയാൾക്കു മാത്രമാണുള്ളത്. അപ്പോൾ ജനതയുടെ സമഗ്രമായ വികാസത്തിന്നു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്ന ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെ നശിപ്പിച്ചു ഭവ്യവും നവ്യവുമായ ഒരു നൂതന സംവിധാനം പടുത്തുയൎത്തുവാൻവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ ജനതയെ ആവേശംകൊള്ളിച്ചണിനിരത്തുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായിരിക്കണം ഉത്തമസാഹിത്യം എന്നുവരുന്നു. സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിൽ വിപ്ലവാത്മകമായ പരിവൎത്തനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള ബോധപൂൎവ്വമായ പ്രയത്നമായിരിക്കണം സാഹിത്യകാരൻെറ സൃഷ്ടികൾ എന്നു ചുരുക്കം. അത്തരം കലാസൃഷ്ടികൾക്കു മാത്രമേ സമഗ്രമായ സാമൂഹ്യപുരോഗതിക്കു നേതൃത്വംകൊടുക്കുവാനുള്ള കഴിവുള്ളു. അതുതന്നെയാണ് 'പുരോഗമനസാഹിത്യം' എന്ന സംജ്ഞയാൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതും.

*   *   *

ചില 'ശുദ്ധകലാ'വദികളുണ്ട് നമ്മുടെയിടയിൽ. പഴയ ചില സങ്കേതങ്ങളുടേയും ആചാരങ്ങളുടേയും സ്ഥിരം സൂക്ഷിപ്പുകാരാണവർ. സാഹിത്യലോകത്തിലെ ഈ ഗതികിട്ടാത്ത പ്രേതങ്ങൾ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്നെതിരെ കൊഞ്ഞനം കുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇവർ വീറോടെ കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു വാദമുഖമുണ്ട്. പുരോഗമനസാഹിത്യകാരൻ കലയെ കേവലം പ്രചരണോപാധിയായി തരം താഴ്ത്തുന്നുവെന്ന്. ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കല കേവലം പ്രചരണത്തിന്നുള്ള ഒരുപകരണമല്ല. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണോ എന്ന് പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. പ്രചരണം എന്ന ഘടകം ഉൾക്കൊള്ളാത്ത യാതൊരു കലയുംതന്നെ ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാൎത്ഥം. ഏതൊരു കലാകാരനും തൻെറ വിചാരങ്ങളേയും അഭിപ്രായങ്ങളേയും സ്വന്തം കലാസൃഷ്ടികളിൽകൂടി ജനതയിലേക്ക് പകരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സ്വയം ആനന്ദിക്കുവാൻ വേണ്ടി ആരുംതന്നെ കലാസൃഷ്ടി ചെയ്യുന്നില്ല. ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയെന്ന നിലയിൽ ഒരു കലാകാരൻെറ ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യം പ്രകടനം അഥവാ പ്രചരണമാണ്. "എല്ലാ കലകളും പ്രകടനമാണെ"ന്ന് "ക്രോച്ചേ"എന്ന പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ഏതെങ്കിലും ഒരാദൎശത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനൊരുമ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഉത്തമസാഹിത്യം ഏതുണ്ട് ഇന്ന് ലോകത്തിൽ? ആദികവി വാത്മീകിയുടെ ഭാവനയുടെ സുന്ദരസുമത്തിൻെറ ആദിമഗളംപോലും പ്രചരണാത്മകമല്ലെ? സമസൃഷ്ടി സ്നേഹത്തിൻെറ ദിവ്യസന്ദേശമാണ് അത് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്. ഗീതയും ബൈബിളും ഖുറാനും മററും

ചെയ്യുന്നത് പ്രചരണമല്ലെങ്കിൽ മററെന്താണ്? സാഹിത്യകാരൻ സാമൂഹ്യജീവിയാണ്. ജീവിതത്തിൽനിന്നും ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറിനില്ക്കുക ആയാൾക്ക് സാദ്ധ്യമല്ല. മനുഷ്യന്റെ പുരോഗതിയിൽ പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞ 'ഇന്നലെ'കളെ ബഹുമാനിക്കുകയും ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും നാളത്തേക്കുള്ള സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുകയുമാണ് ആയാൾ ചെയ്യുന്നത്. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നോക്കിക്കാണുവാനും അവയെ സധൈര്യം നേരിടുവാനും ജനതയെ പ്രബുദ്ധമാക്കുന്ന ഒരു മഹാപ്രചോദനമാണ് സാഹിത്യം. അത്തരത്തിൽ പ്രചോദനം നല്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത സാഹിത്യത്തിന്ന് യാതൊരു കഴമ്പും ഉണ്ടാവുകയില്ല. കല പ്രചരണാത്മകമല്ലെന്നും മററും പറഞ്ഞ് 'ശുദ്ധകല'യുടെ പേരിൽ വെളിപാടുകൊള്ളുന്നവർ ഈ തത്വം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കട്ടെ.

* * *

ഈ ചിന്തകൾക്ക് ഇവിടെ കടിഞ്ഞാണിടാമെന്ന് വിചാരിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഇതുവരെ വായിച്ച ഒരു സുഹൃത്ത് ഒരു ചോദ്യം തൊടുത്ത് വിട്ടത്. പുരോഗതിയുടെ പേരിൽ ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ യുവസാഹിത്യകാരന്മാർ ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങളെ നഗ്നമായനിലയിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നത് ആശാസ്യമാണോ എന്ന്. കുറെ തലക്കനംകൂടിയ ഒരു പ്രശ്നമാകയാൽ ഇതിനെ അപ്പടി വിഗണിക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. മാത്രമല്ല നമ്മുടെ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലെ ചില പൂജാരിമാർ ആവേശത്തോടെ ഉന്നയിക്കുന്ന ഒരാക്ഷേപവുമാണിത്. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി കൂടി അല്പമൊന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാമൂഹ്യപരിതസ്ഥിതികളാണ് സാഹിത്യകാരന്റെ പ്രചോദനത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനം. ആ നിലക്ക് സാമൂഹ്യഘടനയുടെ എല്ലാവശങ്ങളും സാഹിത്യകാരന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കയില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ നല്ലവശങ്ങളോടൊപ്പംതന്നെ ഇരുണ്ടവശങ്ങളേയും ഒരു യഥാർത്ഥകലാകാരന്ന് കാണാതിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യഘടനയെ ഒന്ന് ചികഞ്ഞ് നോക്കുന്നതായാൽ ലൈംഗികമായ അരാജകത്വം ഏററവും ബീഭത്സമായ രീതിയിൽ നടമാടുന്നത് കാണാൻകഴിയുന്നതാണ്. ആ നിലക്ക് അത്തരം ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങൾ സാഹിത്യകാരന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ സ്ഥലം പിടിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അതിന്ന് ആയാളുടെ നേരെ നെററിചുളിച്ചിട്ടുകാര്യമില്ല. ജീവിതത്തിലെ നല്ല വശങ്ങളെമാത്രമേ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ പാടുള്ളു എന്നു ശഠിക്കുന്നത് പ്രാമാദികമാണ്. നാം നമ്മുടെ ചുററുപാടുകളിലേക്ക് ഒന്ന് കണ്ണോടിക്കുകയാണെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും നമ്മുടെ സാംസ്കാരികമണ്ഡലത്തിലെ ബീഭത്സതകളെന്തൊക്കെയാണെന്ന്. ഒരു വശത്ത് ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കെടുതികൾ സഹിയാതെ നിസ്സഹായരായ തരുണികൾ ചില്ലിക്കാശിന് വേണ്ടി പരിപാവനമായ സ്ത്രീത്വം വില്ക്കേണ്ടിവരുന്നു. അനിയന്ത്രിതമായ മാംസദാഹത്തിന്റെ പേരിൽ മൃഗീയമായ ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങൾ നഗ്നനൃത്തം ചവിട്ടുകയാണ് മറുവശത്ത്. ഇത്തരം ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ സാഹിത്യകാരൻ തുറന്നു ചിത്രീകരിക്കുന്നത് അവയോടുള്ള അനുരാഗംകൊണ്ടല്ല. പ്രത്യുത, അത്തരം ബീഭത്സതകളുടെ നേരെ വായനക്കാരിൽ അറപ്പുംവെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ്.

പേരും പെരുമയും ആർജ്ജിച്ച വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാംതന്നെ അവരുടെ കലാസൃഷ്ടികളിൽ ലൈംഗികവിഷയങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ആംഗലമഹാകവിയായ 'സ്വിൽബേൺ' സ്വവർഗ്ഗസംഭോഗതല്പരകളായ രണ്ടു യുവതികളുടെ ചാപല്യങ്ങളെ വിഷയമാക്കി മനോഹരമായ ഒരു കാവ്യം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലൈംഗികമായ പട്ടിണിക്കടിമപ്പെട്ട ഒരുകൂട്ടം പട്ടാളക്കാർ സ്വവർഗ്ഗസംഭോഗത്തിലേക്ക് തിരിയുന്നതിനെ "പേൾബക്ക്" തന്റെ ഒരു നോവലിൽ കൂടി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വിൻബേണിനേയോ പേൾബക്കിനേയോ ആധുനികലോകം ച

വിട്ടിത്തഴുന്നില്ലെന്ന് നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്നും അവർ വിശ്വസാഹിത്യ വിഹായസ്സിലെ രജതതാരികകളായി പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ കൈകാര്യംചെയ്ത വിഷയങ്ങൾ ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളാണെന്നതിന്ന് സംശയമില്ല. പക്ഷെ അവരുടെ വിശുദ്ധമായ തൂലികയിൽക്കൂടി അത്തരം കാര്യങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവക്കെതിരായി നമ്മിൽ അസഹനീയമായ വെറുപ്പ് ഉളവാകുകയും അത്തരം മൃഗീയതകളുൾക്കൊള്ളുന്ന സാമൂഹ്യഘടനയെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ നാം പ്രചോദിതരാവുകയും ചെയ്യുന്നു. സുപ്രസിദ്ധ ഫ്രഞ്ച് സാഹിത്യകാരനായ "ഹ്വൈസ്മാൻസ് എഴുതിയ A· Rebours എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ എത്രയും മൃഗീയമായ ഒരു രംഗം ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ കൃതിയിലെ നായകൻ ഒരു രാത്രിയിൽ തെരുവിൽവെച്ച് സിഗരററ് കൊളുത്തുവാൻ വേണ്ടിതന്നെ സമീപിച്ച ഒരു ബാലനെ നയോപായങ്ങളാൽ സ്വാധീനിച്ച് ഒരു വേശ്യാലയത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. അവിടത്തെ വേശ്യകളും അവനും ഒരുപോലെ അത്ഭുതസ്തിമിതരാകുമാറ് ജീവിതത്തിൽ അന്നാദ്യമായി മാരകമായ സ്ത്രീസുഖം ആയാൾ അവനെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നു........ഈ രംഗത്തിന്റെ ചിത്രീകരണം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു കോളിളക്കം തന്നെ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനിൽ ലീനമായിരിക്കുന്ന കാമവികാരങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തുവാനല്ല ഈ ചിത്രീകണംകൊണ്ട് ഹ്വൈസ്മാൻസ് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രത്യുത, അന്ന് സമുദായത്തിൽ നടമാടിയിരുന്ന ഇത്തരം കാമപ്പേക്കൂത്തുകളെ അടിച്ചമർത്തുകയെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിൽ അദ്ദേഹം വിജയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. "Oh, perish Society ! Die Old world" എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടഹാസം അന്നത്തെ ഫ്രഞ്ച് സമുദായത്തെ വാസ്തവത്തിൽ കിടിലംകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും ഒരുകാര്യം വ്യക്തമാണ്. സാമൂഹ്യഘടനയിൽ ഇഴുകിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങളെ സാഹിത്യകാരൻ നഗ്നമായ രീതിയിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നത് അവയുടെ നേരെ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ അറപ്പും വെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയും തദ്വാരാ അത്തരം മൃഗീയതകൾ ഉൾക്കൊള്ളാത്ത ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ ജനതയെ ആവേശംകൊള്ളിക്കുകയുമെന്ന മഹത്തായ ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ്. ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് ചില ക്ഷുദ്രനിരൂപകന്മാർ അശ്ലീലതയുടെയും മററും പേരിൽ ലൈംഗികമായ അരാജകത്വത്തെ പററിയെഴുതുന്നവരുടെ നേരെ തട്ടിക്കയറുന്നത്. ഇവർ നമ്മുടെ പഴയ സാഹിത്യലോകം തുറന്ന് അതിന്റെ ഉള്ളറകൾ ഒന്ന് പരിശോധിച്ചുനോക്കട്ടെ. ദേവന്മാരുടേയും ദേവിമാരുടേയും വ്യഭിചാരകോലാഹലങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന എത്രയെത്ര കൃതികൾ അവിടെ കെട്ടികിടപ്പുണ്ട്. ഒരു വീക്ഷണകോണിൽക്കൂടെ നോക്കിയാൽ കാളിദാസൻ തന്നെ ശാകുന്തളത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത് അനിയന്ത്രിതമായ കാമസക്തിയല്ലേ? ആർഷകലയുടെ സമുൽകൃഷ്ടരൂപമെന്ന് വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന ഭാരതത്തിൽതന്നെ നഗ്നമായ ശൃംഗാരത്തിന്റെ ദുർഗ്ഗന്ധം വമിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളെത്രവേണമെങ്കിലും കാണും. അതിലെ സംഭവപർവ്വം നെററി ചുളിയാതെ കണ്ട് വായിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഈവക പരമാർത്ഥങ്ങൾക്കെതിരെ ഒരു ചെറുവിരൽ പോലും ഉയർത്താത്ത ഭവ്യന്മാരാണ് ദേവിന്റെയും തകഴിയുടേയും ബഷീറിന്റെയും മററും നേരെ ചന്ദ്രഹാസമിളക്കുന്നത്. 'ബാല്യകാലസഖി'യുടെ കർത്താവ് 'ശബ്ദങ്ങ'ളുടെ കർത്താവായപ്പോഴേക്കും അധഃകൃതനെന്ന് അപലപിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ ശബ്ദങ്ങളിൽക്കൂടി ബഷീർ സാധിച്ച ചിന്താപരമായ വിപ്ലവത്തെ കാണുവാനുള്ള ക്രാന്തദൃഷ്ടി ഇവർക്കുണ്ടായില്ല. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആ 'മഹൽകൃതി' സാംസ്കാരികമായ ഒരധഃപതനമായിപ്പോയി. പക്ഷെ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലെ ഈ പൂജാരികൾ

ക്ക്, മാറും തലയും വളന്ന പെൺകിടാങ്ങൾ സന്ധ്യാസമയങ്ങളിൽ നിലവിളക്കിന്റെ മുമ്പിൽ ചടഞ്ഞിരുന്നു

“പാലാഴി മങ്കതൻ കൊങ്ക പുണരുന്ന
കോലമെന്നുള്ളത്തിൽ കാണാകേണം.

എന്നും മറവുമുള്ള ഈരടികൾ ഉറക്കെ പാടുമ്പോൾ യാതൊരു സംസ്കാരച്യുതിയും അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലെന്നതാണ് രസാവഹമായിട്ടുള്ളത്. അമ്പോ! സംസ്കാരികബോധത്തിന്റെ നിലവാരം!

* * *

ഭാസുരമായ ഒരു ‘നാളെ’ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വേണ്ടി പുരോഗമനേച്ഛുവായ സാഹിത്യകാരന്റെ തൂലിക ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഇന്നു. ആ തൂലികത്തുമ്പിൽനിന്നും ഉതിൻവരുന്ന പലതും ചിലരെ അരിശംപിടിപ്പിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ പുരോഗതിയുടെ കഴുത്തു ഞെരിക്കുന്ന ആഘാതകന്മാരുടെ ഭീഷണികളൊന്നും ആ തൂലിക വിലവെക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല. അതു പൂർവ്വവൽ ശക്തിയോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

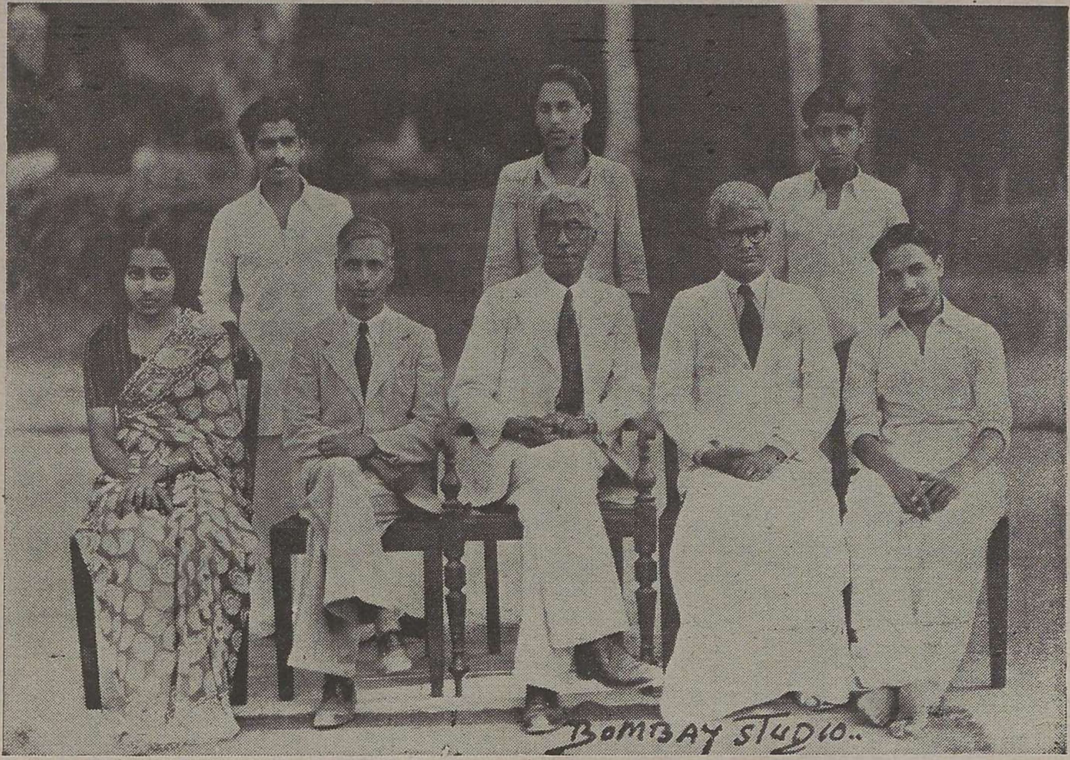

WORKING COMMITTEE OF THE SCIENCE ASSOCIATION

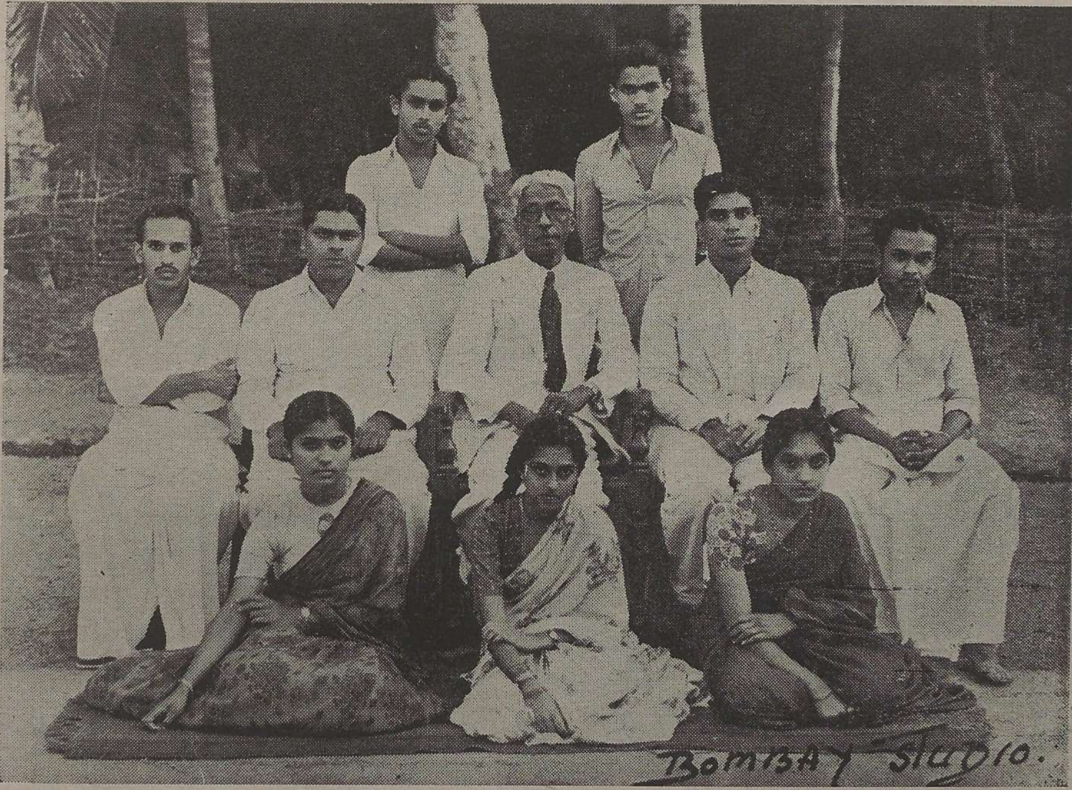

WORKING COMMITTEE OF THE HISTORY ASSOCIATION

സമാധാനം നേടാൻ കഴിയും

ഇ. പി. ശ്രീധരൻ, ക്ലാസ്സ് I

യുദ്ധഭീതിയാലസ്വസ്ഥവും അന്ധകാരാവൃതവുമായ അന്താരാഷ്ട്രീയ രംഗത്തിൽ ആശകളുടേയും പ്രതീക്ഷകളുടേയും ഏകകേന്ദ്രമായി നിലകൊള്ളുന്നത് യു എൻ. ഓവിന്റെ നിലനില്പ് മാത്രമാണു. അതിനെ കൂടുതൽ ശക്തവും അതിന്റെ പ്രവൎത്തനം കൂടുതൽ വിജയപ്രദവുമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിലായിരിക്കും ലോകസമാധാനത്തിന്റെ വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

സമാധാനത്തിന്റെ പേരിൽ സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾ ഗംഭീരമായ പ്രസംഗംചെയ്യുന്നു. സൌഹാൎദ്ദത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. സമ്മേളനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പാഞ്ഞുനടക്കുന്നു. മറുവശത്തു നടക്കുന്നതോ മുറുകിയസമരം! വ്യവസായശാലകൾ മിനുട്ടിനു് വാൎത്തുവിടുന്ന യുദ്ധോപകരണങ്ങൾ ലക്ഷക്കണക്കിൽ! അസ്വതന്ത്രരായ ജനത അടിമത്തത്തെ അകററുന്നതിന്നുവേണ്ടി അക്ഷീണയത്നം നടത്തുന്നു; പ്രക്ഷുബ്ധമായ ജനത വിപ്ലവത്തിലേക്ക് അനുനിമിഷം കുതിക്കുന്നു! അവരെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നകററി നിൎത്തുന്നവയും അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അപകടപ്പെടുത്തുന്നവയുമായ ശക്തികൾ സ്വാതന്ത്ര്യവും ലോകസമാധാനവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യുകയാണുപോലും!!

പദ്ധതിയും പ്ലേനുമായി സമാധാനത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും പേരിൽ അവയുടെ സംസ്ഥാപകരാണു തങ്ങളെന്ന നാട്യത്തിൽ വൻശക്തികളുടെ ആത്മാൎത്ഥതാരഹിതമായ പ്രസ്താവനകൾ സ്വാൎത്ഥോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയവമാത്രമാണു്. സ്വന്തം താല്പൎയ്യങ്ങളുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി അന്യരാഷ്ട്രങ്ങളെ കൊള്ളചെയ്തു് അവരുടെ വിഭവങ്ങളെയും അസംസ്കൃതവസ്തുക്കളേയും കൈക്കലാക്കി സ്വന്തം വ്യവസായങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കുവാനും സ്വന്തം വസ്തുക്കളേയും മിച്ചോല്പന്നങ്ങളേയും വില്ക്കുവാനുമുള്ള കമ്പോളമാക്കി മററുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനും അവരുടെ ഓരോ പ്ലേനും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. വൻശക്തികളുടെ ആയുധശക്തിയും, ആയോധനസന്നാഹങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യകാംക്ഷികളായ ജനസമുദായത്തിന്നും അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും മുമ്പിൽ ചില ചോദ്യചിഹ്നങ്ങൾ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു. സമാധാനത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിന്നുവേണ്ടി സായുധശക്തിയെ ക്രമാതീതമായി വികസിപ്പിക്കുന്നതു് ന്യായീകരിച്ചുകൂടാ. വൻശക്തികളുടെ വമ്പിച്ച യുദ്ധസന്നാഹങ്ങളും സമാധാനത്തിന്റെ പേരിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന നെടുനെടുങ്കൻ പ്രസംഗങ്ങളും വിരോധാഭാസമായി നമുക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ആൎക്കും നമ്മെ കുററപ്പെടുത്താനവകാശമില്ല.

മത്സരങ്ങൾക്കും ഏററുമുട്ടലുകൾക്കും വശംവദരാവുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയോ വിഭാഗങ്ങളുടേയോ സങ്കുചിതമായ കൂട്ടുകെട്ടിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു ഫലപ്രദമാംവണ്ണം ലോകത്തെ ഏകീകരിച്ചു നാം മുന്നോട്ടുപോയേ തീരൂ. രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരധാരണയും ആശ്രയാശ്രയീഭാവവും വളൎത്തി സാമ്രാജ്യത്വസമ്പ്രദായവും കൊളോണിയൽ ഭരണവും നിൎമ്മാൎജ്ജനം ചെയ്തേ സമാധാനത്തിന്നടിത്തറപാകാൻ സാദ്ധ്യമാവൂ.

സാൎവ്വദേശീയമായ വാണിജ്യബന്ധങ്ങൾക്കു അനാശാസ്യമായ തടസ്ഥങ്ങൾ തട്ടിനീക്കി

യില്ലെങ്കിൽ സമാധാനവും സമൃദ്ധിയുമുണ്ടാവില്ല. ലോകത്തെ പരിവർത്തനോന്മുഖമായ ഒരു പന്ഥാവിലേക്കു തിരിച്ചുവിടുന്നതിലും പുരോഗതിയുടെ വിശാലാങ്കണത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതിലും വാണിജ്യബന്ധങ്ങൾക്കു അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു പങ്കുണ്ടെന്നുള്ളത് വിസ്മരിക്കാവതല്ല. വാണിജ്യവികസനത്തിൽ മനുഷ്യനുണ്ടായ മോഹവും തന്മൂലം കരഗതമായ വിജയവുമാണ് ഒട്ടുമുക്കാലും മനുഷ്യന്റെ പുരോഗതിയെ കുറിക്കുന്നത്. ആ നിലക്കു സുദൃഢവും സമൃദ്ധവുമായ വാണിജ്യബന്ധങ്ങൾ സമാധാനസംസ്ഥാപനത്തിന്നാവശ്യമാണ്.

സർവ്വ സാഹോദര്യത്തിന്റെയും സമത്വത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ സാമ്പത്തികതത്വശാസ്ത്രം ഒന്നു പുതുക്കിപ്പണിയുകയാണാവശ്യം. ജീവിതത്തിന്റെ പ്രാഥമിക വശങ്ങളിൽപോലും മുഴച്ചുകാണുന്ന ഇന്നത്തെ വമ്പിച്ച ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും ആദർശപരമായ അനൈക്യവും അവസാനിക്കാത്തിടത്തോളംകാലം ഇന്നത്തെ കുഴപ്പങ്ങളിൽനിന്നു ലോകത്തിന്നു ക്ഷേമം നേടുക സാദ്ധ്യമല്ല.

അടിമത്തവും അസ്വാതന്ത്ര്യവുമില്ലാത്ത, കൊളോണിയൽ വാഴ്ച്ചയും സ്വേച്ഛാഭരണവുമില്ലാത്ത ഒരു ഭാവിലോകത്തിൽ മാത്രമെ നമുക്കു യുദ്ധങ്ങളുടെയും കലാപങ്ങളുടെയും അഭാവത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൂട്ടു. വർണ്ണവ്യത്യാസത്തിന്റെയും വർഗ്ഗവ്യത്യാസത്തിന്റെയും പേരിൽ മനുഷ്യൻ സ്വന്തം സഹോദരനെ അകററിനിർത്തുമ്പോൾ മനുഷ്യാവകാശങ്ങളും സമാധാനവും സംരക്ഷിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഇന്നത്തെ ഈ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളും അരക്ഷിതാവസ്ഥയും യുദ്ധഭീഷണിയും പാടെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു സാദ്ധ്യമാവണമെങ്കിൽ, നിലവിലുള്ള ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും, മനുഷ്യാവകാശങ്ങളേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും അവഗണിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ഈ മനുഷ്യത്വമില്ലായ്മയും കൈവെടിഞ്ഞേ പററു. അതിന്നുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നാം തെയ്യാറുണ്ടെങ്കിൽ ആത്മസ്ഥൈര്യത്തോടും ഉദ്ദേശശുദ്ധിയോടുംകൂടി മുന്നോട്ടുപോവാൻ നമുക്കു സാദ്ധ്യമായാൽ സാമ്പത്തികസമത്വത്തിലും ശാശ്വതസമാധാനത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു നവലോകം നമുക്കു കെട്ടിപ്പടുക്കാം.

ചരിത്രത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളിലൂടെ ഭൂതകാലത്തിലേക്ക് കണ്ണോടിച്ചാൽ എണ്ണമില്ലാത്ത ഭരണാധികാരികളേയും അവർ നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളേയും നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും. ആയിരമായിരം യുദ്ധങ്ങളിലായി കോടാനുകോടി ജനങ്ങൾ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ആ യുദ്ധങ്ങളിൽ നിന്നും നാശങ്ങളിൽനിന്നും മനുഷ്യവംശത്തിന്ന് എന്തെല്ലാം നേട്ടങ്ങളുണ്ടായി!

മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ആശ നശിക്കാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ, നാം സ്വപ്നം കാണുന്ന സുന്ദരലോകത്തിലൊരു ഭാഗമെങ്കിലും കെട്ടിയുയർത്താൻ കഴിയേണമെങ്കിൽ, വിശ്വവ്യാപകമായ വീക്ഷണഗതിയും രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തിക നിലയിൽ ഒരു ഏകീഭാവവും ലോകത്തിന്നാകെ ആവശ്യമാണ്. ഒരു രാഷ്ട്രം മറെറാന്നിന്റെമേൽ അധീശത്വം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടോ സൈനികമായി വമ്പിച്ച ശക്തി സംഭരിച്ചുകൊണ്ടോ ലോകസമാധാനത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് അർത്ഥശൂന്യമാണ്. സാർവ്വദേശീയ വീക്ഷണഗതിയിൽ സ്ഥാനമില്ലാത്ത സാമ്രാജ്യത്വവാഴ്ച്ചയും, സ്വയംഭരണത്തേയും സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശത്തേയും നിഷേധിക്കുന്ന കൊളോണിയൽ വാഴ്ച്ചയും നിലനില്ക്കുമ്പോൾ ശാശ്വതസമാധാനം സാദ്ധ്യമല്ല തന്നെ.

അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും ഭിന്നിപ്പുംമൂലം നൂററാണ്ടുകളോളം അടിമത്തത്തിൽപെട്ടു ജീവിച്ചിരുന്ന ഏഷ്യയിലേയും ആഫ്രിക്കയിലേയും ജനത ഇന്നു സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയിൽ ഉൽബുദ്ധരായിരിക്കയാണ്. പാശ്ചാത്യരുടെ അടിമകളായി, ഇനിയും അവർക്ക് കൊള്ളയടിക്കുവാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളായി ജീവിക്കുവാൻ അവർ ഒരുക്കമില്ല. വർണ്ണമേധാവിത്വവും വർഗ്ഗമേല്ക്കോയ്മയും

ഇല്ലാത്ത, സാമ്പത്തിക സമൃദ്ധിയിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ നിലയിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിതമാകുവാൻ അന്താരാഷ്ട്രീയാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സാമ്പത്തികസഹകരണം ആവശ്യമാണു്.

എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷനൽകുവാനും, ഭിന്നിപ്പും നാശവുമുണ്ടാകുന്ന മറെറാരു യുദ്ധത്തിലേക്കു മനുഷ്യവംശം വലിച്ചിഴക്കപ്പെടാതിരിക്കുവാനും വേണ്ടിയായിരുന്നു സഖ്യരാഷ്ട്ര സംഘടന സ്ഥാപിതമായതു. ആ മഹത്തായ സംഘടനയുടെ പരാജയത്തിൽനിന്നുണ്ടായ പാഠങ്ങളും അതിന്നുണ്ടായിരുന്ന ന്യൂനതകളെപ്പററിയുള്ള പഠനവും യു. എൻ. ഓവിന്റെ നിലനില്പിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനുപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണാവശ്യം. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ അനന്തരഫലമായി സ്ഥാപിതമായ യു. എൻ. ഓവിന്റെ പരാജയത്തിൽനിന്നു ഉൽഭൂതമായേക്കാവുന്ന ഒരു മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിലേക്കു് മാനവസമുദായത്തെ വഴിതെററിക്കാതിരിക്കുകയാണു ഇന്നു എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും കർത്തവ്യം.

യു. എൻ. ഓവിന്നു വിജയത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഒരു പട്ടിക നമുക്കു കാഴ്ചവെക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും അതിന്റെ നിലനിൽപ്പു നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ നിലക്കാശാസ്യമാണു്. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു് യു. എൻ. ഒ. ലോകസമാധാനസംസ്ഥാപനത്തിന്നും മനുഷ്യാവകാശസംരക്ഷണത്തിന്നുമുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമെന്ന നിലയിൽ നിന്നകന്നു വൻശക്തികളുടെ രാഷ്ട്രീയമായ ചരടുവലിക്കുള്ള രംഗമായിട്ടാണു മിക്കവാറും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. അതായതു അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളെ തടയുന്നതിന്നു വ്യക്തവും പ്രായോഗികവുമായ പോംവഴികൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിലും, അതു നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിലും പിണയുന്ന ദയനീയ പരാജയത്തിന്നു മുഖ്യകാരണം വൻശക്തികൾ പ്രശ്നങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നതിൽ കാണിക്കുന്ന സ്വാർത്ഥ മനോഭാവവും ശത്രുതയുമാണു്. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു വളരെയേറെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു നിവാരണം കാണാതെ അതാതിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ അവശേഷിക്കുന്നതു്. ഈ സ്വാർത്ഥമനോഭാവം സൌത്താഫ്രിക്കൻ പ്രശ്നത്തിലും മൊറോക്കോ–ടുണീഷ്യൻ പ്രശ്നത്തിലും എന്നുവേണ്ട എല്ലാററിലും തെളിഞ്ഞുകാണാവുന്നതാണു്. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഗവമ്മേണ്ടിന്നു തങ്ങളോടുള്ള അനുഭാവം നശിക്കുമെന്ന ഒരൊററ ഭീതിയാണു ബ്രിട്ടനെ ഇന്ത്യൻ പ്രമേയത്തിന്നും ധാർമ്മികപ്രചോദനത്തിന്നുമെതിരായി വോട്ടുചെയ്യുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. അതുപോലെ ടുനീഷ്യൻ—മൊറോക്കോ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ആംഗ്ലോ-അമേരിക്കൻ ശക്തികൾ ഫ്രാൻസിനെ നിരാശപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതിന്നും തങ്ങളോടുള്ള അനുകൂല മനോഭാവം പരിരക്ഷിക്കുന്നതിന്നുംവേണ്ടി ആ പ്രശ്നത്തിൽ ഫ്രാൻസിനെ അനുകൂലിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. എല്ലാററിന്നുമുപരിയായി യു. എൻ. ഓവിൽ അമേരിക്കക്കു ഇന്നു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭൂരിപക്ഷം പരിരക്ഷിക്കുന്നതിൽ അമേരിക്ക നിർബ്ബദ്ധയുമാണു്. ആ ഒരൊററക്കാരണംകൊണ്ടു മാത്രമാണു തങ്ങൾക്കെതിരായി നില്ക്കാനിടയുള്ള ജനകീയ ചൈനയുടെ പ്രാതിനിദ്ധ്യത്തെ അമേരിക്ക സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു എതിർക്കുന്നതു്. അടുത്തകാലത്തു നടന്ന ചില സംഭവഗതികൾ ഈ സംഗതികളെ സംശയാതീതമാംവണ്ണം നമുക്കു വെളിവാക്കിത്തരുന്നു. അമേരിക്കക്കു ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടിയ വല്ല പ്രമേയങ്ങളും അനന്തരകാലത്തു വിപരീതമായി അമേരിക്കതന്നെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽകൂടി അവരെ സ്ഥിരമായി അനുകൂലിക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സഹായമനുസരിച്ചു അവക്കു വീണ്ടും ഭൂരിപക്ഷം നേടുവാൻ സാധിക്കും. ഓരോ പ്രമേയം വരുന്തോറും ഈ പ്രമേയംമൂലം താന്താങ്ങളുടെ നിലപാടിന്നു എന്തെല്ലാം സംഭവിക്കുമെന്നതിന്നനുസരിച്ചിരിക്കും അതിൽ അവരെടുക്കുന്ന തീരുമാനം. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായാണു യു. എൻ. ഓവിലെത്തുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ തീരുമാനംകാണാതെ നീണ്ടു നീണ്ടു പോകുന്നതു.

പാക്കിസ്ഥാൻ പട്ടാളം കാശ്മീരിൽ കടന്നുകയ്യേററം നടത്തിയതിൽ ഇന്ത്യ കൊടുത്ത ആക്ഷേപം യു. എൻ. ഓവിൽ നിലവിലുള്ള അതേ

അവസരത്തിൽ വടക്കൻ കൊറിയ തെക്കൻകൊറിയയിൽ ആക്രമണം നടത്തിയതും അതിൽ അമേരിക്കയുടെ നിർബ്ബന്ധംമൂലം അവക്കു ഭൂരിപക്ഷമുള്ള യു. എൻ. ഓ വിൻെറ പേരിൽ അങ്ങോട്ടു സൈന്യത്തെ അയക്കുവാൻ അവക്കു സാധിച്ചതും മറെറാന്നുകൊണ്ടുമല്ല. ഇതിന്നെല്ലാം പുറമെ വല്ല കാരണംകൊണ്ടും യു. എൻ. ഓവിൻെറ തീരുമാനം തങ്ങൾക്കനുകൂലമല്ലെന്നു കാണുകയാണെങ്കിൽ തങ്ങൾ യു. എൻ. ഓവിൽനിന്നു അംഗത്വം വേർപെടുത്തുമെന്നുപോലും ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയെപ്പോലുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

മിക്ക രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വിദേശനയമില്ലെന്നുള്ളതു യു. എൻ. ഓവിൻെറ സ്വതന്ത്രമായ പ്രവത്തനത്തെ ദുസ്സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീക്കുന്നു. ആ വക രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഗ്രൂപ്പിൻെറ പാർശ്വവത്തികളായി നിലകൊള്ളുകയാണ്. അമേരിക്കയുടെ ഡോളർസഹായം മിക്കരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും സ്വതന്ത്രമായ ലോകവീക്ഷണത്തിന്നും വിദേശനയത്തിന്നും അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീക്കുന്നു. സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു അവശ്യം ആവശ്യമായ സ്വതന്ത്ര വിദേശനയവും ലോകവീക്ഷണവും എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും കൈക്കൊള്ളുകയാണെങ്കിൽ അതു ലോകസമാധാനത്തിന്നു ഏററവും സഹായകമായിത്തീരും.

ചതുശ്ശക്തികൾക്കു മാത്രം (അമേരിക്ക, ബ്രിട്ടൻ, റഷ്യ, ചൈന) അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള വീറേറാ അധികാരം തികച്ചും അന്യായവും, യു. എൻ. ഓവിൻെറ സ്വതന്ത്രമായ നടത്തിപ്പിന്നു വിരുദ്ധവുമാണ്. ആയുധശക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്ന സന്ധികളും കരാറുകളും അസ്ഥാനത്താവേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ യു. എൻ. ഓവിൻെറ ഇന്നത്തെ പ്രാതിനിദ്ധ്യവ്യവസ്ഥ ഏററവും അപരിഷ്കൃതവും വികലവുമാണ്. 8 ലക്ഷം ജനസംഖ്യയുള്ള നേപ്പാളിന്നു ഐക്യരാഷ്ട്ര അസംബ്ലിയിൽ ഒരു സ്ഥാനമനുവദിക്കുമ്പോൾ അതിൻെറ 437 ഇരട്ടി ജനസംഖ്യയുള്ള ഇന്ത്യക്കും 600 ഇരട്ടി ജനസംഖ്യയുള്ള ചൈനക്കും ഓരോ സ്ഥാനം മാത്രമാണ് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്. (ഒരേ ഒരു വോട്ടിന്നുള്ള അവകാശം.) യു. എൻ. ഓവിൽ വെച്ചു തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ശരിക്കു ജനകീയ പ്രാതിനിദ്ധ്യത്തിന്നും ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായത്തിന്നും നടക്കേണമെങ്കിൽ ജനസംഖ്യാനുപാതികമായവിധത്തിലാക്കി മാററണം അതിൻെറ പ്രാതിനിദ്ധ്യവ്യവസ്ഥ.

ചൈനാ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽനിന്നു ആട്ടിയോടിക്കപ്പെട്ടു, ഫോർമോസാദ്വീപിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന—അമേരിക്കൻ സായുധസഹായംകൊണ്ടു മാത്രം നിലനിന്നുവരുന്ന-ചിയാങ്ങ് കൈഷേക്കിൻെറ പ്രതിനിധിയാണു ഇന്നു 48 കോടി ജനതയുടെ പേരിൽ യു. എൻ. ഓവിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ അനീതി അവസാനിപ്പിച്ചു യു. എൻ. ഓവിൽ പുതിയ ജനകീയ ചൈനാഗവർമ്മെണ്ടിന്നു അതഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം അനുവദിക്കേണ്ടതാണു. അല്ലാതെ 48 കോടി ജനതയെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു ലോകസമാധാനസംരക്ഷണത്തിന്നുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന യു. എൻ. ഓവിന്നും വിജയപ്രദമായ പ്രവത്തനം സാദ്ധ്യമല്ല. അതിൻെറ നിലനില്പിന്നു യാതൊരത്ഥവുമില്ല. അധികാരത്തിലെത്തിച്ചേന്ന മാഗ്ഗം അക്രമപരമാണെന്ന ഒരൊററ കാരണംകൊണ്ടു മാത്രം ജനകീയ ചൈനയുടെ പ്രാതിനിദ്ധ്യത്തെ എതിക്കുന്ന അമേരിക്കയുടെ വാദം അത്ഥശൂന്യവും അസംബന്ധവുമാണ്. അമേരിക്കൻ സഹായത്താൽ വളൻവന്നതും ഏററവും ശക്തവും പരിഷ്കൃതവുമായിരുന്ന ചിയാങ്ങിൻെറ പട്ടാളത്തെ തോല്പിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ ജനസ്വാധീനവും പ്രാതിനിദ്ധ്യവും ലഭിച്ചതും ഒരു ഉറച്ച അടിസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയതും സ്വതന്ത്രവുമാണു പുതിയ ചൈനാഗവർമ്മെണ്ടു. അതിന്നു തീച്ചയായും യു. എൻ. ഓവിൽ പ്രാതിനിദ്ധ്യത്തിന്നഹതയുണ്ടു, യു. എൻ. ഓവിൽ പ്രാതിനിദ്ധ്യമുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങളെത്തന്നെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അവയിൽ സമാധാനപരമായ മാഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചതും അധികാരത്തി

ലെത്തിച്ചേൎന്നുമുയ രാഷ്ട്രങ്ങൾ എത്രയുണ്ടാകും? അമേരിക്കയും റഷ്യയുംതന്നെ ഏതു മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയായിരുന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചതും അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തതും? സ്വന്തം രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ഭൂതകാലചരിത്രത്തിലേക്കു എത്തിനോക്കുവാനുള്ള കരുത്തും വിവേകവും അമേരിക്കക്കില്ലാതെ പോയതല്ലെ അതിൻെറ കാരണം?

ഇതിനും പുറമെ യു. എൻ. ഓവിൻെറ തീരുമാനങ്ങൾ ഫലപ്രദമാംവണ്ണം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിന്നു ഇന്നു യാതൊരു മാൎഗ്ഗവുമില്ലെന്നതാണ് അതിൻെറ പരാജയത്തിന്നു ഇടവെക്കാവുന്ന മറെറാരു പ്രശ്നം. ഇതിന്നുവേണ്ടി യു. എൻ. ഓവിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിലും അതിൻെറ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിലുമുള്ള ഒരു ശക്തിമത്തായ സൈന്യം ആവശ്യമാണ്. മററു വൻശക്തികളെ വെല്ലുന്നതിന്നു യോഗ്യമായവിധത്തിലുള്ളതായിരിക്കണം അതിൻെറ സൈനികശക്തി.

എല്ലാററിനുമുപരിയായി മനുഷ്യത്വത്തിൻെറ അത്യഗാധതലത്തിൽനിന്നു മാത്രം ഉടലെടുക്കുന്ന സൌമനസ്യവും സഹകരണബോധവും നിസ്വാൎത്ഥതയുമാണാവശ്യം. അതിലുണ്ടാകുന്ന വിജയമായിരിക്കും സമാധാന സംസ്ഥാപനത്തിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യസംരക്ഷണത്തിന്നുമാവശ്യമായ പ്രാരംഭ വിജയത്തെ കുറിക്കുന്നത്.

ഇപ്രകാരം യു. എൻ. ഓവിനെ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തി, അതിൽ എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ജനസംഖ്യാനുപാതികമായ വിധത്തിൽ പ്രാതിനിധ്യമനുവദിച്ചു, അതിനെ വിജയത്തിൽനിന്നും വിജയത്തിലേക്കു നയിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടുപോകുവാനും, തന്മൂലം സൈനികശക്തിയുടെ ക്രമീകരണത്തിൽനിന്നും പടിപ്പടിയായി മുന്നോട്ടുപോയി രാഷ്ട്രങ്ങളെ നിരായുധീകരണത്തിലേക്കു നയിക്കുവാനും സാദ്ധ്യമാണ്. അതുവഴി സമാധാനപ്രേമികളുടെ ചിരാഭിലാഷമായ ലോകഗവൺമെണ്ടിലേക്കു വഴിതെളിയിച്ചാൽ ശാശ്വതമായ ലോകസമാധാനം നമുക്കു നേടാം.

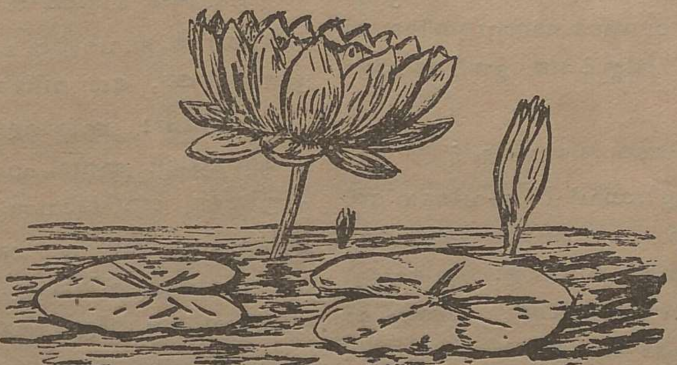

ചെറുകഥ

മക്കളില്ലാത്ത വിധവ

എം. നവീനചന്ദ്രൻ, ക്ലാസ്സ് II

"അപ്പോൾ നിങ്ങളൊരു വിധവയാണ്?" മേശപ്പുറത്ത് കൈയൂന്നിക്കൊണ്ടു മുഖമുയർത്തി വില്ലിജെയിംസ് ചോദിച്ചു.

"അതെ" മിസിസ്സ് ലില്ലിഡേവിഡ് സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"കുട്ടികളൊന്നുമില്ല, അല്ലേ"?

"ഇല്ല" അവൾ കയ്പുരസമുള്ള എന്തോ ഒന്നു ചവച്ചിറക്കുമ്പോലെ പ്രയാസപ്പെട്ടു പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

"ശരി വരുന്ന ശനിയാഴ്ച സിററി റജിസ്ട്രാപ്പീസിൽ വെച്ചുകാണണം. അവിടെവെച്ച് നമുക്ക് റജിസ്റ്റർവിവാഹം ചെയ്യാം." ഒരുദ്യോഗാർത്ഥിയോടുള്ള അഭിമുഖസംഭാഷണവേളയിലെ ഭാവത്തോടുകൂടിയാണ് മിസ്റ്റർ ജെയിസ് അവളോടതു പറഞ്ഞതു്.

"എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു പോകാം."

മിസിസ്സ് ലില്ലിഡേവിഡ് അവിടെനിന്നിറങ്ങി. ചിന്താമഗ്നയായി അവൾ മുഖംതാഴ്ത്തിയങ്ങനെ സാവധാനത്തിൽ നടന്നു. ഒരു വെള്ളിത്തിരയിലെന്നോണം പല പല രംഗങ്ങൾ അവളുടെ മനോമുകുരത്തിൽക്കൂടെ കടന്നുപോയി. ഏഴുകൊല്ലംമുമ്പായിരുന്നു—അവളുടെ ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ—ഒരു വിമാനത്താവളത്തിൽവെച്ചാണ് അവൾ റിച്ചാഡ് ഡേവിഡുമായി പരിചയപ്പെട്ടത്. ആ പരിചയം ഒടുവിൽ വിവാഹത്തിൽ കലാശിച്ചു. മാധുര്യമേറിയ ആ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിന്നു അവരുടെ പുത്രി ആനിയുടെ ജനനം മകുടംചാർത്തി. പക്ഷെ വിധിയുടെ വികൃതി അവരുടെ ആ സന്തോഷത്തെ തകിടം മറിച്ചു; ഒരു വിമാനാപകടത്തിൽ ആറുമാസംമുമ്പ് റിച്ചാർഡ് ഡേവിഡ് മരണമടഞ്ഞപ്പോൾ ആ അത്യാഹിതം ലില്ലിയെ രോഗശയ്യയിലേക്കു തള്ളിവിട്ടു. ആ നശിച്ച നാളുകളിലെല്ലാം അവളുടെ ഓമനപ്പുത്രിയുടെ സുന്ദരവദനം ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു അവൾക്കൊരാശ്വാസം നല്കിയത്. സുഖക്കേടുമാറിയെണീട്ടപ്പോൾ അവൾ തന്റെയും പുത്രിയുടേയും ഭാവി മുമ്പിൽ യാതൊരു താങ്ങും തണലുമില്ലാതെ തകർന്നുകിടക്കുന്നതാണ് കണ്ടതു്. അവൾ പല ജോലികളും അന്വേഷിച്ചു; ഒന്നും ശരിപ്പെട്ടില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരിക്കൽ പത്രത്തിൽ "മാട്രിമോണിയൽ" കോളത്തിൽ അവളൊരു പരസ്യം കണ്ടതു്. കുട്ടികളില്ലാത്ത, ഒരു വിധവയെ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന്. അതോ! അയാളൊരു ധനികനുമാണ്. താമസിച്ചില്ല: അവൾ ഹരജിയയച്ചു. തന്റെ പുത്രിയുടെ ഭാവിക്കുവേണ്ടി അവൾ എന്തിന്നും ഒരുക്കമായിരുന്നു. തനിക്കു മക്കളില്ലെന്നു പറയുവാനും അഥവാ വിവാഹം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ആനിയെ ഒരു ശിശുരക്ഷണകേന്ദ്രത്തിൽ ആരുമറിയാതെ ചേർക്കുവാനും അവൾ തയ്യാറായിരുന്നു.

ഒരു കാറിന്റെ ശബ്ദംകേട്ടു പെട്ടന്നവൾ ഉണർന്നു. വലിയൊരു കാറിൽ മിസ്റ്റർ ജെയിംസ് എങ്ങോട്ടോ പോവുകയാണ്. അയാൾ മദ്ധ്യവയസ്കനാണ്; വിധുരനും. കുട്ടികളുമില്ല. അവളുടെ കൊച്ചുവീട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ ആനിതന്നെ കാത്തുനില്ക്കുകയാണ്. അവൾ വിതുമ്പി വന്ന ഒരു

കരച്ചലോടെ ആനിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു മാറോടണച്ചു.

*　　*　　*　　*

*　　*　　*　　*

മിസിസ്സ് ലില്ലിഡേവിഡ് അങ്ങിനെ മിസിസ്സ് ലില്ലി ജെയിംസായി. ആരുമറിയാതെ ലില്ലി ആനിയെ ഒരു ക്രൂസ്തീയ ശിശുരക്ഷണ കേന്ദ്രത്തിൽ ചേർത്തിയിരിക്കയാണ്. തൻെറ സ്വന്തം ചിലവിലേക്കുള്ള പണത്തിൽനിന്നു് അവൾ ആനിയുടെ ചിലവിന്നു പണമയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ രണ്ടുമാസമായി അവൾ ആനിയെ കണ്ടിട്ട്. പോകുന്നത് വില്ലിയറിയാതെ വേണമല്ലൊ. മിസ്റ്റർ ജെയിംസിൻെറ മുറിയിൽ മേശപ്പുറത്ത് ആനിയുടെ പ്രായത്തിലുള്ള ഒരു കുട്ടിയുടെ ഫോട്ടോ ഇരിക്കുന്നതുകാണുമ്പോൾ എല്ലാം അവൾ ആനിയെപററി ഓർത്തുപോകാറുണ്ട്. വില്ലി അതിനെ സ്നേഹപൂർവ്വം നോക്കുന്നതും ചില ഞായറാഴ്ചകളിൽ നേരംവൈകി വീട്ടിൽ വരുന്നതും അവൾ കാണാറുണ്ട്. അവൾ ഒരിക്കൽ ചോദിച്ചു അതാരാണെന്നു്. അത് തൻെറ മരിച്ചുപോയ സഹോദരിയുടെ പുത്രിയാണെന്നു് വില്ല്യംസ് മറുപടി പറഞ്ഞു. ഒരു രാത്രി, ആനിക്ക് പനിയാണെന്നു അവൾ സ്വപ്നം കണ്ടു്. അവളുടെ ക്ഷമ തീരെനശിച്ചു. ആ പെററമ്മയുടെ ഹൃദയംനൊന്തു. പിറേറദിവസം— അന്ന് ഞായറാഴ്ചയാണ്— അവൾ ആനിയെക്കാണാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. സാധാരണ വില്ലി ജെയിംസ് പുറത്തേക്ക് ലില്ലിയെക്കൂട്ടാതെ പോകാറുണ്ടു്. അവൾ ആ സമയം നോക്കി ആനിയെക്കാണാൻ ഇറങ്ങി.

കൃത്യം 3 മണിക്ക് "ബോർഡിങ്ങ് ഹൌസി"ലെത്തി. ആനിയെക്കാണുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പരിചാരിക പതിവിൻപടി അവളെ സ്വീകരണമുറിയിലേക്ക് ആനയിച്ചു. ആനി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തൻെറ ഓമനയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അവൾ, കൊണ്ടുവന്ന കളിക്കോപ്പുകൾ ആനിക്ക് സമ്മാനിച്ചു. ആ കേന്ദ്ര ഉടമസ്ഥൻ വന്ന് അവളോടു് ആനിയെപററി സംസാരിച്ചു. അമ്മയെ പിരിഞ്ഞ സങ്കടം അറിയാത്തതു് ആനിക്ക് ഒരു പുതിയ കൂട്ടുകാരി ഉള്ളതുകൊണ്ടാണത്രെ. ഡെയിസി. തൻെറ കൂട്ടുകാരിയുടെ പേർകേട്ട ഉടനെ അവൾ ലില്ലിയെ പിടിച്ചുവലിച്ചു തുടങ്ങി. "വരൂ, ഡെയിസിയെ കാണിച്ചുതരാ"മെന്നു ശഠിച്ചുപറഞ്ഞു. അവളുടെ അച്ഛനും വന്നിട്ടുണ്ടുപോലും. നിർബ്ബന്ധം സഹിക്കവയ്യാതായപ്പോൾ അവൾ ആനിയെ അനുഗമിച്ചു. ഒരു മുറിയിൽനിന്നു ഒരു കളകളാരവം; ഒരു പുരുഷൻെറ ചിരിയും അതോടൊപ്പം.

ആനി "ഡെയിസി! എൻെറ അമ്മയിതാ" എന്നു ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു, വാതിൽ തുറന്നു.

"അതാ ആനി, അച്ഛാ!" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഡെയിസി അച്ഛൻെറ കഴുത്തിൽനിന്നു ഒരു കൈയ്യെടുത്തു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

ലില്ലിയുടെ ശരീരം മരവിച്ചുപോയി. അതെ! വാത്സല്യനിധിയായിരുന്ന ആ പിതാവ് വില്ലി ജെയിംസായിരുന്നു. തന്നെപോലെതന്നെ വില്ലിയും തൻെറ മകളെ ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കയാണെന്ന വാസ്തവം അവളെ സ്തംഭിപ്പിച്ചു.

"അമ്മേ! ഞാൻ ഈ പാവ ഡെയിസിക്ക് കൊടുത്തു."

"അച്ഛാ ഈ വണ്ടി ഞാൻ ആനിക്ക് കൊടുത്തു" എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു സഖികളുംകൂടി ഒച്ചയിടുന്നത് കേട്ട അവൾ ഉണർന്നു.

തരിച്ചിരുന്നുപോയ വില്ലി മെല്ലെ എണീററ് ഒരു വരണ്ട പുഞ്ചിരിയോടെ ലില്ലിയുടെ അടുത്തേക്ക് വന്ന് അവൾക്ക് ഹസ്തദാനംചെയ്തു്. "ലില്ലി, നാം രണ്ടുപേരും ഒരേ തോണിയിൽ യാത്രചെയ്യുന്നവരാണ്."

ആനിയേയും ഡേയിസിയേയും അവർ മാറിമാറി നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

ചങ്ങമ്പുഴയും പുരോഗമനസാഹിത്യവും

ടി. വി. കല്യാണിക്കുട്ടി, ക്ലാസ്സ് I

കലയ്ക്കു് അഥവാ സാഹിത്യത്തിന്നു് പലരും പല നിർവ്വചനങ്ങളും കൊടുത്തുകാണുന്നുണ്ടു്. 'വികാരത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണു് കല' എന്നു ഒരു കൂട്ടർ വാദിയ്ക്കുമ്പോൾ, 'ജീവിതത്തിന്റെ നഗ്നമായ ചിത്രീകരണമായിരിക്കേണമതു്'' എന്നു മറെറാരു കൂട്ടർ മുറവിളികൂട്ടുന്നു. 'കല പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കുള്ള മനുഷ്യവർഗ്ഗ പുരോഗമനത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കരണപദ്ധതികളിലൊന്നാണു്'' എന്നു് ടോൾസ്റ്റായിയും 'ജീവിതത്തിന്റെ താളക്രമത്തെ അന്വേഷിയ്ക്കലാണു് കല' എന്നു ഹെർബർട്ടു്റീഡും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യം വികാരത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണെന്നും, ജീവിതത്തിന്റെ നഗ്നമായ ചിത്രീകരണമാണു് സാഹിത്യകാരന്റെ കർത്തവ്യമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ നട്ടെല്ലായിരുന്നു, ചങ്ങമ്പുഴ. ജീവിതത്തിന്റെ യഥാതഥമായ "റിപ്പോർട്ടു്'' അല്പം സംഗീതം ചേർത്തു മധുരിപ്പിച്ചു, ബഹുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു് തന്റെ കർത്തവ്യം താൻ നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നു് അദ്ദേഹം അഭിമാനിച്ചു. സാമ്പത്തികാസമത്വത്തെക്കുറിച്ചും, സാമുദായികാസമത്വത്തെക്കുറിച്ചും ചങ്ങമ്പുഴ പാടിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടുള്ള കാര്യം? മഹാവ്യാധികൾ പിടിപെട്ടു കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഒരാളുടെ അടുത്തു ചെന്നു് "അയ്യോ, കഷ്ടം! നിങ്ങളെന്തു മഹാപാപിയാണു്, ഈ മഹാവ്യാധി മാറുകയില്ല, ഇതു ഭയങ്കരമാണു്, വേഗം മരിക്കുകയാണു് നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു്'' എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളതു്? സാമ്പത്തികമായും സാമുദായികമായും അധഃപതിച്ച ഒരു ജനസമൂഹത്തിന്റെ നേരെ,

"അരുതുകാണാനിതെന്തൊരു സംഭവം
ക്ഷണികലോകമേ, നീയെത്ര നിഷ്ഠുരം?''
—ആരാധകൻ.

"വരളുമിജ്ജീവനിനിയുമെത്രനാ-
ളിതുവിധം തേങ്ങിപ്പിടയണം?''
—തളിർത്തൊത്തുകൾ.

"പ്രളയമെങ്ങാ, പ്രളയം, അതിനക-
ത്തവനിതാണിടാനെന്തിത്രതാമസം?''

തുടങ്ങിയ കുറെ ചോദ്യങ്ങളെറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് കാര്യമെന്താണു്? ഇന്നത്തെ സമുദായം ദുഷിച്ചതാണു്, അതുകൊണ്ടു് വല്ല പ്രളയവും വന്നു ഇതിനെ നശിപ്പിക്കണം; എന്നിട്ടോ, ഇനി വരാൻ പോകുന്ന (പ്രളയത്തിന്നുശേഷം) തലമുറക്കാരുണ്ടല്ലോ, അവർ ഈ അനീതികൾക്കെല്ലാം പ്രതികാരവുംചെയ്യണം; അതാണു് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ "ഫിലോസഫി''!

'വാഴക്കുല'യിലേക്കു നോക്കൂ,

"ഇതിനൊക്കെ പ്രതികാരംചെയ്യാതടങ്ങുമോ
പതിതരെ, നിങ്ങൾതൻ പിൻമുറക്കാർ.''

പക്ഷെ ആരോടാണു് ഈ പ്രതികാരം ചെയ്യേണ്ടതു്? ചെന്നായ പണ്ടു വാദിച്ചപോലെ; 'നീയല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ അച്ഛൻ!''

"പുരോഗമനസാഹിത്യം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ കളരിയാണു്, അഭിമാനപൂർവ്വം നിങ്ങൾ ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിയ്ക്കുന്ന സാഹിത്യത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുക'' (സാഹിത്യചിന്തകൾ) എന്നു തന്റെ അനുയായികളോടായി ചങ്ങമ്പുഴ ഉപദേശിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു്

സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പ്രചാരവേല മാത്രമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്നു ഇതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, വെറും കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രചരണം മാത്രമാണ് കലയുടെ ഉദ്ദേശം എന്നു ചങ്ങമ്പുഴ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്നു തെററിപ്പോയിരിക്കുന്നു!

"പൊന്നും പണവും പ്രതാപവും മാത്രമാ-
ണെന്നും ഭരിപ്പതീ വിശ്വരംഗത്തിനെ."

—രമണൻ.

"കപടലോകത്തിലാത്മാർത്ഥമായൊരു
ഹൃദയമുണ്ടായതാണെൻ പരാജയം"

—ബാഷ്പാഞ്ജലി.

"സത്യവും ധർമ്മവും ത്യാഗവും രാഗവു-
മർത്ഥശൂന്യങ്ങളാമക്ഷരക്കെട്ടുകൾ
ഞാനവയെന്നിൽ പുലർത്തുവാൻനോക്കിയ
താണെനിക്കിന്നീ വിപത്തിനു കാരണം."

—സങ്കല്പകാന്തി.

മേലുദ്ധരിച്ച വരികൾ എഴുതുന്ന സമയത്തു, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ജന്മഭൂവും ഭൂലോകത്തിലെ സ്വർഗ്ഗവുമായ റഷ്യയും ഈ ലോകത്തിൽത്തന്നെയാണെന്നുള്ള വാസ്തവം കവി വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു!

മനുഷ്യസമുദായത്തിന്നു് അതിന്റേതായ ചില ദൂഷിച്ച വശങ്ങളുണ്ടു്; പണ്ടും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് പ്രതിവിധി നിർദ്ദേശിക്കുക, സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കർത്തവ്യമാണു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ 'പുരോഗമന'സാഹിത്യകാരന്മാർ ചെയ്യുന്നതോ? അവർ സമുദായത്തെ ചികിത്സിക്കുകയാണത്രെ! സമുദായത്തിന്റെ നാറുന്ന പുണ്ണുകളിൽ മരുന്നു വെച്ചുകെട്ടുകയാണുപോൽ! വാസ്തവത്തിൽ അവർ മരുന്നുവെച്ചുകെട്ടുകയല്ല, സമുദായത്തിന്റെ നാറുന്ന പുണ്ണുകൾ മാന്തി, കീറി ചോര തെറിപ്പിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടുള്ള ഫലമോ? ആ പുണ്ണുകൾ കൂടുതൽ പഴുത്തു് നാശമായിത്തീരുകയും! വിദ്വാൻ കെ. എസ്സ്. എഴുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞപോലെ "അല്ലയോ, വൈദ്യന്മാരെ, ആദ്യം താന്താങ്ങളുടെ രോഗത്തിന്നു് ചികിത്സിയ്ക്കുക, എന്നിട്ടാവാം മററുള്ളവരുടെ!"

സാഹിത്യം കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ഒരു കുളമല്ല, ഒഴുകുന്ന ഒരു മഹാനദിയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ പല തുറകളിലൂടേയും സാഹിത്യഗംഗ പ്രവഹിക്കട്ടെ, മാലിന്യങ്ങളും ദുർഗ്ഗന്ധങ്ങളും നിറഞ്ഞ എല്ലാ പരിതഃസ്ഥിതികളിലൂടേയും. പക്ഷെ, മഹാനദികൾ സമുദ്രത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യഗംഗകൾ ലക്ഷ്യത്തിലേ ചെന്നുലയിക്കാവൂ. അല്ലാതെ ആ ചുററുപാടുകളിൽതന്നെ കെട്ടിനിന്നു് സാമാന്യജനതയുടെ ആരോഗ്യത്തിന്നു് ഹാനിക്കിടയാക്കിത്തീർക്കരുതു്. ഇന്നത്തെ ചില കൊച്ചുകവികളുടെ കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോൾ, പണ്ടു് ഒരു തോൽപ്പെരുങ്കൊല്ലത്തി പറഞ്ഞതാണ് ഓർമ്മവരുന്നതു്, "ഞാൻ വന്നേപ്പിന്നെ ഇവിടുത്തെ നാററത്തിന്നു് തെല്ലൊരു പൊറുതി വന്നിട്ടുണ്ടു്" എന്നു്. മലീമസമായ ചുററുപാടുകളിൽ ജനിച്ചു ജീവിക്കുകാരണം നല്ലതും ചീത്തയും വേർതിരിച്ചു അറിയാനുള്ള വിശേഷബുദ്ധികൂടെ അവർക്കു നശിച്ചിരിക്കുന്നു.

പൊതുജനം കഴുതയാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു ലക്ഷ്യം മറന്നു കളിച്ചതാണ് ഈ കവിയുടെ പരാജയത്തിന്നു കാരണം. ദൌർബ്ബല്യങ്ങളുടെ മൂർത്തീകരണമായിരുന്നു, അദ്ദേഹം. നിരാശ—ഇതൊന്നു മാത്രമെ നാം ചങ്ങമ്പുഴകൃതികളിൽ കാണുന്നുള്ളു. ഇന്നത്തെ സമുദായത്തെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്നു പാടാനുണ്ടു്; പക്ഷെ അവർക്കു നിരാശയല്ലാതെ മററൊന്നും കാഴ്ചവെയ്ക്കാനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലില്ല. സ്വസമുദായത്തെ തന്റെ ജീവരക്തംകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്; പക്ഷെ ആ ചിത്രത്തിലെ അംഗിയായ രസം വെറും ഭീരുത്വമായിപ്പോയി!

ഭാഷാസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിലെ കൊള്ളിമീനായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴ. വികാരോജ്വലങ്ങളും ശ്രുതിമധുരങ്ങളുമായ നിരവധി കവിതകളുടെ ഉടമസ്ഥൻ എന്ന നിലയ്ക്കു് മലയാളി അദ്ദേഹത്തെ വിസ്മരിക്കയില്ല. ചങ്ങമ്പുഴയെ ഒരു ജനകീയ മഹാകവിയായി പൊക്കിപ്പിടിച്ചു് അന്ധമായി അനുകരിക്കുന്നവർക്കൊരു താക്കീതു് അതു മാത്രമാണ് ഈ ലേഖനോദ്ദേശം.

"ഇന്നത്തെ അന്താരാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയുടെ വിദേശനയം പുനരാലോചിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്?"

എൻ. പി. കുഞ്ഞിരാമൻ, ക്ലാസ്സ് I

യുഗയുഗാന്തരങ്ങളായി മനുഷ്യൻ പരിവൎത്തനത്തിൻേറയും പരിശോധനയുടേയും പരീക്ഷണത്തിൻേറയും ചൂളയിലൂടെ ശുദ്ധീകരിച്ചെടുത്ത നാഗരികത്വവും സംസ്കാരവും ഇന്നു് ലോകശക്തികളുടേയും ആററം—അണു—ഹൈഡ്രജൻ ബോമ്പുകളുടേയും മുമ്പിൽ ഒരു ചോദ്യമായി നിൽക്കുകയാണു്. ശാശ്വതസമാധാനം ഇന്നും ആകാശകുസുമംപോലെ അപാരതയിലല്ലാതെ യഥാൎത്ഥ ലോകത്തിൽ കണികാണ്മാൻ പോലുമില്ല. ലോകത്തിൻെറ കരളെരിയുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യ "ബ്ലോക്കു"കളുടേയും "ഗ്രൂപ്പ്"കളുടേയും കളിപ്പാവയാകാതെ സത്യത്തിലും നീതിയിലും ഉറച്ചുനിന്നു്, സമാധാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു വിദേശനയമാണു് തുടരേണ്ടത്.

"ആപൽക്കരമായ പൈശാചികഘട്ടത്തിലാണു് നാമിന്നു് എത്തിച്ചേൎന്നിരിക്കുന്നതു്. അത്യുഗ്രമായ സമരവേതാളം വിശ്വശാന്തിയെ ഒട്ടുമുക്കാലും കരണ്ടൊടുക്കിക്കഴിഞ്ഞു." ലോകയുദ്ധങ്ങൾ ഒന്നും രണ്ടും കഴിഞ്ഞു. ലോകപ്രശ്നങ്ങൾ അവസാനിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പുതുതായി പലതും പിറവിയെടുക്കുകകൂടി ഉണ്ടായി. ലോകചരിത്രം മാററി എഴുതപ്പെട്ടു. പ്രാബല്യവും പ്രതാപവുമുള്ള പല രാജ്യങ്ങളും പോയ്മറിഞ്ഞു. പുതുതായി പലതും ഉദയംകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സമാധാനത്തിനുമുള്ള ആശയും ആവേശവും ജനങ്ങളിൽ വളൎന്നുവന്നു. ഈ ഒരു പരിവൎത്തനഘട്ടത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലാണു് ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രയായതു്.

ഏതൊരു സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രത്തിനും സ്വകീയവും സ്വതന്ത്രവുമായ ആഭ്യന്തരവൈദേശികനയങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടിവരും. അനാദികാലം മുതൽ ഭാരതം ലോകചരിത്രത്തിൽ അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചുവെന്നുള്ളതു ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാൻ കഴിയാത്ത ഒരു പരമാൎത്ഥമാണു്. പക്ഷേ, ഒരേ ഒരു കൊടിക്കുകീഴിൽ ഭരണം, തികഞ്ഞ വ്യക്തിത്വത്തോടും ഉറച്ച നയപരിപാടികളോടുംകൂടി ലോകരംഗത്തു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു് ഇതാദ്യമായിട്ടാണു്.

ഇന്ത്യക്കു് സജീവവും സമൎത്ഥവും സനാതനവുമായ ഒരു വിദേശനയം ആവശ്യമാണു്. ലോകോത്തര വ്യക്തികളും ഐക്യരാഷ്ട്രാദി വിശ്വസംഘടനകളും അഹോരാത്രം പണിപ്പെട്ടിട്ടും പററെ പരാജയപ്പെട്ട പരശ്ശതം നൂലാമാല

പിടിച്ച കാൎയ്യങ്ങൾ ലോകത്തിന്നഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഏതാണ്ടു ഭൂഖണ്ഡത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽക്കിടക്കുന്ന ഭാരതത്തിനു് പൌരാണികകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ ഇതരരാജ്യങ്ങളുമായി ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധത്തിൽ ബന്ധം പുലൎത്തിപ്പോരേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടു്. ലോകത്തിൻെറ പൊതുമുതലിലേക്കു് കയ്യയച്ചു് അനൎഘസംഭാവനകൾ നല്കിയ ഭാരതത്തിനു് ഇന്നു് ഒററപ്പെട്ടു്, കേവലനിഷ്പക്ഷത പാലിക്കുകസാദ്ധ്യമല്ല.

ലോകം അതിൻെറ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു നിമിഷവും വൃഥാവിലാക്കില്ല. നിമിഷംപ്രതി മാറിമറിഞ്ഞു — സംഭവപരമ്പരകൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ആദൎശസ്ഥിരതയുടെ അഭാവത്തിൽ, കാലപ്രവാഹത്തിൽ തലയുയൎത്തി നില്ക്കാനാവാതെ, മുങ്ങിപ്പോവാൻ പല രാജ്യങ്ങൾക്കും ഇടയായിട്ടുണ്ടു്. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൻെറ പുതിയ കാൽവെപ്പിൽ ഈ വസ്തുത തികച്ചും ഓൎക്കേണ്ടതാണു്. സത്യത്തിലും നീതിയിലും അഹിംസയിലും ഉറച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു ഭൌതികരാഷ്ട്രമാണു് ഇന്ത്യ. (Secular democratic state.) ഇന്ത്യയുടെ ആഭ്യന്തരവൈദേശിക പ്രശ്നങ്ങളിലെല്ലാം ഇതു് സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുമെന്നാണു് വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്. ആശയവൈരുദ്ധ്യങ്ങളാൽ കലങ്ങിമറിഞ്ഞ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇന്ത്യ കൈക്കൊള്ളുന്ന നയം ലോകകാൎയ്യങ്ങളെ എങ്ങനെ സ്പൎശിക്കുമെന്നു് ചിന്തിക്കാം.

കൊറിയ.

1950 ജൂൺ 25-ാംനു- രാത്രി യു. എൻ ഓ. വിൻെറ പ്രത്യേകയോഗത്തിൽ ഇന്ത്യ കൈക്കൊണ്ട നയം വിദേശങ്ങളിൽ പല തെററിദ്ധാരണകളും ഉളവാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. കൊറിയയിലേക്കു് അടിയന്തരമായി ഐക്യരാഷ്ട്രസൈന്യങ്ങളെ അയക്കണമെന്ന പ്രമേയത്തിൽ ഇന്ത്യ നിഷ്പക്ഷതപാലിച്ചു. ആംഗ്ലോ-അമേരിക്കൻ കൂട്ടുകാൎക്കു് ഇതു് സ്വീകാൎയ്യമായില്ല. തുടൎന്നുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ, ഐക്യരാഷ്ട്രസൈന്യം 38-ാം സമാന്തരരേഖ കടക്കരുതെന്നും അവിടെവെച്ചു സന്ധിസംഭാഷണങ്ങൾക്കു് സൌകൎയ്യം കൂട്ടുമെന്നും, യുദ്ധം അവിടെവെച്ചു് നിൎത്താമെന്നുപോലും ഇന്ത്യ നിൎദ്ദേശിച്ചു. പക്ഷെ രണ്ടു കൊല്ലത്തിലധികം യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടും തീൎപ്പുവരാതെ, ഒരൎദ്ധരാത്രികൊണ്ടു പാസാക്കിയെടുത്ത പ്രമേയത്തിൻെറ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ ചരിത്രം ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഇല്ലാത്ത ഒരു കൊല്ലം നീണ്ടുനിന്ന "സന്ധിസംഭാഷണ"ങ്ങൾക്കോ 500 റാത്തൽ തൂക്കവും 7 അടി ഉയരവുമുള്ള കടലാസുകെട്ടുകൾക്കോ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നുള്ളതാണു് പരമാൎത്ഥം. ഇന്ത്യയുടെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ യുദ്ധം അവിടംകൊണ്ടവസാനിപ്പിക്കാമായിരുന്നെന്നു് ഇന്നു് അന്നെതിൎത്തവൎക്കു് തോന്നുന്നുണ്ടു്. ഇന്നു് ആയിരക്കണക്കിൽ ബന്ധനത്തിലാക്കപ്പെട്ട തടവുകാരുടെ പ്രശ്നം മറെറന്തിനും തടസ്സമായി നില്ക്കുന്നു. "സൂക്ഷ്മവശങ്ങളെ. പഠിച്ചും" "നന്മബോധത്തോടു"കൂടി ചിന്തിച്ചും ഇന്ത്യ യു. എൻ. ഓ.വിൻെറ രാഷ്ട്രീയകമ്മിററിയിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രമേയം സമാധാനവാഞ്ഛയുടെ പ്രതിനിദൎശനമല്ലാതെ മറെറാന്നല്ല. ഏററവും പ്രായോഗികവും പരിശോധിക്കപ്പെട്ടേടത്തോളം ഫലയോഗ്യവുമായ ഈ പ്രമേയം "ജനീവാ കൺവെൻഷ"ൻെറ വാലിന്മേൽ തൂങ്ങി എതിൎക്കുന്നതിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് സമാധാനത്തിനു് തിടുക്കം കുറയുമെന്നാണു്.

അതിമാരകമായ ആയുധങ്ങൾ കൊറിയയിൽ പ്രയോഗിച്ചതിനെതിരായി ഇന്ത്യ പ്രതിഷേധശബ്ദമുയൎത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കൊറിയയിലേക്കു് "ആംബുലൻസി"നെ അയച്ചതിനെ എതിൎത്തു, ഇന്ത്യയെ "സാമ്രാജ്യ മൂരാച്ചി"കളുടെ ചുമട്ടുതാങ്ങിയായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തീബോംബുകളേററു വെന്തുരുകുന്ന അല്പപ്രാണരായ സഹോദരന്മാരെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹമാണു് ഇന്ത്യ അതിൽ പ്രദൎശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ചൈന.

ഒരു സായുധവിപ്ലവത്തിനുശേഷം ചൈനയിൽ സ്ഥാപിതമായ കമ്യൂണിസ്റ്റു്ഭരണത്തെ അംഗീകരിക്കുവാൻ ആദ്യമായി മുന്നിട്ടിറങ്ങിയ രാജ്യം ഇന്ത്യയായിരുന്നു. യു. എൻ. ഓ. വിലും ലോകത്തിൻെറ എല്ലാ മൂലകളിലും ചുകപ്പു

ചൈനയുടെ അംഗീകരണത്തിനുവേണ്ടി ഇന്ത്യ വാദിച്ചു. തെക്കുകിഴക്കനേഷ്യയിലെ കുഴപ്പങ്ങൾക്കും സർവ്വോപരി കൊറിയയിലെ യുദ്ധത്തിനും തീർപ്പുകാണാൻ ചൈനയുടെ അംഗീകരണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു ഇന്ത്യ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. "ചത്ത ചൈനയുടെ പ്രേതത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണു്" ചിയാങ്ങ്കൈഷേക്കെന്നു വിളിച്ചോതുവാൻ ഇന്ത്യ മടിച്ചില്ല. 40 കോടിയിൽപരം ജനങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്ന നയമാണു് യു.എൻ.ഓ. ചൈനയെ അംഗീകരിക്കാത്തതിൽ കൈക്കൊള്ളുന്നതെന്നും ഇന്ത്യ ആക്ഷേപിച്ചു. ചൈനയെ "അക്രമിയായി" പ്രഖ്യാപിക്കാൻ കൊണ്ടുവന്ന പ്രമേയത്തെ ഇന്ത്യ എതിർത്തു. ചൈനയോടുള്ള സാമ്പത്തികോപരോധത്തെ അക്രമമായി കണക്കാക്കി ഏഷ്യയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ തെളിഞ്ഞുയരുന്ന ചൈനയോടു് നീതിപൂർവ്വകമായ നയമാണു് കൈക്കൊണ്ടതെന്നു ഇന്ത്യക്കു അഭിമാനിക്കാം.

ജപ്പാൻ.

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ആററംബോമ്പുകൊണ്ടു വറുത്തെടുക്കപ്പെട്ട ജപ്പാൻ ഇന്നും അമേരിക്കയുടെ ആശ്രിതരാജ്യമായി കഴിയുന്നു. 1951 സപ്തമ്പ്ര് 4-ാംനു- സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ സമ്മേളനത്തിലവതരിപ്പിച്ച ജാപ്പു സമാധാന ഉടമ്പടിയിൽ ഇന്ത്യ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായില്ല. അമേരിക്കൻപട്ടാളം ജപ്പാനിലുള്ളേടത്തോളം കാലം ജപ്പാനു സ്വതന്ത്രമായി ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴികയില്ലെന്നു ഇന്ത്യ ഉടമ്പടി നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസ്താവിച്ചു. മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തോളം കഷ്ടിച്ചു വലിപ്പമുള്ള ജപ്പാനിൽ 612 അമേരിക്കൻ യുദ്ധത്താവളങ്ങളുണ്ടു്. ജപ്പാന്റെമേലുള്ള ഈ അധികാരം അമേരിക്ക കയ്യൊഴിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സന്ധികൊണ്ടു ഒരു ഗുണവുമില്ലെന്നു ഇന്ത്യ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. 49 രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പിൻതുണയോടുകൂടി പാസ്സായ പ്രസ്തുതപ്രമേയം ജപ്പാന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് വഴിതെളിയിക്കുകയില്ലെന്നു ഇന്ത്യ കരുതി. മാത്രമല്ല, ജപ്പാനുമായി മറെറാരു പുതുസഖ്യത്തിലേപ്പെടാനും മടിച്ചില്ല. "പസഫിക്ക്പ്രദേശത്തു സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു നടപടി പൂർത്തിയായി" എന്ന അച്ചീസന്റെ സമാശ്വാസത്തിന്റെയും "ദൂരപൌരസ്ത്യദേശത്തു ഒരു പുതിയ യുദ്ധത്തിനുള്ള 'കരടു' തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞു" എന്ന ഗ്രോമിക്കോവിന്റെ ഊഹത്തിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഇന്ത്യ സ്വീകരിച്ച നയം അഭിലഷണീയമല്ലയോ?

പാക്കിസ്ഥാൻ—കാശ്മീർ.

വിഭജനാനന്തരമുണ്ടായ സംഭവപരമ്പരകൾ ഇന്ത്യയുടെ ആദർശസ്ഥിരതയെ ഉരച്ചുനോക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പാക്കിസ്ഥാന്റെ 'മുഷ്ടി' ചുരുട്ടലും 'ജിഹാദ്'വിളികളും ഒരു ഭാഗത്തു്, ആക്ഷേപസ്വരങ്ങളും അഖണ്ഡഹിന്തുസ്ഥാൻ വാദവും മറെറാരുഭാഗത്തു്. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ വേണ്ടിവന്നു ഇന്ത്യക്കു ഒരു നയം രൂപീകരിക്കാൻ. "യുദ്ധമില്ലാപ്രഖ്യാപന"ത്തിനും "നെഹറു-ലിയാക്കത്തലിഖാൻ സന്ധിക്കും" മുൻകയ്യെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചതു ഇന്ത്യയാണു്. പാക്കിസ്ഥാനോടു "പ്രീണന"നയം കൈക്കൊള്ളുന്നെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ടു്. പാക്കിസ്ഥാൻ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളോടു പെരുമാറുന്ന രീതി നമ്മെയെല്ലാം നിരാശരാക്കുന്നു. ആ നിരാശ തീജ്വാലയായി മാറുന്നതു പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരമാവുകയില്ലല്ലോ. മതേതര രാഷ്ട്രമായ ഇന്ത്യയും മതരാഷ്ട്രമായ പാക്കിസ്ഥാനും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച നികത്തേണ്ടതു യുദ്ധംകൊണ്ടല്ല. "സാമ്പത്തികോപരോധം"കൊണ്ടു പാക്കിസ്ഥാനെ മുട്ടുകുത്തിക്കത്തക്ക വിപുലമായ ബന്ധമൊന്നും ഇന്ത്യയ്ക്കായിട്ടില്ല. "കർശന"നയത്തിലുൾക്കൊണ്ടതെന്താണെന്നു ഇതുവരെ ആരും വ്യാഖ്യാനിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ല.

ശാശ്വതസമാധാനത്തിന്റെ കണ്ണിലെ കരടാണു് കാശ്മീർ. ഇന്ത്യയുടെ അതിർത്തിയുമായി 250ഉം പാക്കിസ്ഥാനുമായി 300ഉം നാഴിക അകലമുള്ളകാശ്മീരിൽ ഭൂരിപക്ഷം മുസ്ലീമീങ്ങളടങ്ങിയ 40ലക്ഷം ജനങ്ങൾ വസിക്കുന്നു. ഇന്നു കാശ്മീരിൽ ഇന്ത്യയുടേയും പാക്കിസ്ഥാന്റേയും സൈന്യങ്ങൾ സങ്കേതമുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓവൻഡിക്സനും, ഡോ:ഗ്രഹാമും പരാജയപ്പെട്ടതു് "അസൈനീകരണ"ത്തിലാണു്. ഇന്ത്യ കാശ്മീരികളോടും

യു. എൻ. ഓ. വിനോട്ടം ചെയ്ത വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ നിന്നു ഇളകാൻ ഒരുക്കമില്ല.

കാശ്മീരിൻെറ ഭാവി കാശ്മീരികളുടെ കയ്യിലാണ്. അതു തീർപ്പെടുത്തുവാനുള്ള—ജനഹിതപരിശോധന നടത്തുവാനുള്ള—സൌകര്യവും സന്ദർഭവും സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് ഇന്ത്യയുടേയും പാക്കിസ്ഥാൻേറയും ചുമതല. കൂടുതൽ യുക്തിയുക്തവും പ്രായോഗികവുമായ നയമാണ് ഇന്ത്യ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു്. പാക്കിസ്ഥാനുമായുള്ള ബന്ധം അഭിമാനാർഹമായ വിധത്തിൽ പുരോഗമിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സവ്യസനം രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ദഃ ആഫ്രിക്ക.

ഒരു രണ്ടാം കൊറിയയാണ് ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക. 85 ലക്ഷം ആഫ്രിക്കക്കാരും 15 ലക്ഷം ഇന്ത്യക്കാരും 25 ലക്ഷം സങ്കരവർഗ്ഗക്കാരും വെള്ളമേധാവിത്വത്തിൻെറ കനത്ത ചവിട്ടടികൾക്കിടയിൽക്കിടന്നു ചതയുകയാണ്. വർണ്ണവിഭജനം വെള്ളക്കാരനുവർത്തിച്ച കാടത്തങ്ങളിൽ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ആഫ്രിക്കയുടെ മണ്ണിൻെറ മക്കൾക്ക് പൊതുപാർക്കുകളോ, വായനശാലകളോ, വണ്ടിമുറികളോ നിയമം മൂലം ഉപയോഗിച്ചുകൂടെന്നുള്ളതാണ് ഇന്നത്തെ നില.

വെള്ളമേധാവിത്വത്തിൻെറ വെന്നിക്കൊടി പാറിക്കുന്ന മലാൻെറ മൃഗീയനയത്തെപ്പററി 1946 മുതൽ യു. എൻ. ഓ. ആലോചിക്കുന്നുണ്ടു്. യു.എൻ.ഓ.ചാർട്ടറിൽ ഒപ്പുവെച്ച ശുഭ്രമായ ത്രക്കരങ്ങൾ തന്നെയാണ് "അപ്പർതീഡും" "ഗ്രൂപ്പ് ഏരിയാസും" പാസ്സാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നു നരകിക്കുന്ന ഇന്ത്യക്കാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം വിസ്മൃതമാണോ? 1834-ൽ ഇംഗ്ലണ്ട് അടിമവ്യാപാരം നിർത്തിയതിനുശേഷം കൂലിപ്പണിക്കു ആളെ കിട്ടാഞ്ഞ സമയത്തു ഇന്ത്യാഗവമ്മേണ്ടുമായുള്ള കരാറിന്മേലാണ് ഇന്ത്യക്കാരെ ആഫ്രിക്കയിലേക്കു കടത്തിയതു്. ഇവരുടെ സന്താനങ്ങളാണു കരുത്ത തൊലിക്കാരായതിനാൽ ഇന്നു ആട്ടിപ്പായിക്കപ്പെടുന്നതു്. കുടിയേറിപ്പാർത്തവരെന്ന 'ലേബലൊ'ട്ടിച്ചു, ആഫ്രിക്കൻ പൌരത്വമനുവദിക്കാതെ ഇവരെ ഇന്ത്യയിലേക്കയക്കാൻ മലാൻ ഒരുമ്പെടുകയാണത്രെ.

ദ. ആഫ്രിക്കയിലെ മലാൻെറ ഈ നയം മനുഷ്യത്വത്തോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. ഇന്ത്യ ഗാന്ധിജിയുടെ കാലം മുതൽക്കേ ഇതിനു വേണ്ടി സമരംചെയ്തിട്ടുണ്ടു. യു.എൻ.ഓ.വിൽ പലപ്പോഴും ഇതിൻെറ പ്രതിദ്ധ്വനി ചെന്നടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യു.എൻ.ഓ. ദ. ആഫ്രിക്കൻ പ്രശ്നം ആലോചിക്കുന്നതു്, നിയമവിധേയമല്ലെന്നും അതു അന്യായമായി ദ. ആഫ്രിക്കയുടെ ആഭ്യന്തര കാര്യത്തിൽ കയ്യിടലാണെന്നും, അതിൻെറ ഫലം ആഫ്രിക്ക യു. എൻ. ഓ. വിട്ടൊഴിയലായിരിക്കുമെന്നും മലാൻ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നു. വർഗ്ഗവിവേചനത്തെക്കുറിച്ചന്വേഷിപ്പാൻ നിയുക്തനായ പ്രത്യേക കമ്മീഷനുപോലും പ്രവേശനമനുവദിക്കുകയില്ലെന്നു മലാൻ ഗവമ്മേണ്ടു വീരവാദം മുഴക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ എരിയുന്ന പ്രശ്നമാണ് ദ. ആഫ്രിക്ക. ഗാന്ധിജി ഉൽഘാടനംചെയ്തു് ലോകത്തിനു നൽകിയ അഹിംസാസിദ്ധാന്തമാണ് ആഫ്രിക്കക്കാർ ആയുധമായി എടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇന്ത്യയുടെ സഹായവും ഉപദേശവും അവർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്; അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

സിലോൺ.

തങ്ങളുടെ സ്വേദരക്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു സേചനംചെയ്തും പ്രാണവായു പരത്തിയും പ്രകൃതിസുന്ദരമായ നന്ദനോദ്യാനമാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ദാരിദ്ര്യത്തിൻെറ പടുകുഴിയിൽനിന്നു് സമൃദ്ധിയുടേ മാളികയിലേക്കു ഉയർത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള 8 ലക്ഷം ഭാരതസന്താനങ്ങളാണ് സിലോണിൽ, പൌരത്വമോ മനുഷ്യൻെറ മൌലികാവകാശമോ ഇല്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. ഇന്ത്യയുടെ സൌമ്യവാക്കുകൾ കേൾക്കാനോ, സിലോണിൻെറ മണ്ണിൽ പെററുവളന്ന അവക്കു പൌരാവകാശങ്ങളനുവദിക്കാനൊ സിലോൺ തയ്യാറില്ല. ഇന്ത്യയുടെ അപേക്ഷകളും ആക്ഷേപങ്ങളമെല്ലാം വനരോദനമായിരിക്കയാണ്. ഇന്ത്യ കൈക്കൊണ്ടു നില സമരംനടത്തുന്ന നേതാക്കൾക്കു ഉണർവും ഉന്മേഷവും വിശ്വാസവും നൽകി.

ജീവാപായങ്ങൾക്കും അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾക്കും സിലോൺ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കണമെന്നു ഇന്ത്യ താക്കീതുചെയ്തു.

വിദേശത്താവളം.

“പ്രീണനനയം” “സൌമ്യവാക്കു” ഇതെല്ലാം ഇന്ത്യ ഉപയോഗിച്ചതു് ഫ്രഞ്ചുകാരോടും പോർത്തുഗീസുകാരോടുമാണ്. നാലുകൊല്ലത്തിനു ശേഷം ഇന്നും വിദേശ കോളനികൾ ഇന്ത്യയിൽ നിലനില്ക്കുന്നതു ലജ്ജാവഹമാണ്. വിദേശകോളനികളിൽ നടക്കുന്ന അക്രമങ്ങളും നിരുത്തരവാദപരമായ പെരുമാററങ്ങളും ഒട്ടും പൊറുപ്പിച്ചുകൂടാ. ഇന്ത്യയുടെ സമാധാനമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടിയുള്ള സകല കഴിവും ഇതിന്നായി ചിലവഴിക്കേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

കോമൺവെൽത്ത് ബന്ധം, വിദേശവ്യാപാരം ഇവയെല്ലാം ഇന്ത്യ ഒന്നു പുനരാലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അനേകം കമ്പനികൾ ഇന്നും ഇന്ത്യയിലുണ്ട്. ആ വഴി എത്രയോ കോടി ക. ബ്രിട്ടൻ ഇന്നും ഇവിടെനിന്നു ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു.

ഇന്ത്യ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിൽക്കൂടി തന്റെ വ്യക്തിത്വം ലോകത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ “റിഹേഴ്സൽ” തിരുതകൃതിയായി നടക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ‘ബ്ലോക്കു’കളെയോ ‘ഗ്രൂപ്പു’കളെയോ ഗണ്യമാക്കാതെ ലോകസമാധാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു നയമാണ് ഇന്ത്യ രൂപീകരിക്കേണ്ടതു്. റഷ്യൻഗ്രൂപ്പോ, അമേരിക്കൻഗ്രൂപ്പോ എന്നുള്ളതല്ല നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. പിന്നെയോ? ശാശ്വതശാന്തിയും, ലോകസാഹോദര്യവുമായിരിക്കണം. ആററം—അണു—ഹൈഡ്റജൻബോംബുകൾക്കോ, കാലാൾ—വ്യോമ—നാവികസൈന്യങ്ങൾക്കോ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. “ഏകലോകത്തേയും ശാശ്വത സമാധാനത്തേയും പററി പ്രസംഗിക്കുകയും അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ സ്വകാര്യമായി ഡിപ്ലമസിയുടെ യന്ത്രശാലയിൽ വിഭജനത്തിനു വേണ്ടവാളിന്റെ വായ്ത്തലകൾ മൂർച്ചകൂട്ടുകയും അണുബോംബുകളുടെ അകത്തു ആഗ്നേയശക്തി അടിച്ചുകയററുകയും ചെയ്യുന്ന” മഹാശക്തികളുടെ സമാധാനമതത്തിൽ ഇന്ത്യ തന്റെ പരിപാവനമായ നാമം രജിസ്റ്റർചെയ്യുകയില്ലെന്നു തീർത്തും വിശ്വസിക്കാം.

MEMBERS OF THE SOCIAL SERVICE LEAGUE

COLLEGE DRAMATIC GROUP

ചെറുകഥ:

ചുമരുകൾ സാക്ഷിനിൽക്കുന്നു.

ഒ. ഭരതൻ, ക്ലാസ്സ് II

"താരേ!"

"അച്ഛാ!"

ആ വിളിയും അതിന്നുള്ള ഉത്തരവും എത്രയോ തവണ ചുററുമുള്ള ആ വെളുവെളുത്ത ചുമരുകൾ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ വിളിയുടെ നിഗൂഢതയിൽ അടങ്ങിയൊതുങ്ങിക്കിടപ്പുള്ള ഉദ്ദേശമെന്തെന്നും ആ ചുമരുകൾക്കറിയാം. ദീനമായ ആ സംഭാഷണങ്ങൾക്കു സാക്ഷിനില്ക്കാൻ ഇടവന്നതിൽ ആ ചുമരുകൾ സ്വയം ശപിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം! പക്ഷെ അവയെന്തു് ചെയ്യാനാണ്?

"താരേ!" ആ കൊച്ചുപെൺകിടാവിൻെറ കൈ തടവിക്കൊണ്ടു് പിതാവ് സാവധാനം അവളെ വിളിച്ചു.

"അച്ഛാ!" പിതാവിൻെറ മുഖത്തുനിന്നു കണ്ണുപറിക്കാതെ അവൾ വിളികേട്ടു. അവളുടെ നീലിച്ച നീണ്ട കണ്ണുകൾ കലങ്ങിയിരുന്നു; ആ തുടുത്ത കവിൾത്തടങ്ങൾ വിളറിയിരുന്നു; കറുത്ത പുരികങ്ങൾ വിറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു; ചോരച്ച ചുണ്ടുകൾ വരണ്ടുപോയിരുന്നു!

ആ പിതാവ് കുരച്ചുതുപ്പി. കട്ടകെട്ടിയ കഫം കലർന്ന ചോര! ജീവിതത്തിലെ സുഖവും സന്തോഷവുമെല്ലാം അയാളങ്ങിനെ കുരച്ചുതുപ്പുകയാണ്; ആയുസ്സിൻെറ ഓരോ ഭാഗവും ആ രക്തത്തിലലിഞ്ഞുചേർന്നിരുന്നു. ക്ഷയരോഗം അയാളുടെ ആരോഗ്യത്തെ കാർന്നുതിന്നുകയാണ്. കടുത്ത ക്ഷയരോഗം! ശാസ്ത്രത്തിൻെറ കഴിവുകളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ഭീകരതയോടെ അതയാളിൽ നൃത്തംചവിട്ടുകയാണ്!

ആരുടേയും കരളലിഞ്ഞുപോകും, ആ കുരയുടെ ശബ്ദം കാതുകളിലലതല്ലുമ്പോൾ! മുട്ടി മുട്ടി അയാൾ കുരക്കുകയാണ്; ക്ഷീണം സഹിക്കവയ്യാതെ അയാൾ കണ്ണു ചിമ്മും; ഒരു നിമിഷം മാത്രം—വീണ്ടും ആ ഭയങ്കരകുര; തുടർന്നു രക്തം തുപ്പലും! താരയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആ കുര ഭയങ്കരങ്ങളായ കോളിളക്കങ്ങളുണ്ടാക്കി. തൻെറ പിതാവ് അസഹനീയമായ ദുരിതങ്ങളനുഭവിക്കുകയാണ്; നിമിഷംതോറും അയാൾ ശ്മശാനത്തിലേക്കു നീങ്ങുകയാണ്. കടുത്ത അന്ധകാരം അവളുടെ ചുററുപാടും വ്യാപരിക്കുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി.

അയാളങ്ങിനെ രോഗശയ്യയിലായിട്ട് ഒന്നൊന്നര സംവത്സരങ്ങളായി. നിസ്സഹായനായി അയാൾ അസഹ്യമായ വേദനയോടെ അവിടെയങ്ങിനെ കിടന്നുഞെരുങ്ങുകയാണ്, കഴിഞ്ഞ കുറേ മാസങ്ങളായിട്ട്! അയാളുടെ നിത്യാവശ്യങ്ങൾ നിറവേററുവാൻ ഒരൊററ ജീവി മാത്രമേ ഉള്ളു. അയാൾക്കീലോകത്തിൽതന്നെ ഒരൊററ ആലംബമേ ഉള്ളു. അതയാൾ അതിരററു സ്നേഹിക്കുന്ന ആ കൊച്ചുപെൺകുരുന്നായിരുന്നു!

താര മാതൃശൂന്യയായിട്ട് ഏഴെട്ടു വത്സരം കഴിഞ്ഞു; ഇന്നവൾക്ക് പതിമൂന്ന് വയസ്സ് പ്രായമാണ്. ഒരു ചിററമ്മയുടെ വാത്സല്യഹീനമായ പെരുമാററം അവൾക്ക് സഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. അവൾക്കാരുടേയും അപ്രീതി സമ്പാദിക്കുവാൻ ഇന്നേവരെ ഇടയായിട്ടില്ല. അവളുടെ ഒരേ ഒരു സ്നേഹപാത്രം ആ പിതാവായിരുന്നു; ആയാളാണ് ഇന്ന് എഴുന്നേൽക്കാൻ വയ്യാതെ രോഗശയ്യയിൽ മലർന്നുകിടക്കുന്നതു്!

അവളതെങ്ങിനെ സഹിക്കും! അവളുടെ ഒരേ ഒരാലംബം അങ്ങനെ വേരററു കിടക്കുകയാണ്; അതെന്നാണ് പാടേ വീണുനശിക്കുക

എന്നവൾക്കറിവില്ല. അവളുടെ അമ്മയും, സോദരിയും, സോദരനും, അച്ഛനും എല്ലാം അയാൾ തന്നെയാണു്. അവൾക്കോർമ്മയുദിച്ച നാൾ തുടങ്ങി അവളെപ്പോററിവളർത്തിയതു് അയാളാണു്!

വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്ന കദനഭാരത്തോടെ അവൾ നാളുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുമ്പോഴായിരുന്നു അയാൾ അയാളുടെ ആ കഠിനമായ ആവശ്യം അറിയിച്ചതു്. അവൾ ഞെട്ടിപ്പോയി! ഇത്തരം ഒരാവശ്യം ആ പിതാവു് തൻെറ നേരെ വെച്ചുനീട്ടുമെന്നു് അവളോർത്തിരുന്നില്ല. അച്ഛൻ നിർദ്ദയനാണെന്നുകൂടി അവളോർത്തുപോയി. ആ ആവശ്യം കേട്ട നാൾ തുടങ്ങി അവൾ ശരിക്കുറങ്ങിയിട്ടില്ല; ശരിക്കുണ്ടിട്ടില്ല. കേവലം ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോപ്പോലെ അവളങ്ങിനെ ജീവിച്ചു.

അവൾ അവളുടെ അമ്മയെ സ്വപ്നം കണ്ടു; വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീ! ആ സ്ത്രീ അവളെ മാറോടുചേർത്തു പുൽകി; അവളുടെ തുടുത്ത കവിൾത്തടത്തിൽ ഉമ്മവെച്ചു; അവളുടെ ചുരുളൻമുടി കോതിയൊതുക്കി; മടിയിലിരുത്തി അവളെ കഥകൾ പറഞ്ഞു രസിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടു് ഒടുക്കം അവരും ആ ആവശ്യം തുറന്നടിച്ചു! അവൾ ഞെട്ടി പിൻമാറി. സങ്കടം സഹിക്കവയ്യാതെ അവൾ വിങ്ങിവിങ്ങിക്കരഞ്ഞു. ആർക്കുമവളോടു് സ്നേഹമില്ല; സ്വന്തം അച്ഛനും, പെററമ്മക്കുംകൂടി!

അവളോർത്തുനോക്കി. അവളുടെ പിതാവായിരുന്നു അവളെ പഠിപ്പിച്ചതു്. സ്കൂളുകളിൽ പോയി അവൾ പഠിച്ചിട്ടില്ല. മററുള്ളവരുമായി അവൾക്കു് അടുത്ത സമ്പർക്കമില്ല. ലോകത്തെപ്പററി അവൾക്കത്ര വലിയ വിവരമൊന്നുമില്ല. അവളെ പഠിപ്പിച്ചതും, കളിപ്പിച്ചതും എല്ലാം ആ പിതാവു്തന്നെ. ഒന്നായി അവരുണ്ണും; ഒന്നായ്ക്കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്യും. അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരൊററ കൂട്ടുകാരൻ ആ പിതാവായിരുന്നു.

ഒരു ഭൃത്യ രാവിലെ വന്നു ആഹാരം തയ്യാറാക്കും; വീടും പരിസരവും വൃത്തിയാക്കും; വസ്ത്രങ്ങളും മററും അലക്കും. ആ ഭൃത്യ നേരമിരുട്ടുന്നതുവരെ അവിടെയുണ്ടാകും. അവൾക്കുമുണ്ടൊരു കൊച്ചുവീടും, കുടുംബവും! അവിടെ പോകുവാനവൾക്കുമുണ്ടാഗ്രഹങ്ങൾ! താരയുടേയും, പിതാവിൻെറയും സകല ആവശ്യങ്ങളും നിറവേററിയതിനുശേഷം ആ സുശീലയായ വൃദ്ധ അവരുടെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോകും. പിന്നെ താരയും പിതാവും മാത്രമാണു് അവിടെ.

എത്രയേറെ വാത്സല്യത്തോടും, സന്തോഷത്തോടുംകൂടിയാണു് ആ പിതാവു് അവൾക്കു് പാഠങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരുന്നതു്. അവൾ കഴിഞ്ഞ കാലത്തെപ്പററി ഓർക്കാതെ ഓർത്തുപോയി. എത്രയേറെ ഉല്ലാസത്തോടും, മനോസുഖത്തോടുംകൂടിയാണു് അവരൊന്നായി ഊണു കഴിച്ചിരുന്നതു്; എത്രയേറെ മധുരസ്വപ്നങ്ങളുമായാണു് അവരൊന്നായി കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്നതു്! കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ വികാരഭരിതമായ ആ ഏടുകൾ അവളങ്ങിനെ മറിച്ചുനോക്കി. അതെല്ലാം ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ ഇന്നവൾക്കു് പൊട്ടിക്കരയണമെന്നു തോന്നുന്നു!

അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും ഒന്നു രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണീരുറന്നു തുടുത്ത കവിളത്തുകൂടെയൊഴുകി നിലത്തു വീണു പൊട്ടിച്ചിതറി. കാലുകൊണ്ടു് അവ്യക്തമായ ഏതോ ഒരു രൂപം വരച്ചു അവളങ്ങിനെ കുത്തിയിരുന്നു.

"അച്ഛാ! അച്ഛൻ എന്നോടു് പറയരുതു്; ഞാനനുഭവിക്കുന്ന വേദന അച്ഛനറിയുമെങ്കിൽ ...."

"താരേ! ഒരു പിതാവിൻെറ ഏററവും അന്ത്യമായ അഭിലാഷം സാധിപ്പിച്ചുതരുവാൻ നിനക്കു വയ്യെങ്കിൽ............"

"അച്ഛാ! അച്ഛൻെറ പേരിൽ എനിക്കതു് വയ്യാ!"

അയാൾ അവളുടെ കൈ തടവിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു; അയാൾക്കു് അവൾ നിഷേധസ്വരത്തിൽ ഉത്തരം നല്കിയതിൽ കോപം വന്നില്ല. അവളയാളുടെ ഓമനക്കിടാവാണു്. ആ പിതൃഹൃദയം അത്ര നിഷ്ഠുരമോ? അവളുടെ കൈ തടവുന്നതിൽ അയാളെന്തോ ആനന്ദം ദർശിച്ചു. ആ മുഖം ഏററവും ദയനീയമായിരുന്നു; അനുകമ്പാർഹമായിരുന്നു. വേദനയുടെ തീച്ചൂളയിലായിരുന്നു അപ്പോളയാൾ! പക്ഷെ ആനന്ദത്തി

ന്റെ നേരിയ അലകൾകൂടി ആ അന്തരീക്ഷത്തിലലതല്ലി. താരയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അത്രക്ക് സുഖപ്രദമായിരുന്നു.

“താരേ!” ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ ആ പിതാവ് പറഞ്ഞു “അന്നു നീ പറഞ്ഞില്ലേ എന്റെ ഏതാവശ്യവും നീ നിറവേററുമെന്നു്? നീ വാക്കു മാററുകയാണ്; താരചെയ്ത ശപഥത്തെപ്പററി ഒന്നോർത്തുനോക്കു!”

അവളോർത്തുനോക്കി. ഒന്നു രണ്ടാഴ്ചകൾക്കപ്പുറം അങ്ങിനെ ഒന്നു നടന്നു; അന്നവളുടെ അമ്മയുടെ ശ്രാദ്ധമായിരുന്നു. രാവിലെ എഴുന്നേററ മാതൃഭക്തയായ ആ കൊച്ചുബാലിക, കുളികഴിഞ്ഞു, വെളുത്തവസ്ത്രം ധരിച്ചു അവളുടെ അമ്മയുടെ ഫോട്ടോവിന്റെ മുമ്പിൽ വിനീതയായി മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥിച്ചു “രോഗശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന അച്ഛനെ രോഗവിമുക്തനാക്കണേ” എന്നു് അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ ഉദ്ദേശവും അവൾ അന്നു അമ്മയെ അറിയിച്ചു. ആ പടത്തിൽ അവളൊരു വെളുത്ത പൂമാലയർപ്പിച്ചു. അവളൊരു കൈത്തിരി അതിന്നു മുമ്പിൽ കത്തിച്ചുവെച്ചു. എന്നിട്ടു് നിർവ്വികാരയായി ഒരൊററ മിനുട്ടു് നിന്നു!

അപ്പോഴായിരുന്നു ആ ദീന ദീനമായ വിളി.

“താരേ!”

“അച്ഛാ!” അവളോടി അച്ഛന്റെ അരികിലെത്തി. അയാൾ ഛർദ്ദിക്കുകയായിരുന്നു! വയററിലുള്ള സകല സാധനങ്ങളും അയാൾ ഛർദ്ദിച്ചു! അയാൾ കിടന്നു ഞരങ്ങി. കുരച്ചുകുരച്ചു അയാൾ കുഴങ്ങി; ഇടക്ക് ഛർദ്ദിയും. കിടക്കയാകെ മലിനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പെട്ടെന്നവൾ മരുന്നുകുപ്പിയെടുത്തു് മരുന്നു അച്ഛന്റെ വായിലൊഴിച്ചുകൊടുത്തു അവൾ തീരെ ബോധശൂന്യയായിരുന്നു ആ അവസരത്തിൽ. ഒരു യന്ത്രമെന്നോണം എന്തോ ചെയ്യുക എന്നല്ലാതെ, ചെയ്യുന്നതു് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നില്ല. കുപ്പിയിലുള്ള മരുന്നു മുഴുവൻ തീർന്നു. അവളാലോചിച്ചിരുന്നേ ഇല്ല.

വീണ്ടും അയാൾ ഛർദ്ദിച്ചു; മരുന്നു മുഴുവൻ കിടക്കയിലും നിലത്തുമായി അയാൾ ഛർദ്ദിച്ചു!

മൂന്നുദിവസം കൊടുക്കേണ്ട മരുന്നായിരുന്നു അതു്. പിറേറദിവസത്തിന്റെ അടുത്ത ദിവസമേ ഡോക്ടർ വരികയുള്ളു! അവളുടെ തല കറങ്ങി. കസേലയിൽ കുമ്പിട്ടിരുന്നു മുഖംപൊത്തി അവൾ കരഞ്ഞു. വിധിയെ അവൾ സ്വയംശപിച്ചു! തണലേകുന്ന തരുതടം താഴെവീഴുവാൻ പോകുകയാണ്! അവളെന്തു് ചെയ്യും!!

മരണം ആ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ തങ്ങിനില്പുണ്ടെന്നു് അവളോർത്തുപോയി. ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായാലെന്നപോലെ അവൾ കിടുകിടെ വിറച്ചു. നാളതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തിൽ അവൾ ഏററവുമധികം വേദനയനുഭവിച്ച ദിവസവുമതായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്നു അന്ത്യം വരുത്തിയാലെന്തെന്നുകൂടി അവൾ വിചാരിച്ചു. പരിസരമാകെ അവളെ കുററപ്പെടുത്തുകയാണോ എന്നൊരുതോന്നൽ! കണ്ണിറുക്കിയടച്ചു അവളങ്ങിനെ ഇരുന്നു!

പെട്ടെന്നാരോ മുറിയിൽ കടന്നു വന്നു. ആ വൃദ്ധ പരിചാരികയായിരുന്നു അതു്. സ്നിദ്ധഹൃദയയായ ആ വൃദ്ധ അവളെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. സ്വന്തംമാതാവിന്റെ ശവമാടത്തിൽനിന്നു അവരൊരു വൃദ്ധയുടെ വേഷംധരിച്ചുവരികയാണോ എന്നുകൂടി താര സംശയിച്ചു! താര അവരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ശുഷ്കിച്ച ആ മാറത്തു് ഒരു പിഞ്ചുപൈതലെപ്പോലെ അവൾ ചേർന്നുനിന്നു. ഒരു മാതാവിന്റെ സ്നേഹമയമായ ആശ്ലേഷമല്ലാത്ത ആ ഓമലൊരു സ്വർഗ്ഗീയമായ നിർവൃതിയിൽ ലയിച്ചുമറന്നുപോയി. താരക്ക് അപ്പോഴെല്ലാം ഒരേ ഒരു വിചാരമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; അതു് തന്റെ അമ്മതന്നെയാണെന്നു്!

അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടി ബോധശൂന്യനായി കട്ടിലിൽകിടക്കുന്ന പിതാവിനെ എടുത്തു മാററിക്കിടത്തി. മുറിയെല്ലാം ആ വൃദ്ധ വൃത്തിയാക്കി. എന്നിട്ടു താരയെ അവൾ രാവിലത്തെ ചായ കുടിപ്പിച്ചു. അവളോടു് ഓരോ കാര്യങ്ങളെപ്പററിപ്പറഞ്ഞു, ചീകിക്കെട്ടാത്ത നനഞ്ഞമുടി കോതിയൊതുക്കി. അവളന്നു നല്ലവണ്ണം ഭക്ഷണം കഴിച്ചു; സ്വന്തം അമ്മനൽകുകയാണെന്ന പ്രതീതിയാണവൾക്കുണ്ടായതു്, ആ വൃദ്ധ അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ.

ആ വൃദ്ധ ഡോക്ടറെ വിളിക്കാൻ പുറത്തുപോയപ്പോൾ താര അച്ഛന്റെ അടുത്തുപോയിരുന്നു. ജനാലയിൽക്കൂടെ ശീതളവായു മെല്ലെയൊന്നൂതി. രോഗി സാവധാനം കണ്ണുതുറന്നു. താര അയാളുടെ നെററിതടവുകയായിരുന്നു.

“താരേ! ഞാനതികഠിനമായ വേദനയനുഭവിക്കുകയാണ്.”

താര ഒന്നുംതന്നെ പറഞ്ഞില്ല. അവൾക്കറിയാം അച്ഛന്റെ വേദന തീക്ഷ്ണമാണെന്ന്; അച്ഛന്റെ ശക്തി നാൾക്കുനാൾ ക്ഷയിച്ചുവരികയാണെന്നു! ക്രമാധികമായി അദ്ദേഹം തളരുകയാണ്; വിചാരവും, ക്ഷീണവും, രോഗവും അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ മട്ടിക്കുകയാണ്!

“എന്റെ ഈ വേദനപോകാൻ ഒരൊററ ഔഷധമേ ഉള്ളൂ.”

അയാൾ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അവൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അവൾ രോഗിയുടെ മുഖത്തുതന്നെ മിഴിച്ചുനോക്കി. വെറുമൊരു ബാലികയായ അവൾക്കെങ്ങിനെ പിതാവിന്റെ മനസ്സിന്റെ കോണിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച ആ ഉദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും?

“മകളെ! നിനക്കെന്നെ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?”

അവളെന്തു പറയാനാണ്? അയാളെയല്ലാതെ അവൾ പിന്നാരെ സഹായിക്കും? അവൾ സമ്മതസ്വരത്തിൽ തലയാട്ടി.

“നീ ശപഥം ചെയ്യണം, നിൻറമ്മയുടെ പേരിൽ, എന്നെ സഹായിക്കുമെന്ന്!’

“അച്ഛനെന്നെ വിശ്വാസമില്ലാതാവുകയാണ്” അവളയാളെ കുററപ്പെടുത്തി. ആ വാക്കുകളുടെ നിഗൂഢതയിലുള്ള ഉദ്ദേശം അവൾ മനസ്സിലാക്കിയില്ല! ഒരഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ ഉയർന്ന ശിഖരത്തിലാണ് താനെന്നതു് അവളറിഞ്ഞില്ല. എന്നാണതു പൊട്ടിത്തെറിക്കുകയെന്നും അതുകൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്നതെന്തെന്നും അവൾക്കൂഹിക്കാൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ല.

“അമ്മയുടെ പേരിൽ...............” വരാൻ പോകുന്നതെന്തെന്നറിയാതെ അവളതു് അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു്പോലെ പൂർണ്ണമാക്കി “.. ....അച്ഛനെ സഹായിക്കാം.”

ആ പിതാവിന്റെ വരണ്ട ചുണ്ടത്തു് ഒരു പുഞ്ചിരിമൊട്ടിട്ടു. അയാൾ വിചാരിച്ചു ആ കൊച്ചുപെണ്ണ് വാക്കുമാറുകയില്ലെന്നു്! തന്റെ ഏക സന്താനമല്ലേ? തന്നെപ്പോലെത്തന്നെയായിരിക്കുകയില്ലേ? പിന്നെ അമ്മയുടെ പേരിലല്ലേ ശപഥവും. നേരിയൊരു സന്തോഷം അയാളനുഭവിച്ചു.

എന്നിട്ട് അയാളാഹൃദയത്തിന്റെ പൂട്ടറ തുറക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയാണ്. എങ്ങിനെയാണ് തുടങ്ങേണ്ടതെന്ന് ഒരു നിമിഷം അയാൾ സംശയിച്ചു. ഒരുതരത്തിൽ അയാളതു് തുറന്നുകാട്ടി!

“ആ അലമാരയിലുണ്ട് ഒരു സാധനം, ഒരു ചെറിയ കൈത്തോക്ക്. അതിങ്ങെടുക്കൂ.” അവൾക്ക് കൈത്തോക്കിന്റെ ആവശ്യമെന്തെന്നു മനസ്സിലായില്ല. അതിനെപ്പററി എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടാവുമെന്നേ അവൾ വിചാരിച്ചുള്ളൂ! അവളലമാര തുറന്നു, ആ ചെറിയ കൈത്തോക്കെടുത്തു അച്ഛന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

വെടിവെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അവൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. പ്രിയപ്പെട്ട ഒരദ്ധ്യാപകൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതു ബുദ്ധിമതിയായ ഒരു ബാലിക ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുപോലെ അവളതു ശ്രദ്ധിച്ചു. അവളതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുവെന്നല്ലാതെ അതിന്നടിയിലൊതുങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കിയില്ല!

താരക്ക് ഇനിയും അർത്ഥം മനസ്സിലായില്ലെന്നു അയാൾക്കു തോന്നി. ജനാലയിൽക്കൂടെ ദൂരെയെങ്ങോ കണ്ണുപായിച്ചുകൊണ്ടു ആ പിതാവു പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു: “എന്റെ വേദന ശമിപ്പിക്കുവാൻ ഈ കൈത്തോക്കിന്നു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ.”

അവളാകെ ഞെട്ടി വിറച്ചുപോയി! ഈ ലോകത്തിലെ ഒരൊററ താങ്ങും തണലുമായ ആ പിതാവ് തന്നോടു പറയുകയാണ് അയാളെ വെടിവെച്ചുകൊല്ലുവാൻ! ജീവിതത്തിലെ എല്ലാവിധ സുഖങ്ങളുടേയും സങ്കേതസ്ഥാനമായ ആ പിതാവിന്റെ മാറത്തു വെടിയുണ്ട പൊഴിക്കുക! പാലുകൊടുത്തു വളർത്തിയ ആ മനുഷ്യന്റെ നെഞ്ഞത്തു ആ കുരുന്നു കരംകൊണ്ടു തീയുണ്ട പൊഴിക്കുക!

“അച്ഛാ!” അവൾ മുറിയിൽനിന്നും ഓടി.

ആ മാതാവിന്റെ ഫോട്ടോവിന്റെ മുമ്പിൽപോയി അവൾ മനംപൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. കയ്യിൽ കൈത്തോക്കും പിടിച്ചു അവളൊരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ എന്തെല്ലാമൊ ചെയ്തു! ലോകം മുഴുവൻ അവൾക്കെതിരാണെന്ന തോന്നൽ! തന്റെ അച്ഛൻ; തന്റെ അമ്മ; എല്ലാവരും അവൾക്കു എതിരു നില്ക്കുകതന്നെ!! ഒടുങ്ങാത്ത കഠനഭാരവുമായി അവൾ ഓരോ നിമിഷവും തള്ളിനീക്കി!

ആ വലിയ ആവശ്യം നിറവേററുക ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയായ അവൾക്കു കഴിയാത്തതായിരുന്നു! ഓരോ ഹൃദയസ്പന്ദനവും അവളെ വിലക്കി; "നിനക്കതു ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതാണ്!" ഓരോ തുള്ളി കണ്ണീരും അവളോടു മന്ത്രിച്ചു: "അരുത്; അതു ചെയ്യരുത്."

അകലെയുള്ള ഒരു മരക്കൊമ്പിലിരുന്നു ഒരു കൊച്ചുകിളി കരുണമായി പാടി. പരിസരമാകെ ആ പാട്ടിലലിഞ്ഞുചേർന്നു. ദൂരെയെങ്ങോ പറന്നുപോയ തള്ളപ്പക്ഷിയെ നിനച്ചു അതു കരയുകയായിരിക്കാൻ മതി. ശോകമയമായ ആ ഗാനനിർഝരി അവിടെയെല്ലാം നേരിയ അലകളുതിർത്ത് അന്തരീക്ഷത്തിലലിഞ്ഞുചേർന്നു.

"താരേ!" അയാളവളോടു കെഞ്ചി "ഞാനിങ്ങിനെ വേദനയനുഭവിച്ചു കിടക്കുന്നതു കാണുവാനാണ് നീ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്, അല്ലേ?"

അവൾക്കെന്തെല്ലാമോ തോന്നി! തന്റെ പിതാവു വേദനയനുഭവിക്കുന്നതു കാണുക അവൾക്കസഹനീയമാണ്. പക്ഷെ വിളറിയ ആ മാറത്തു വെടിയുണ്ടയേല്പിച്ചു തന്റെ ആശാകേന്ദ്രമെങ്ങിനെ തച്ചുപൊട്ടിക്കും? അച്ഛൻ പിടച്ചു മരിക്കുന്നതു താനെങ്ങിനെ നോക്കിക്കാണും?

"നീ നിന്നേയോ, എന്നേയോ കാര്യമായി കരുതുന്നത്?" പിതാവിന്റെ നിഷ്ഠുരണമായ ചോദ്യം.

അവളുടെ നെഞ്ചകം തകർന്നു. വേദനകൊണ്ടു അവൾ പുളച്ചുപോയി! സഹിക്കവെയ്യാത്ത മനോവേദന. തന്റെ ജീവിതം തകർന്നു തരിപ്പണമാകാത്തതെന്തേ എന്നു അവൾ ഈശ്വരനെ പഴിച്ചു.

"അമ്മയുടെ പേരിലുള്ള നിന്റെ ശപഥം—"

"അച്ഛാ!" ആ വിളിമാത്രം അന്തരീക്ഷത്തിലലിഞ്ഞുചേർന്നു!

അവൾ തികച്ചും ഒരു ഭ്രാന്തിയായി! അല്ല, ആ പിതാവു അവളെ ഭ്രാന്തിയാക്കി. കേവലം പതിമൂന്നു വയസ്സുള്ള ആ കൊച്ചുപെണ്ണു ചുററുപാടുകളെ മറന്നു. തല വട്ടംകറങ്ങുകയാണ്; നിമിഷത്തിൽ നൂറുപ്രാവശ്യമല്ല ആയിരംപ്രാവശ്യം. ചീകിവെച്ച മുടിയെല്ലാം അവൾ പിരിച്ചിട്ടു. വികാരവിചാരങ്ങൾ അവളെ വിട്ടകന്നു. അവൾക്കു ജീവിക്കണമെന്നാശയുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അതെല്ലാം വ്യർത്ഥമാണെന്നു അവൾക്കു മനസ്സിലായി.

മുമ്പിൽ അവൾ വേദനകൊണ്ടു വലയുന്ന അച്ഛനെ മാത്രം കണ്ടു. അദ്ദേഹം കുരച്ചു കുരച്ചു മരിക്കുകയാണ്. മൃത്യു അവരുടെ ഏററവുമടുത്തുതന്നെ താവളമുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവൾക്കു സകലതിനേയും ജയിക്കണം; എല്ലാവിധ ശക്തികളേയും.

അടുത്ത മുറിയിലേക്കു അവളോടി. അവിടെയാണവൾ ആ കൈത്തോക്കു ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്നതു. അതെടുത്തവൾ നിറച്ചു. അമ്മയുടെ ഫോട്ടോവിന്റെ മുമ്പിൽപോയി അവളൊരുനിമിഷം നിന്നു. അവളുടെ കൈവിരലുകളൊന്നനങ്ങി.

"ഠോ!" ആ പളുങ്ക്ചില്ലിട്ടു സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച ഫോട്ടോ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു വീണു. അടുത്ത മുറിയിൽനിന്നു ഒച്ചകേട്ട് അച്ഛൻ നിലവിളിച്ചു; കിടക്കയിൽനിന്നും അയാൾ നിലത്തേക്കു കമിഴ്ന്നടിച്ചു വീണു!

"അച്ഛാ"

അവളച്ഛന്റെ അടുത്തോടിയെത്തി. അയാൾ രണ്ടു കൈയ്യും പൊക്കി വ്യക്തമായ സ്വരത്തിൽ എന്തോ ആജ്ഞാപിച്ചു.

ഒരു നിമിഷം!

രണ്ടു നിമിഷം!!

മൂന്നു നിമിഷം!!!

വെടി പൊട്ടി.

"താരേ!" ആ പിതാവ് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ഒന്നു പിടച്ചു; പിന്നെ നിശ്ചലനായി നിശ്ശബ്ദനായി കിടന്നു.

മൂന്നാമതൊരിക്കൽകൂടി വെടിപൊട്ടി!

"അച്ഛാ!" അവളെന്നന്നേക്കുമായി, വീണുകിടക്കുന്ന ആ വൃദ്ധപിതാവിന്റെ നെഞ്ചത്തു കമിഴ്ന്നടിച്ചു വീണു.

ആ ചുമരുകൾ മാത്രം സാക്ഷിനിന്നു!

ശ്രീ ഉരുപുണ്യകാവ് ക്ഷേത്രം

വാസുദേവൻ നമ്പീശൻ സി. യം., ക്ലാസ്സ് I.

മലയാളബ്രാഹ്മണൎക്കു പരശുരാമൻ ദാനം ചെയ്ത ഒരു ഭൂഭാഗമാണു് കേരളമെന്നു പുരാണം ഘോഷിക്കുന്നു ഈ ഭൂഭാഗത്തെ കടലാക്രമണത്തിൽനിന്നു സുരക്ഷിതമാക്കുവാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം നൂററെട്ടു ദുൎഗ്ഗാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. അവയിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നത്രെ ശ്രീഉരുപുണ്യകാവുക്ഷേത്രം.

പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം കേരളത്തിന്റെ ദക്ഷിണാൎദ്ധഖണ്ഡത്തിൽ പന്തലായിനിക്കും തിക്കോടിക്കും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള കടൽത്തീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെയും പരിസരങ്ങളുടേയും മൂന്നു ഭാഗം കടലും ഒരു ഭാഗം മലയുമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. കുന്നിന്റെ അടിഭാഗത്തായി ക്ഷേത്രത്തോടു തൊട്ടുകൊണ്ടു ഒരു നാഗക്കോട്ടയും തെക്കുഭാഗത്തായി ക്ഷേത്രക്കുളവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. നാഗക്കോട്ടയിൽ അഞ്ചു തലയുള്ള സൎപ്പങ്ങൾകൂടിയുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അവ ആരേയും ഉപദ്രവിച്ചതായി കേട്ടിട്ടില്ല. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുമ്പിലായി ഒരു ചെമ്പകമരവുമുണ്ടു്. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പിറകിലായി ഒരു മലയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ മലയ്ക്കും കടലിന്നുമിടയിലുള്ള ഈ സ്ഥലം അജ്ഞാതമായ ഏതോ ഒരു പഴമയുടെ മഹത്വം മൌനഭാഷയിൽ വിളിച്ചോതുംപോലെ തോന്നിപ്പോകും.

കടലിനോടു വളരെ സാമീപ്യമുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രമാണിതു്. ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നുള്ള ഗോപുരം കടൽപ്പുറത്താണവസാനിക്കുന്നതു്. അവിടേയും ഒരു വിചിത്രകാഴ്ചയുണ്ടു്. ഗോപുരത്തിന്റെ ഇടത്തുഭാഗത്തെല്ലാം ഭയങ്കരാകൃതിയുള്ള കൂട്ടപ്പാറകളും വലത്തുഭാഗമെല്ലാം വെറും മണലുമാകുന്നു. ചില സമയങ്ങളിൽ ഗോപുരപ്പടവുകളുടെ മീതെയും മണൽ വന്നു നിറയാറുണ്ടു്. ചില അയൽവാസികൾ ഈ കടപ്പുറത്തുനിന്നു മണലും പാറകളും എടുത്തു തങ്ങളുടെ പറമ്പിലേക്കുപയോഗിക്കായ്യു്യില്ല. അപ്പോൾ കടൽ ഉള്ളോട്ടുകടന്നു അവരെ ഇരട്ടി നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതും അസാധാരണമല്ല. ചില സമയങ്ങളിൽ തെങ്ങു മുതലായ ഫലവൃക്ഷങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കാറുണ്ടു്. അപ്പോൾ അവർ ദേവിക്കു നേർച്ചനേരുകയും കടൽ പിന്മാറുകയും ചെയ്യുക പതിവാണു്.

ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങളിൽ ഒട്ടധികം തീൎത്ഥങ്ങളുണ്ടു്. അമാവാസികാലങ്ങളിൽ കടൽസ്നാനത്തിന്നു വരുന്ന ജനങ്ങൾ ഈ തീൎത്ഥജലത്തിലാറാടാറുണ്ടു്. ക്ഷേത്രോപയോഗത്തിന്നായും ഈ ജലംതന്നെയാണുപയോഗിക്കാറുള്ളതു്.

ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു പിതൃകൎമ്മം നടത്താൻ വളരെ ആളുകൾ വരികപതിവാണു്. സാധാരണ, വടക്കുനിന്നുത്ഭവിച്ചു തെക്കോട്ടൊഴുകുന്ന ജലപ്രവാഹങ്ങളുടെ മുഖങ്ങളാണു് പിതൃകൎമ്മത്തിന്നു പററിയ സ്ഥാനങ്ങൾ. ഇവിടെ അങ്ങനെയുള്ള കൊച്ചരുവികളുടെ മുഖത്താണു് ക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ആയതിനാൽ കൎക്കിടകം, തുലാം എന്നീ മാസങ്ങളിൽ അനേക ജനങ്ങൾ ഇവിടെ വെച്ചു പിതൃകൎമ്മങ്ങൾ നടത്തിപ്പോകുന്നു.

ഇനി 'ഉരുപുണ്യകാവു്' എന്ന നാമത്തിന്റെ ഔചിത്യത്തെക്കുറിച്ചും രണ്ടു വാക്കു പറയാം. ഉരുപുണ്യകാവു്—പുണ്യം ഒരുക്കൂട്ടിവച്ച കാവു് എന്നൎത്ഥം. പുണ്യം ഇവിടെ ഒരുക്കൂട്ടിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ ഭജിക്കുന്നവൎക്കെല്ലാം ദേവിയാൽ പുണ്യം ദാനംചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നാണു് വിശ്വാസം.

നമുക്കിനി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഭൂതകാലചരിത്രത്തിലേക്കൊന്നു് സിംഹാവലോകനംചെയ്യാം.

പരശുരാമൻ ഇവിടെ ഒരു ശിലാപ്രതിഷ്ഠ മാത്രമെ കഴിച്ചിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ കുറച്ചുകാലത്തിന്നകം ഇവിടുത്തെ നിവാസികൾ ദേവീവിഗ്രഹത്തിന്നു ചുററും ഒരു തറ പണിയിച്ചു. പിന്നീടു ഒന്നുരണ്ടു ശതാബ്ദത്തിന്നുള്ളിൽ ഈ ഭൂഭാഗം മുഴുവനും സാമൂതിരി രാജാവിൻെറ അധികാരപരിധിയിൽ പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഈ ദേവീവിഗ്രഹത്തിന്നു ഒരു കോവിൽ പണിയുകയും ക്ഷേത്രകാര്യ്യങ്ങൾ നടത്താൻ കുറെ സ്വത്തുക്കൾ നീക്കിവെക്കുകയും ചെയ്തു. അല്പകാലത്തിന്നിടയിൽ ക്ഷേത്രവും അതിലുള്ള സ്വത്തുക്കളും ഒരു നമ്പീശകുടുംബത്തിന്നു കിട്ടി. അവർ ദേവിയെ തങ്ങളുടെ മൂലപ്പരദേവതയായി വിചാരിച്ചു. ക്ഷേത്രകാര്യ്യങ്ങൾ നന്നായി നടത്തിവന്നു. ഇന്നും ആ നമ്പീശസമുദായമാണു് ക്ഷേത്രകാര്യ്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതു.

ഈ ക്ഷേത്രത്തെപററി ഒരൈതിഹ്യമുണ്ടു്. പരശുരാമൻ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ സ്ഥാപകനാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ടിപ്പുവിൻെറ കലാപകാലത്തു ഇവിടെ ക്ഷേത്രപ്പണി പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ടിപ്പു തൻെറ യാത്രയിൽ ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ ബിംബത്തെ വെടിവെച്ചു പരുക്കേല്പിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ ബിംബത്തിൻെറ തല തീരെ ചിതറിപ്പോയി. ഇപ്പോഴും ആ ബിംബത്തിന്മേൽതന്നെയാണു സങ്കല്പം. ഏകദേശം ഒരു ശതാബ്ദം മുമ്പു അന്നുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷേത്രമൂരാളൻ ഈ ബിംബത്തെ മാറേറണ്ടതിനെപററി ആലോചിച്ചിരുന്നു. പുതിയ ബിംബം കൊത്തിയശേഷം പ്രശ്നംവെച്ചു നോക്കി. പരശുരാമനുള്ളത്ര മനശ്ശക്തിയുള്ളവക്കു മാത്രമെ ബിംബം മാററുവാൻ അധികാരമുള്ളുവെന്നായിരുന്നു പ്രശ്നഫലം. അതിനാൽ അദ്ദേഹം തൻെറ ആലോചന പിൻവലിച്ചു.

ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദുർഗ്ഗാദേവിക്കു പുറമെ ശാസ്താവു്, ഗണപതി, രക്ഷസ്സു് എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഉപദേവികളുമുണ്ടു്. അവയെപ്പററിയും ചില ഐതിഹ്യങ്ങളുണ്ടു്. വിസ്തരഭയത്താൽ ചുരുക്കുന്നു.

അങ്ങിനെ ഐശ്വര്യ്യസമ്പത്സമൃദ്ധമായ കേരളത്തിൻെറ ഒരു മൂലയിൽ ഭക്തജനങ്ങൾക്കു മുക്തിനൽകിക്കൊണ്ടും പൌരജനങ്ങളെ കടലാക്രമണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും പ്രകൃതിരമണീയമായ ആ ക്ഷേത്രം ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു.

മലയാളത്തിന്റെ കഥാകൃത്ത്.

ചന്ദ്രശേഖരൻ, സി., ക്ലാസ്സ് II

പാവപ്പെട്ടവന്റെ കണ്ണുനീർ കാണുമ്പോൾ, അവന്റെ മനുഷ്യത്വം നിഷേധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതിന്നെതിരായി പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന ഒരു ഭാവനയുണ്ടു്; അവയ്ക്കെല്ലാമെതിരായി പടവാൾ വീശുന്ന ഒരു തൂലികയുണ്ടു് കേരളത്തിനു. ആ തൂലികയുടെ കർത്താവാണു ശ്രീമാൻ പൊൻകുന്നം വർക്കി. കേരളീയ സഹൃദയ ലോകത്തിനു സുപരിചിതമായ ആ തൂലികാനാമത്തിനു പ്രാധാന്യംവഹിക്കുന്ന ആ യുവകാഥികൻ മലനാട്ടിന്റെ മണ്ണിൽനിന്നു പ്രചോദനമുൾക്കൊള്ളുന്നു. കേരളത്തിലെ പിടയുന്ന മനുഷ്യത്വത്തെ സാന്ത്വനംചെയ്യുവാൻ കലാവിരുതുററ ആ കരങ്ങൾ ബദ്ധപ്പെടുന്നു.

"സൌഭാഗ്യം അവസാനിക്കുന്നിടത്തുവെച്ചു ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നു" എന്നു വർക്കി പറയുന്നു. അതെ, സൌഭാഗ്യസ്പർശമേല്ക്കാത്ത ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിന്റെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകളാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികച്ച കഥാസമാഹാരങ്ങളിൽനിന്നു നാം കേൾക്കുന്നതു്. മലനാട്ടിന്റെ മലമൂടുകളിൽ സ്പന്ദിക്കുന്ന മനുഷ്യത്വം ആ 'വികാരസദന'ത്തിന്റെ "അണിയറയിൽ" "ഹൃദയനാദ"ങ്ങളുയർത്തുന്ന "ഒരന്തിത്തിരി" കത്തിച്ചു. അവിടത്തെ "ഏഴകളുടെ" ഇരുളടഞ്ഞ ജീവിതത്തിലേക്കു അദ്ദേഹം വെളിച്ചംവീശുന്നു. ആ മങ്ങിയ "നാട്ടുവെളിച്ച"ത്തിൽ നിങ്ങളവരെയൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കു.

പൌരോഹിത്യത്തിന്റെ ലജ്ജാവഹമായ "കുതിരകയററത്താൽ" വീർപ്പുമുട്ടുന്ന മതവിശ്വാസികൾ സ്വശരീരത്തിൽനിന്നു ഒഴുകിവീണ വിയർപ്പുതുള്ളികളുടെ സർവ്വസംഭാവനയും സ്വന്തം ജീവരക്തം വാററി വാർത്തെടുത്ത സമ്പാദ്യസർവ്വസ്വവും രക്ഷാകർത്താവായ മേലാളനു് "തിരുമുൽക്കാഴ്ച"വെച്ചു പട്ടിണിപ്പുട്ടടയിൽ വെന്തെരിയുന്ന കർഷകർ, എല്ലാം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട തൊഴിലാളി സഖാക്കൾ. അങ്ങിനെ പോകുന്നു ആ അവശലക്ഷങ്ങളുടെ എണ്ണമററ പംക്തി! ഇവരാരും നമുക്കു അപരിചിതരല്ല. നമ്മോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നവരാണു്. പല അപൂർണ്ണതകളും അവർക്കുണ്ടു്. പക്ഷെ, നമ്മുടെ കഥാകൃത്തു് അതിലത്ഭുതപ്പെടുന്നില്ല. അതിനെ അപഹസിക്കുന്നില്ല. സഹാനുഭൂതി നിറഞ്ഞ ആ ഹൃദയം സ്നേഹമയമായ വാക്കുകളിൽ അവർക്കു 'നിവേദന'ങ്ങളയക്കുക മാത്രമെ ചെയ്യുന്നുള്ളു. അതോടൊപ്പംതന്നെ അവരിലറിയപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന പൂർണ്ണതകൾ, മറെറങ്ങും കാണാത്ത മഹത്വങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചു അതിന്റെ മുമ്പിൽ തൊഴുകയ്യർപ്പിക്കുവാൻ ആ മഹാമനസ്കൻ മടിക്കുന്നില്ല. പട്ടിണിയുടെയും നിസ്സഹായതയുടേയും ചളിക്കുണ്ടിൽനിന്നു മൊട്ടിടുന്ന, നിറപ്പകിട്ടില്ലെങ്കിലും, കളങ്കമേശാത്ത ആ ഹൃദയകുഡുംബങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന 'ആരാമ'ത്തിന്റെ മുമ്പിലാണു്, മറെറങ്ങും കുനിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ആ ശിരസ്സു താനെ കുനിഞ്ഞുപോകുന്നതു്.

നിങ്ങളദ്ദേഹത്തെ ഒരു സാഹിത്യകാരനെന്നു വിളിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല. പക്ഷെ താനുൾക്കൊള്ളുന്ന 'അന്തരീക്ഷ'ത്തിലെ നീതികേടുകൾ കാണുമ്പോൾ, നിസ്സഹായരായിക്കഴിയുന്ന സഹജരുടെ ആർത്തനാദം കേൾക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ മുമ്പിൽ കയ്യുംകെട്ടി നില്ക്കുവാൻ ആ മനുഷ്യസ്നേഹി ഒരുക്കമില്ലെന്നു മാത്രം.

ഒരു ക്രൈസ്തവനായി ജനിച്ചു, ഒരു ക്രൈസ്തവനായി വളർത്തപ്പെട്ട വർക്കി തിരിഞ്ഞുനിന്നു തന്റെ രക്ഷാകർത്തൃത്വം തന്നിലടിച്ചേല്പിച്ച ആ

മതഃബാധത്തെ, അപമാനകരമായ ആ അടിമത്തത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുന്ന കാഴ്ച ആവേശകരമാണ്. യുക്തിയുടെ പോർച്ചട്ടധരിച്ച ആ സ്വതന്ത്രചിന്തകൻ മതം മനുഷ്യന്റെ മഹാശത്രുവെന്നു സുധീരം പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ മതം ജീവിതോപാധിയായി സ്വീകരിച്ച പുരോഹിതപ്പരിഷകൾ മുറുമുറുക്കുന്നു. അവിടെയാണ് ശ്രീമാൻ വക്കിയുടെ തൂലിക ഒരായിരം പടവാളായി ഉയരുന്നതു്; ശാന്തഗംഭീരമായ ആ ഭാവന ഒരു അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതു്. അവിടെയാണ് വക്കിയുടെ വ്യക്തിത്വം. ഇതരകാഥികന്മാരിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുയർത്തുന്ന ആ വൈശിഷ്ട്യം നിലകൊള്ളുന്നതു്. സർവ്വോപരി ഒരു "ഹ്യൂമനിസ്റ്റാ"യ വക്കിക്കു മതത്തിന്നു മാപ്പു കൊടുക്കുവാൻ കഴിയാത്തതു് കുററമല്ല.

സ്വന്ത സമുദായത്തിന്റെ അനാചാരങ്ങൾ തൊലിയുരിച്ചു കാട്ടുന്ന ഒരു കാഥികനാണ് വക്കി എന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ടു്. പക്ഷെ സങ്കുചിതമായ ആ ലേബലിൽ ഒതുക്കിനിർത്താവുന്ന ഒന്നല്ല വ്യക്തിത്വം. അതദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശാലമായ കഴിവുകളെ അനാദരിക്കലായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു അങ്ങനെ ഒരു സമുദായമേ ഇല്ല. മനുഷ്യനെ ഹിന്ദുവെന്നോ, മുസൽമാനെന്നോ, കൃസ്ത്യാനിയെന്നോ മതത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുക്കിനിർത്തുന്ന പാണ്ഡിത്യം അദ്ദേഹത്തിന്നില്ല. മാനുഷ്യകമാകുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശങ്ങളുടെയും ശാസനകളുടെയും നിവേദനങ്ങളുടെയും ഉന്നം. പക്ഷെ ഒന്നുണ്ടു്. ഒരു ക്രൈസ്തവനായി ജനിച്ചവക്കിക്കു സ്വന്തം മതത്തിലെ മനംമടുപ്പിക്കുന്ന മാമൂലുകളുടെ പൊള്ളത്തരം മററാരേക്കാളും അധികം കാണാൻ കഴിഞ്ഞു; മററാരേക്കാളും അധികം അതിനെപ്പററി എഴുതിയെന്നു മാത്രം!

ചില സംസ്കാരവൈതാളികന്മാർക്കു വക്കിയുടെ ഭാഷ രസിച്ചെന്നു വരില്ല. അവരദ്ദേഹത്തെ അധഃപതിച്ച ലൈംഗികസാഹിത്യകാരനായി മുദ്രകുത്തുന്നു—വാസ്തവമാണ്, സുന്ദരമയാ ഈ ജീവിതത്തെ വിഷലിപ്തമാക്കുന്ന ചില അഴുക്കുചാലുകളുണ്ടു്. അവ മൂടുവാനുപയോഗിച്ച തിളങ്ങുന്ന ഇഷ്ടികകൾ അദ്ദേഹം പൊട്ടിച്ചെറിയുന്നു. അവിടെ മററാരുടെയും മുഖം അദ്ദേഹം നോക്കാറില്ല. മററുള്ളവർ എന്തു പറയുന്നു എന്നു നോക്കിയല്ല, ആ തൂലിക ചലിക്കുന്നതും.

വക്കിയുടെ കഥാകഥനരീതിക്കു് അതിന്റെതായ ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടു്. സ്വാഭാവികതയുടെ താഴ്‌വരകളിൽക്കൂടി അതു അങ്ങനെ സ്വച്ഛന്ദം പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ മുമ്പിൽ മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു് തന്റേതായ ചില 'കമ്മൻസ്'' (Comments) ഉണ്ടു്. അതു കുറിക്കു കൊള്ളുകതന്നെ ചെയ്യും. വക്കിയുടെ വിദഗ്ധമായ കഴിവിന്റെ പ്രകടനങ്ങളാണവ. ആ ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കുകളിൽ കാഥികനു പറയാനുള്ളവ പറഞ്ഞുകഴിയും.

ശ്രീമാൻ പൊൻകുന്നം വക്കി കേരളത്തിന്റെ കാഥികനാണ്. ജീവിതം അതുൾക്കൊള്ളുന്ന വിജയത്തോടും പരാജയത്തോടുംകൂടി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു 'റിയലിസ്റ്റാ'ണ്. കഴിവും കരുത്തുമുള്ള തൂലികയിൽനിന്നു കേരളത്തിലെ മർദ്ദിത വിഭാഗത്തിന്നു സുന്ദരമായ ഒരു ഭാവി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ആ ഒററയടിപ്പാതയിൽക്കൂടി മുന്നേറുന്ന ബഹുജനശക്തിക്കു നേതൃത്വം കൊടുക്കേണ്ടതു ഇന്നത്തെ ബുദ്ധിജീവികളുടെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത കടമയാണ്. കുറേക്കൂടി വ്യാപകമാക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തെ ലാക്കാക്കി കലാപ്രവർത്തനം നടത്തുകയാണ് ഇന്നു ഏതു മനുഷ്യസ്നേഹിയുടെയും അടിയന്തര കർത്തവ്യം. എങ്കിൽ മാത്രമെ ആ മനുഷ്യത്വം ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കുകയുള്ളു.

ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടുകൾ

വാസുദേവൻ നമ്പീശൻ സി. യം., ക്ലാസ്സ് I

(സമ്പാദകൻ)

ഈ പാട്ടുകൾ പണ്ടുകാലത്ത് ബ്രാഹ്മണരുടെ അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നവയായിരുന്നു. ദേശവ്യത്യാസങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഇതിൽ പല പാഠഭേദങ്ങളും വരാം. ശരിയായ രീതിയും കിട്ടിയെന്നു വരില്ല. അതിനൊന്നും സമ്പാദകൻ ഉത്തരവാദിയല്ല.

ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേതിനു ശരിയായ തലവാചകമില്ല. അടുത്തത് ഗജവരൻെറ ഉത്ഭവത്തെ വിവരിക്കുന്നു. അവസാനത്തേത് ദേശപുഷ്പങ്ങളേയും അവയുടെ ദേവതകളേയും വിവരിക്കുന്നു.

പത്താംനാൾ പലരുംകൂടി പടപറഞ്ഞങ്ങിരുന്നു ഞങ്ങൾ
ഒമ്പതാംനാൾ ഒത്തുകൂടിയവിടെത്തന്നെ കിടന്നു ഞങ്ങൾ
എട്ടാംനാൾ എട്ടുകുരു ചുട്ടുതിന്നു കിടന്നു ഞങ്ങൾ
ഏഴാംനാൾ എഴുത്തച്ഛൻെറ വരിക്കച്ചക്ക തിന്നു ഞങ്ങൾ
ആറാംനാൾ ആരമണിയരിവറുത്തു കൊറിച്ചു ഞങ്ങൾ
അഞ്ചാംനാൾ അയ്യംവെള്ളി ശ്രാദ്ധമുണ്ടു കിടന്നു ഞങ്ങൾ
നാലാംനാൾ നാണംകൂടാതവിടെത്തന്നെ കിടന്നു ഞങ്ങൾ
ഇന്നലയും മിനിഞ്ഞാന്നും ശുദ്ധപട്ടിണി കിടന്നു ഞങ്ങൾ
അരിയെങ്കിലരനാഴി, ചോറെങ്കിൽ നിറയുവോളം
ഇന്നിവിടെ തമ്പുരാൻെറ തിരുനാളെന്നു കേട്ടു ഞങ്ങൾ.

ഗണപതിയുടെ ഉത്ഭവം.

പണ്ടൊരുനാൾ പരമശിവൻ പാർവ്വതി തന്നോടുംകൂടി
വെള്ളിമല മുകളിലിരുന്നീടും കാലത്തിങ്കൽ,
അന്നൊരുനാൾ കാന്തയോടങ്ങരുളിശിവൻ, പോകമ്പോലെ ക്രീഡിപ്പാനായ്
എന്നരുളി പരമശിവൻ മത്തഗിരി വേഷംപൂണ്ടു
പെൺമണിയാം പാർവ്വതിയും പെൺകരിതൻ വേഷമതായ്
കണ്ടുകണ്ടു കാനനത്തിൽ തെണ്ടിത്തെണ്ടി ലീലചെയ്തു,
അങ്ങിനെ രമിക്കുംകാലം പാർവ്വതിക്കു ഗർഭമുണ്ടായ്,
പന്തിരണ്ടു ചെന്നശേഷം പെററുദേവി പുത്രനേയും
വാരണവരമുഖവും ബാലശശി രേഖകളും,
വെള്ളിപോലെ മിന്നിടുന്ന കൊമ്പുരണ്ടും തുമ്പിക്കയ്യും,
ശോഭയേറും കുടവയറും കണ്ടുദേവി വിസ്മയിച്ചു.

ശങ്കരനും കൌതുകംപൂണ്ടൻപിനോടെ
കണ്ടുനന്നായ്
നല്ലനരിക്കാട്ടുശേരിവാഴും
ഗണനായക നീ
ഞങ്ങളുടെ നൽകളിക്കു നന്മതന്നീടണ
മിപ്പോൾ.

ദശപുഷ്പങ്ങൾ.

മുമ്പിൽ കറുകക്കു ദേവതയൊ,
വമ്പിച്ച ബ്രഹ്മാവു താനാകുന്നു.
രണ്ടാമതുള്ള മുഖച്ചെവിക്കു
കീർത്തിമാനച്യുതനുണ്ണികൃഷ്ണൻ.
മൂന്നാമതുള്ള കുറുന്തലക്കു,
ദേവീസചീമുഖി ശ്രീപാർവ്വതി
നാലാമതുള്ളോരുഴിഞ്ഞക്കിപ്പോൾ,
സംഭ്രമമേറുന്നോരിന്ദ്രൻതാനും.
അഞ്ചാമതുള്ള ചെറുവൂളക്കു
ദേവീസചീമുഖി ശ്രീദേവിയും.
ആറാമതുള്ള വിഷ്ണുക്രാന്തിക്കു,
കീർത്തിമാനായ മുകുന്ദൻതാനും.
ഏഴാമതുള്ളോരു മുക്കുറ്റിക്കു,
ഏഴാംബുധിനാഥനവ്വരുണൻ
എട്ടാമതുള്ള നിലപ്പനക്കു
കേട്ടില്ലേ നല്ലോരു കാമദേവൻ
ഒമ്പതാമതുള്ള തിരുതാളിക്കു
ദേവീസചീമുഖി ശ്രീദേവിയും
പത്താമതുള്ളോരു കഞ്ഞുണ്ണിക്കു
ഉത്തമയായ സരസ്വതിതാൻ
ഇങ്ങിനെ മാഹാത്മ്യമേറും ദശ-
പുഷ്പങ്ങൾപേരും പറഞ്ഞേനിപ്പോൾ.

തിരഞ്ഞെടുപ്പും വിദ്യാഭ്യാസവും

അബ്രഹാം ജോൺ, ക്ലാസ്സ് I

ലോകം ഭിന്നരുചിയോടുകൂടിയതാണ്. ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ചിന്തകൾ പരസ്പരം വൈരുദ്ധ്യം കലർന്നതാകുന്നു. മാനവസമുദായത്തിന്റെ ഇത്തരം പരസ്പരവൈരുദ്ധ്യസമ്മിശ്രമായ ആദർശങ്ങൾ സമുദായത്തിന്റെ പൊതുവിലുള്ള സുസ്ഥിതിക്ക് വിഘാതമേല്പിച്ചേക്കും. വ്യത്യസ്തവിചാരങ്ങളുടെ സംഘട്ടനം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിലനില്പിനു കോട്ടമേല്പിക്കുന്നതാണ്. ഓരോ മനുഷ്യനും അവനവന്റെ വിചാരവികാരങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തനം തുടരുന്ന പക്ഷം അതിന്റെ ഫലമായി നാട്ടിലുണ്ടാകുന്നത് അരാജകത്വത്തിന്റേയും അക്രമത്തിന്റേയും നഗ്നമായ നടമാട്ടമായിരിക്കും. എന്നാൽ പൊതുകാര്യങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും വ്യക്തികളുടെ അഭിപ്രായത്തിന് സാമാന്യമായ ഐകരൂപ്യം കാണാവുന്നതാണ്. ഈ ഐകരൂപ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സമുദായത്തിന്റേയും രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും പൊതുവെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുകയാണെങ്കിൽ ന്യൂനപക്ഷം അതിനെതിരായാൽത്തന്നേയും അത്ര സാരമായിത്തീരുന്നതല്ല. ഏതാദൃശമായി ഒരു രാജ്യത്തിന്റെയോ സമുദായത്തിന്റെയോ ഭരണകാര്യങ്ങളെ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായമനുസരിച്ചു നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് പ്രജായത്ത ഭരണസമ്പ്രദായമെന്നു പറയുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ഇന്നോ ഇന്നലെയോ അല്ല ഭൂമുഖത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യൻ കാർഷികവേലയിലേർപ്പെട്ട് സാമുദായികജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി സമുദായകാര്യങ്ങൾ നോക്കി നടത്തുവാൻ അവരിൽ നിന്നു ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു തലവനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എല്ലാവർക്കും തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. ഓരോ കുടുംബത്തിന്റേയും തലവന്മാരുടെ അഭിപ്രായം മാത്രമേ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു ആവശ്യമായിരുന്നുള്ളു. ഇത്തരം തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്ക് ആധുനികരീതിയിൽ 'ഇലക്ഷൻ' എന്നു പറയുന്നു.

തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ആളുകളുടെ അഭിപ്രായത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അവകാശത്തെയാണ് ഇന്നു വോട്ടവകാശമെന്ന പേരിൽ നാം അറിയുന്നത്. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പ്രായപൂർത്തിയെത്തിയവർക്ക് ഇതരാഭിപ്രായങ്ങളൊന്നും നോക്കാതെതന്നെ വോട്ടവകാശമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു നാം പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശമെന്നു പറയുന്നു.

പ്രജാധിപത്യ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ആവിർഭാവം വളരെ പുരാതനമാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ അധുനാതന 'ബാലട്ടു'സമ്പ്രദായങ്ങൾ അന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അതിന്നർത്ഥമില്ല. ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയല്ലെങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന നേതാക്കന്മാർ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നുവെന്നാണറിയുന്നത്. അശോകന്റെ കാലത്തുള്ള ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകളും ഇതരമൌര്യഗുപ്തവാഴ്ചക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രാമസ്വയംഭരണവും ഇതിനു ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണല്ലോ. ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള വോട്ടിങ്ങിന്റെ ഒരു പ്രാകൃതരൂപം ആദ്യമായി ആരംഭിച്ചത് ഗ്രീസിലായിരുന്നു. ഗ്രീസിൽനിന്നും അതു പല യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിലേക്കും സംക്രമിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ പുരാതനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഇത്തരം തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ തങ്ങളുടെ ന്യായമായ പങ്കുവഹിക്കുവാൻ അന്നു സ്ത്രീലോകത്തി

ന്നു് അധികാരമോ, അവകാശമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അമേരിക്കൻ ഐക്യരാജ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിനുശേഷമാണു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രജാധിപത്യവ്യവസ്ഥയിലുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നടന്നുതുടങ്ങിയതു്. അവിടേയും പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശം വളരെ കാലങ്ങളോളം സ്ത്രീകൾക്കു് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്ത്രീകൾക്കു ഈ അവകാശം ലഭിക്കുവാൻ ഏറിയകാലം ഭരണകക്ഷികളുമായി ശക്തിമത്തായ സംഘട്ടനം നടത്തേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാണു്

പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശമെന്ന പദം ഇരുപത്തൊന്നു വയസ്സു തികഞ്ഞ സമസ്ത സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും, വോട്ടവകാശമുണ്ടെന്നാണു് വ്യക്തമാക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും ഇന്നു ഇന്ത്യയിലും ഇതേ വ്യവസ്ഥതന്നെയാണംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ റഷ്യയിൽ സ്ത്രീപുരുഷഭേദമെന്യേ പതിനെട്ടുവയസ്സു തികഞ്ഞ ഏവർക്കും വോട്ടവകാശമുണ്ടെന്നാണു് പറയുന്നതു

ബ്രിട്ടീഷുഭരണകാലത്തു നാമമാത്രമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ചതുതന്നെ 1909 മുതല്ക്കാണു്. 1919-ലെ "മോൺടഗു ചെംസ്ഫോർഡു്" ഭരണപരിഷ്കാരപ്രകാരം അസംബ്ലിയിലേക്കും കൌൺസിലിലേക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുവെങ്കിലും വോട്ടുചെയ്യുവാൻ അർഹതയുള്ളവരുടെ എണ്ണം വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു. കാരണം പ്രായപൂർത്തിയായിരുന്നില്ല വോട്ടവകാശത്തിന്റെ നിദാനം; പ്രത്യുത സ്വത്തവകാശമായിരുന്നു. സ്വത്തവകാശമുള്ളവരുടെ എണ്ണം ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നും അംഗുലിപരിമിതമായിരുന്നു. 1935-ലെ 'ആക്ടു്' പ്രകാരം വോട്ടവകാശമുള്ള പൌരന്മാരുടെ എണ്ണം ആദികാലങ്ങളിൽനിന്നും അല്പംകൂടി വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോഴും സമ്മതിദായകന്മാരുടെ യോഗ്യതക്കുള്ള മനോദണ്ഡം പ്രായപൂർത്തിയായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ആ നിയമംകൊണ്ടും, ബഹുഭൂരിപക്ഷം ഇന്ത്യൻ പൌരന്മാർക്കും തങ്ങളുടെ വോട്ടവകാശം നഷ്ടപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്തു. ഒട്ടാകെയുള്ള ജനസംഖ്യയിൽ നൂററിനു പതിനഞ്ചുകണ്ടുള്ള ആളുകൾക്കു മാത്രമാണു് ഈ നിയമപ്രകാരം വോട്ടവകാശം ലഭിച്ചതു്. അന്നത്തെ നിയമപ്രകാരം വോട്ടവകാശത്തിനുള്ള പ്രധാന യോഗ്യത സ്വന്തം പേരിൽ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ സ്വത്തുണ്ടാവുകയാണു്. ഭൂരിപക്ഷഭൂരിഗുണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരുന്നില്ലെന്നർത്ഥം.

1947 ആഗസ്റ്റ് 15-ാംതിയ്യതി ചരിത്രത്തിന്റെ മുൻവരിയിൽ സുവർണ്ണലിപികളിൽ എഴുതപ്പെടേണ്ട ദിവസം—ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രമായി. 1950 ജനവരി 26-ാംതിയതി ഇന്ത്യ പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഒരു രാജ്യമായിത്തീർന്നു. ഏതൊരു രാജ്യത്തിനും അനുകരണീയമായ ഒരു ഭരണഘടന കോൺഗ്രസ്സ് ഗവർമ്മേണ്ടു് വാർത്തെടുത്തു. അതിലെ ഏററവും പ്രധാനമായ ഭാഗമാണു് ഇന്ത്യക്കാർക്കു് പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം നൽകുന്ന നിയമം. ഇന്നു പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശം നടപ്പിലുള്ള മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും അതിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കു വോട്ടവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ സ്ത്രീകൾക്കു അവരുടെ അവകാശസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ഗവർമ്മേണ്ടുമായി സാധാരണ സംഘട്ടനം നടത്തേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഭാരതത്തിലാകട്ടെ യാതൊരുവിധം പ്രക്ഷോഭവും കൂടാതെ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ സ്ത്രീകൾക്കും വോട്ടവകാശം നല്കിയെന്നതു ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമാണു്.

പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ പ്രജാധിപത്യം അഭിനന്ദനീയവും ആദരണീയവുമായ ഒരു ഭരണപരിഷ്കാരമാണെങ്കിലും ആ അവകാശം വേണ്ടുംവിധം ഉപയോഗിക്കുവാനറിയാത്ത പ്രജകളുടെ ദുർബ്ബലഹസ്തങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ വാനരന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടിയ പൂമാലപോലെ നിരുപയോഗമായിത്തീരുകയാണു് ചെയ്യുക. പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം നല്കപ്പെടുന്ന ഏതൊരുരാജ്യത്തിലേയും ജനങ്ങൾ സാക്ഷരത്വമില്ലാത്തവരായാൽ പ്രസ്തുത രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണം അപകടത്തിലായിപ്പോകുമെന്നുള്ളതിനു് സന്ദേഹമില്ല. അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ജനസമുദായത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയജ്ഞാനം പ്രായേണ ആപൽക്കാരിയായിരിക്കും. സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കുവാനും കാര്യാകാര്യങ്ങളെ വിശകലനംചെയ്തു് യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും നിരക്ഷരകുക്ഷികളും രാഷ്ട്രീയജ്ഞാനമില്ലാത്തവരുമായ ജനങ്ങൾക്കു സുസാദ്ധ്യമല്ല. ആകയാൽ അത്തരം ആളുകൾ സ്വാർത്ഥതല്പരന്മാരുടേയും കപടതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും

പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വശംവദരായി തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച അഭികാമ്യമായ വോട്ടവകാശത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയും തദ്വാരാ അവരവരേയും, രാഷ്ട്രത്തേയും ഒരുപോലെ അധഃപതനഗർത്തത്തിലാഴ്ത്തുകയുമായിരിക്കും ചെയ്യുന്നതു്. പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താതെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്ന ജനത ഇംഗ്ലീഷുകാർ മാത്രമാണെന്നാണു രാഷ്ട്രീയചിന്തകന്മാരുടെ ഏകോപിച്ച അഭിപ്രായം. രണ്ടാംസ്ഥാനം മാത്രമേ അമേരിക്കക്കാർക്കുള്ളുവെന്നറിയുന്നു. ആംഗലേയരുടെ അനന്യസാധാരണമായ ഈ രാഷ്ട്രീയബോധം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നാണവർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഏതാദൃശമായ രാഷ്ട്രീയബോധത്തിന്റെ ഏകദേശജ്ഞാനം അവിടെ അടുത്തടുത്തായി കഴിഞ്ഞ രണ്ടു തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്.

ഈ നിലപാടിൽകൂടി നോക്കുമ്പോൾ പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം സിദ്ധിച്ച ഇന്ത്യയുടെ സ്ഥിതിയോ? പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശമാണു് പ്രജാധിപത്യത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലെന്നു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ പ്രജാധിപത്യത്തിന്റെ വിജയം അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നതു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലാണു്. ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസനില ഇന്നു തുലോം ശോചനീയവും അപമാനജനകവുമാണു്. മുപ്പത്താറു കോടിയിൽപരം ജനങ്ങൾ നിബിഡമായി അധിവസിക്കുന്ന ഭാരതത്തിൽ വെറും പതിനേഴു ശതമാനം മാത്രമാണു സാക്ഷരന്മാർ! പത്തു വയസ്സിനും നാല്പതു വയസ്സിനും ഇടയിലായി പന്ത്രണ്ടുകോടി എഴുപതുലക്ഷത്തിൽപരം നിരക്ഷരകുക്ഷികൾ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയിൽ ഉണ്ടെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാല്പതിൽ അധികമായവരുടെ എണ്ണം ഏഴെട്ടു കോടിയിൽ പരമുണ്ടാകും. അപ്പോൾ പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം സിദ്ധിച്ച പതിനെട്ടു കോടിയോളം ജനങ്ങൾ അക്ഷരപരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവരാണെന്നർത്ഥം. എന്തൊരു ദയനീയ നില!

നിരക്ഷരകുക്ഷികളുടെ നിവാസദേശമായ ഇന്ത്യയിൽ ഇത്രയും ദ്രുതഗതിയിൽ പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം നടപ്പിൽവരുത്തിയതു് ശരിയല്ലെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന ചില ചിന്തകന്മാരില്ലാതില്ല. പെട്ടെന്നു ഒരു സാധാരണക്കാരൻ ആ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുക എളുപ്പമല്ലെങ്കിലും അവഗാഢമായി അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം അതിൽ ഒട്ടൊക്കെ വാസ്തവമുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇന്ത്യയിൽ അടുത്തു കഴിഞ്ഞ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ബോധപൂർവ്വം തങ്ങളുടെ വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്തിയവരുടെ എണ്ണം, അതായതു മററുള്ളവരുടെ മനംമയക്കുന്ന പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വശംവദരാകാതെ സ്വാഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയവരുടെ എണ്ണം വളരെ പരിമിതമാണു്. ഓരോ രാഷ്ട്രീയകക്ഷിക്കാരുടേയും അതിശയോക്തി നിറഞ്ഞ "ചർവ്വിത" പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടു ഭ്രമിച്ചും, ജന്മിമാരുടേയും മുതലാളിമാരുടേയും ഭീഷണികൾക്കു വഴിപ്പെട്ടുമാണു് ഭൂരിപക്ഷം വോട്ടർമാരും ഇക്കഴിഞ്ഞ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്തിയതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമേ ആവുകയുള്ളു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു പൌരൻ കുറച്ചുകാലങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മുപ്പതു നാഴികയിൽ അധികം കാൽനടയായി ചെന്നു തന്റെ വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്തിയെന്നു നാം കേൾക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതസ്തിമിതരായേക്കാം. ഇന്ത്യയിലെ ഈ സ്ഥിതിവ്യത്യാസത്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവമാണെന്നുള്ള സംഗതി ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം വിജയപൂർവ്വം വിനിയോഗിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ, പ്രജാധിപത്യം അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ ഗുണഗണങ്ങളോടുകൂടി വിജയശ്രീലാളിതമായിത്തീരണമെങ്കിൽ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണാധികാരം നിസ്വാർത്ഥരായ ജനപ്രതിനിധികളുടെ ഹസ്തങ്ങളിൽ വന്നുചേരണമെങ്കിൽ, പ്രജാധിപത്യം നിഷ്ഠുരവും സ്വേച്ഛാധിപത്യപരവുമായി പര്യവസാനിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, ഗാന്ധിജിയുടെ നിർദ്ദേശാനുസാരം ഭരണം അഹിംസയിലും സത്യത്തിലും അടിയുറച്ചതായിത്തീരണമെങ്കിൽ ആദ്യമായി സമസ്ത ദേശപ്രേമികളും, സാർവ്വത്രികമായ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും നവഭാരതത്തിന്റെ നാരായവേരായ വിദ്യാർത്ഥിവൃന്ദം, കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെട്ടേ തീരൂ.

വെള്ളത്തിന്റെ കഥ.

കെ. എം. ഹാഷിം, ക്ലാസ്സ് I

മനുഷ്യൻ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകോടിയിലെത്തിയതോടുകൂടിയായിരിക്കണം, തൽപരിശ്രമത്തിൽ ഒരുപാധിയായിരുന്ന യാഗവും അസ്തമിച്ചതു്. പുത്രനുണ്ടാവാൻ മേരി സ്റ്റോപ്സിന്റെ പുസ്തകങ്ങളെയല്ലാതെ, പുത്രകാമേഷ്ടിയെ ശരണം പ്രാപിക്കാറില്ല അധുനാതനന്മാരാരും. ഏകച്ഛത്രാധിപത്യത്തിനു് ഇന്നത്തെ കുറുക്കുവഴി രാജസൂയമല്ല; ആററംബോംബാണ്. പക്ഷെ മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്നനുയോജ്യമാംവിധം അഹിംസാത്മകമായ ഒരു യജ്ഞം ഇന്നു് പുറത്തിറങ്ങീട്ടുണ്ടു്; ഭൂദാനയജ്ഞം!

ഭൂദാനയജ്ഞത്തിന്റെ കാലമാണിതു്. വമ്പന്മാരും കൊമ്പന്മാരുമായ നേതാക്കന്മാർ പാർട്ടിയാപ്പീസ്സുകളിൽനിന്നു് പുറത്തിറങ്ങി, ഭൂമി ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള ഈ അഭിനവവാമനന്മാർ കേരളത്തിലുമെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ സാക്ഷാൽ വാമനൻ "നന്നായി രണ്ടടികൊണ്ടളന്നപ്പോൾ" മാവേലിക്കു പററിയ ബ്ലീച്ചറിയുന്ന മലനാട്ടുണ്ടോ അഞ്ചേക്ര പോയിട്ടു് മൂന്നടി മണ്ണെങ്കിലും കൊടുക്കുന്നു! എന്നാലും ആദ്യവസാനത്തിന്നുള്ള മലയാളികളുടെ മോഹം അവനെക്കൊണ്ടു് അങ്ങുമിങ്ങും ചില തരിശുനിലങ്ങളൊക്കെ കൊടുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കഴിവുള്ളവർ കയ്യയക്കേണ്ടേ! പക്ഷെ ഈ ഭൂദാനസർവ്വോദയക്കാരാരും ഒരിക്കലും ഒരു ഫിഷറീസ് ആപ്പീസ് സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. ഒരൊററ ഫിഷറീസ്സന്തരീക്ഷമെങ്കിലും ഈ ദൃശസർവ്വോദയകിരണങ്ങളാൽ പുണ്യപൂതമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ച. എന്താണെന്നോ? അവരാരാനും വല്ല ഫിഷറീസ്സാപ്പീസ്സും കേറിയിറങ്ങിയിരുന്നുവെങ്കിൽ, പച്ച മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഈ മണ്ണുമാന്തിപ്പരിപാടിയുമായി ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുകയില്ലായിരുന്നു.

"ഒരേക്ര ഭൂമിയേക്കാൾ നല്ലതു് ഒരേക്ര വെള്ളമാണ്". ശങ്കരറാവു് ദേവിനെപ്പോലുള്ള ഭൂദാനയജ്ഞ വന്ദ്യനേതാക്കന്മാരെ കറുത്ത വെണ്ടക്കപ്പല്ലുകൾ കാട്ടി (അലങ്കാരം ഉൽപ്രേക്ഷ) അപഹസിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു പരസ്യം ഫിഷറീസ്സാപ്പീസ്സിന്റെ പടിക്കൽ തന്നെ പതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു് ഫിഷറീസ്സാപ്പീസ്സിലേക്കു് കടന്നുചെന്ന എന്റെ ധൃതഗതിയെക്കൂടി അതു് തടുത്തുനിർത്തി. അവാച്യവും അദൃശ്യവുമായ ഏതോ ഒരു ശക്തി ആ അക്ഷരങ്ങളിൽ അന്തർല്ലീനമായിക്കിടന്നിരിക്കണം. ഞാനവിടെനിന്നു ഒരൊററ ശ്വാസത്തിന്നതു് വായിച്ചുതീർത്തു. വായനയുടെ വേഗതയിൽ ഒരു പുതിയ റിക്കാർഡു് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ പ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ ഗുട്ടൻസ്സു് തെല്ലും എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. എളുപ്പത്തിലൊന്നും പിൻമടങ്ങാത്ത എന്റെ വിജ്ഞാനതൃഷ്ണ എന്നെ അവിടെ പിടിച്ചുനിർത്തിയെന്നു മാത്രമല്ല, എന്റെ ചിന്തയുടെ കടിഞ്ഞാൺ അഴിച്ചുതരികയും ചെയ്തു. "ഒരേക്ര ഭൂമിയേക്കാൾ നല്ലതു് ഒരേക്ര വെള്ളമാണ്." ഈ പരസ്യവും പേറി എന്റെ ചിന്താഹയം—ദിവംഗതനായ മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ഭാഷയിൽ,

"വാട,വാടി,മല,തോടു,തടാകം
മേട,മോട,മിവ പിൻപുറമാക്കി,
ഹേലാടകം പെരിയ ചണ്ഡമരുത്തിൻ
പാടവപ്പൊലിമ പൂണ്ടു പറന്നു."

ഭൂമിയേക്കാൾ വില വെള്ളത്തിന്നു കല്പിച്ച ഫിഷറീസ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകാരുടെ ധിഷണാശക്തിയെക്കുറിച്ചോ, ക്രാന്തദർശിതയെക്കുറിച്ചോ അ

ല്ല ഞാൻ ചിന്തിച്ചത്. അവരുടെ നെഞ്ഞൂക്കിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. അതു പോകട്ടെ; നമുക്കീ വെള്ളത്തിന്മേൽതന്നെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുക.

ലോകത്തിൻെറ ആരംഭംതന്നെ ഒന്നോർത്തു നോക്കു. കരകാണാത്ത വാരിധിയുടെ നടുവിൽ വെച്ചായിരുന്നില്ലെ, പെരുവിരലും കടിച്ചുകൊണ്ടു് കിടന്നിരുന്ന ആലിലകൃഷ്ണന്നു ജഗന്നിയന്താവായിത്തീരാനുള്ള പ്രചോദനം ലഭിച്ചത്? ഇത്തരം മഹൽസംരംഭത്തിന്നുള്ള പ്രചോദനം വെള്ളത്തിൻനടുവിൽവെച്ചല്ലാതെ എവിടെനിന്നു ലഭിക്കും? ഏതു സുമനോഹരശാദ്വലസ്ഥലിയും അതിന്നു ശക്തമല്ലതന്നെ. ഹിന്ദുമതത്തിലൂടെയുള്ള വീക്ഷണം സങ്കുചിതമാണെന്നഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ, ശരി; നോഹയുടേയോ, നൂഹ് നബിയുടേയോ പ്രളയചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചൊന്നോർത്തുനോക്കുക. ആദിമനുഷ്യൻെറ ഈ ചരിത്രങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ജലമാഹാത്മ്യം ഒന്നിനെപ്പററിയല്ലെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നത്? തീർച്ചയായും ഒരേക്ര ഭൂമിയേക്കാൾ നല്ലത് ഒരേക്ര വെള്ളംതന്നെയാണ്.

ആലിലകൃഷ്ണനെ അന്ധവിശ്വാസത്തിൻെറ പ്രതീകമായി എണ്ണുന്നവരുണ്ടാകാം. നോഹയെ കെട്ടുകഥകളുടെ നിർമ്മിതിയായും കരുതുന്നവരുണ്ടാകാം. അത്തരം യുക്തിവാദികളിൽ ഒരാളാണ് നിങ്ങളെങ്കിൽ, ചരിത്രത്തിലേക്കു ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചുനോക്കു.

വെള്ളം കരസ്ഥമാക്കുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു ചരിത്രത്തിൽ; പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ ലന്തക്കാരും പറങ്കികളും ഇംഗ്ലീഷുകാരും പരന്ത്രീസ്സുകാരും എന്നുവേണ്ട സർവ്വവിധ വെള്ളക്കാരും, ബിലാത്തിക്കടുത്തുള്ള കടലുകളിൽ മാത്രമല്ല, ആ പുതിയ അമേരിക്കയുടേയും ഈ പഴയ ആസ്യയുടേയും ചുററുമുള്ള കടലുകളിൽ വെള്ളത്തിന്നുവേണ്ടി പരക്കംപാഞ്ഞു നടന്നിരുന്നു. ആധുനിക ചരിത്രത്തിൻെറ അടിത്തറ പാകിയെന്നുവെച്ചിട്ടുള്ള ആ വീര സാഹസികന്മാരോടു ചോദിച്ചാൽ അവർ പറയുമായിരുന്നു ഭൂമിയേക്കാൾ വില ഞങ്ങൾ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത് വെള്ളത്തിനാണെന്നു്. സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരായ ചില മൂരാച്ചികളാൽ കടൽനായ്ക്കളെന്നും കടൽക്കള്ളന്മാരെന്നും മുദ്രകുത്തപ്പെട്ട ആ വീരന്മാരുടെ പാരമ്പര്യം നമ്മുടെ ഫിഷറീസ്സ് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൻെറ ധമനികളിൽ ഇല്ലെന്നാരുകണ്ടു? പാരമ്പര്യത്തെപ്പററിയുള്ള ഈ പ്രശ്നത്തിന്നു പരിഹാരം പറയാൻ പുതിയ ഒരു മെൻഡൽതന്നെ വേണ്ടിവന്നേക്കും. ക്രിസ്റ്റോഫർ കൊളമ്പസ്സിൻേറയും, വാസ്കോഡിഗാമയുടേയും അനുഭാവപൂർണ്ണങ്ങളും, അനുകമ്പാർദ്രങ്ങളുമായ ദൃഷ്ടികൾ ഫിഷറീസ്സുകാരുടെ മേൽ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ഊഹിക്കുന്നതിൽ ഏതായാലും വലിയ തെററില്ല.

പക്ഷെ ഒരു വ്യത്യാസം; അന്നു ഒരേക്ര വെള്ളത്തെ ചുഴ്ന്നായിരുന്നില്ല ഈ ബഹളമൊന്നും. പരന്നുകിടക്കുന്നപാരാവാരത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

വെള്ളം സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരശക്തിയുള്ള ഒരു വസ്തുവാണ്. സാധാരണക്കാരനായ ഒരു മനുഷ്യന്നു ദിവസത്തിൽ ചുരുങ്ങിയത് നാലുകുപ്പി വെള്ളമെങ്കിലും വേണമെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിലും മുഖ്യമായ ഒരംശം വെള്ളമാണ്. പാലിലും, കോഴിമുട്ടയിലും വെള്ളത്തിന്നുള്ള പ്രാധാന്യം നിസ്തുലമാണ്. അങ്ങിനെ ശരീരത്തിൻെറ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗവും വെള്ളമാണ്. നോക്കുക മനുഷ്യൻെറ വളർച്ചക്കു വെള്ളം എത്രമാത്രം പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്! എന്നാൽ അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ പൂർണ്ണ വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യരുടെ നാശവും വെള്ളംകൊണ്ടുതന്നെ. ഈയിടെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആയിരത്തിയഞ്ഞൂറു വെള്ളക്കാരുടെ ജീവഹാനിക്കിടവരുത്തിയതും വെള്ളംതന്നെ. ഇതൊക്കെ ഉള്ളിൽവെച്ചായിരിക്കുമോ ഈ ഫിഷറീസ്സുകാർ ജലമാഹാത്മ്യം പാരായണംചെയ്യുന്നത്? ഇതൊക്കെപ്പറഞ്ഞത് വെള്ളംകൂട്ടാത്ത അസംബന്ധങ്ങളാണെന്നു നിങ്ങൾ പറയുകയാണെങ്കിൽ, സുഹൃത്തുക്കളെ, വള്ളിക്കുന്നിലെ വെള്ളത്തെപ്പററി നിങ്ങളെന്തു പറയുന്നു? അമ്മട്ടിൽ ധാതുദ്രവ്യങ്ങളടങ്ങിയ വെള്ളം ഏക്രകണക്കിന്നു ശേഖരിച്ചു വിററു കാശാക്കേണമെന്നാണോ നമ്മുടെ പ്രഖ്യാപനത്തിൻെറ അർത്ഥം? അല്ല. വെള്ളം വെറുമൊരു അങ്ങാടിസ്സാമാനമാക്കാനുള്ള ഉൽബോധനമേ അല്ല ആ പ്രഖ്യാപനം. ഒരി

ക്കലുമല്ല. പിന്നെ എന്താണ്? ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു.

ഒന്നു തീർച്ച. നാട്ടുകാരുടെ ഗുണത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ പ്രഖ്യാപനം. നാട്ടുകാരുടെ നന്മ മാത്രം കരുതി, മദ്യവർജ്ജനം, വിനിയന്ത്രണം, വനമഹോത്സവം മുതലായവയൊക്കെ നടപ്പാക്കി നിഷ്കാമകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന നമ്മുടെ സർക്കാറിന്റെ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് തന്നെയാണല്ലോ ഈ ഫിഷറീസ്സും. ഈ പ്രഖ്യാപനത്തോട് പൂർണ്ണമായി സഹകരിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെയൊക്കെ കർത്തവ്യമാണ്. പക്ഷെ ഈ സംരംഭം തികച്ചും ഫലപ്രദമാക്കാൻ ഈയുള്ളവനുമുണ്ട് ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ; അധികപ്രസംഗത്തിന്റെയോ, അവസരസേവകത്വത്തിന്റെയോ ഫലങ്ങളല്ല. ജനക്ഷേമത്തിന്നുള്ള ഒരു വെമ്പൽ; അത്രമാത്രം!

ഒന്നാമത് വെള്ളത്തിന്നു ഭൂമിയേക്കാൾ വിലയുണ്ടെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ മാത്രംപോരാ, ഭൂദാനയജ്ഞക്കാരെപ്പോലെ ഒരു ജലദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനം ആരംഭിക്കണം. നാം വെള്ളത്തിന്നുവേണ്ടി ജന്മിമാരേയും നാട്ടിൽപ്രമാണികളേയും സമീപിച്ചാൽ മാത്രംപോരാ, വെള്ളം കൈവശമുള്ള സാധാരണക്കാരായ എല്ലാവരേയും സമീപിക്കണം. വെള്ളം ഏക്ര കണക്കിന്നു (അല്ല പീപ്പക്കണക്കിനോ?) സംഭാവനചെയ്യുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവരിൽനിന്നു കുപ്പിക്കണക്കിന്നോ, ഔൺസ്സ് കണക്കിന്നോ സംഭാവന വാങ്ങണം. പക്ഷെ ഇതിന്നും മുമ്പായി നമുക്കാദ്യം വേണ്ടത് രണ്ടുനാലു നേതാക്കന്മാരാണ്. വൃദ്ധന്മാർ നമുക്കുവേണ്ട; ചുറുചുറുക്കുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ മാത്രം. എന്നിട്ട് ഈ ജലദാനയജ്ഞക്കാർ സേവനതല്പരരും, നാട്ടുകാരുടെ യഥാർത്ഥ ഗുണകാംക്ഷികളുമാണെന്നു മററുള്ളവരെ പരക്കെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തണം.

നാട്ടുംപുറങ്ങളിലുള്ള ഓരോ വീടും കയറിയിറങ്ങണം. എന്നിട്ട് "ഒരേക്ര ഭൂമിയേക്കാൾ നല്ലത് ഒരേക്ര വെള്ളമാണെ"ന്നു് എല്ലാവരേയും ബോധ്യപ്പെടുത്തണം. പിന്നീട് നമ്മുടെ പ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള രഹസ്യം (അതെന്താണെന്നു എനിക്കുതന്നെ ഇനിയും മനസ്സിലായിട്ടില്ല) അവരെ മനസ്സിലാക്കണം. അധികപ്പററായി കാണുന്ന തോടുകളും, ചാലുകളുമൊക്കെ ചുററും വേലികെട്ടി ജലദാനയജ്ഞത്തിന്റെ വകയിലിരുത്തണം. പണ്ടത്തെ ഇസ്റ്റേട് രാജാക്കന്മാരുടെ കോവിലകങ്ങളിലെല്ലാം ഒന്നിലേറെ കുളങ്ങളും വളരെയേറെ കുണ്ടുകുളങ്ങളും കാണും. അവരെ സമീപിച്ച് ആവശ്യത്തിന്നു ഒന്നു മാത്രം എടുത്തു ബാക്കി നമ്മുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്നു സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കണം. ഔചിത്യംപോലെ സാമദാനഭേദദണ്ഡങ്ങളുപയോഗിക്കാം. നിങ്ങളൊരു പക്ഷെ ചോദിച്ചേക്കും. പാവനമായ അഹിംസാതത്വസംഹിതയിൽനിന്നു നാം അകലുകയല്ലെ അപ്പോൾ എന്നു്. ശരിയാണു്. പക്ഷെ ജനക്ഷേമത്തിന്റെ പേരിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലൊക്കെ ചിലേടങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ഗവർമ്മേണ്ട് അഹിംസാതത്വത്തിൽനിന്നു് എത്രയോ അകന്നിട്ടുണ്ട്. "യഥാ രാജാ തഥാ പ്രജാ" എന്നല്ലെ?

നഗരങ്ങളിലോ? ആദ്യമായിതന്നെ, സ്ഥലത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട് പത്രങ്ങളിൽ ജലദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനവും, പരിപാടിയുമൊക്കെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക. പിന്നീട് അവയെക്കൊണ്ട് ഇതിനെപ്പററി പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളെഴുതിക്കുക. വേണമെങ്കിൽ ഒരു ജലദാനയജ്ഞ പ്രവർത്തകൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു നദി നീന്തിക്കടക്കുന്ന ഫോട്ടോ പത്രങ്ങളുടെ ഒന്നാം പേജിൽതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക. മിക്ക വിദ്യാലയങ്ങളിലും ചെന്നു ജലദാനയജ്ഞവാരങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താൻ ആവശ്യപ്പെടുക. മതി; ധാരാളം മതി. ഇതുതന്നെയാണ് പട്ടണങ്ങളിൽ പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കുന്നതിന്റെ ആദ്യത്തെപ്പടി. പിന്നീട്

പട്ടണങ്ങളിൽ കൊല്ലത്തിലധികം മരണസ്ഥാനങ്ങൾ നടക്കുന്ന കുളങ്ങൾ മുൻസിപ്പാലിററിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി കണ്ടുകെട്ടുക. എന്നിട്ടവ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ സ്വന്തമാക്കുക. മഴക്കാലങ്ങളിൽ റോഡിൽനിന്നൊക്കെ ധാരാളം വെള്ളം ലഭിക്കുന്നതാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് കോഴിക്കോട് മുൻസിപ്പാലിററിയിലെ നിരത്തുകളിൽനിന്ന്.

കുണ്ടും കുഴികളും ധാരാളമുള്ള നമ്മുടെ നിരത്തുകളിൽനിന്നു വെള്ളം ശേഖരിക്കുവാൻ വലിയ വിഷമമൊന്നുമില്ല. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഒരു പക്ഷെ ചോദിച്ചേക്കാം മുൻസിപ്പാൽ നിരത്തുകളിൽനിന്നു വെള്ളം ശേഖരിക്കുന്നതിന്നു അവർ നികുതി ആവശ്യപ്പെട്ടേക്കുമോ എന്നു്. ശരിയാണ്. അതു നല്ല ഒരു ചോദ്യമാണ്. സംശയിക്കണം. പശുവിന്നും, നായക്കും, ഒരു ദശാബ്ദംകഴിഞ്ഞ് വരാനിരിക്കുന്ന കുഴൽവെള്ളത്തിന്നും നികുതിവാങ്ങിയ മുൻസിപ്പാലിററിയല്ലെ! അവരെന്തും ചെയ്യും. സഹിക്കയല്ലാതെ എന്തു നിവൃത്തി? സാമൂഹ്യജീവികളായിപ്പോയില്ലെ നമ്മൾ?

പക്ഷെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു ഇല്ലാത്ത യാതനകളും നികുതികളും വിഭാവനംചെയ്തു ഞാനെന്തിന്നു സ്വയം വേദനിക്കണം എന്നോർത്തുപോയപ്പോൾ ഞാൻ അകത്തേക്കുകടന്നു; ഒരേക്ര ഭൂമിയേക്കാൾ നല്ലതു ഒരേക്ര വെള്ളമാണെന്ന പരസ്യത്തിൻെറ രഹസ്യം ഫിഷറീസ്സുകാരോടുതന്നെ ഒന്നു ചോദിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ.

Published by J. F. Thaddaeus, B. A. L. T., Principal, Malabar Christian College, Kozhikode, and printed by K. A. Krishnan, at the Empire Press, Kozhikode.
Editor: Miss V. G. Thaddaeus M. A.,

SANTA BHAVAN

BOARDING & LODGING HOUSE

Moideen Palli Road, KOZHIKODE-1.

Phone : 356.

While in Calicut

STAY AT

SANTA BHAVAN

VEGE. BOARDING & LODGING

Nearest to KOZHIKODE Rly. STATION

Comfortable, Well Furnished Rooms, Bathroom attached. Up-to-date Sanitary fittings.

A trial will convince you

WESTERN AGENCIES,

Palayam Road, CALICUT.

Authorised Dealers:

H. M. V. RADIOS.

MURPHY RADIOS,

H. M. V. REFRIGERATORS

Electrical Dealers & Contractors,
Radio & Refrigeration Engineers

Branches at:— **TELLICHERRY & TIRUR**

REOPENED.

BOMBAY PHOTOGRAPHIC STUDIO,

(Estd: 1923)

at Navodayam Building,
KALLAI ROAD, CALICUT.

We were the leading photographers for 18 years in Calicut. There were no big functions without Bombay Studio.

We assure you full likeness in Photos and Enlargements and guarantee permanancy in all work.

We have special arrangements for family photographs.

We are agents for all Photo Materials.

Your patronage is earnestly solicited.

Managed by:— M. R. DAS,
Ex-Works Manager of Rembrandt Studio, BOMBAY.

FAITHFUL AND TRUE

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE LIBRARY, CALICUT.

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

March 1953.

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org